

JOSEPH
ALEXANDER
ALTSHELER

Strážci pralesa

Josepha A. Altshelera čtenáři Karavany už znají: jako autora jednoho z úspěšných svazků edice, dobrodružného románu Ztracení lovci. Také v Strážcích pralesa, románu, který vychází v Karavaně už podruhé, píše Altsheler o statečných mužích, kteří bojují s drsnou severoamerickou přírodou, v níž mají jejich rodiny jednou najít nový domov. Pavel Cotter, hlavní hrdina románu, jediný „vzdělanec“ mezi prostými zálesáky, projde tvrdou školou lesní divočiny a zůstane v paměti čtenáře jako symbol čestného, poctivého a odvážného průkopníka civilizace a pokroku.

JOSEPH ALEXANDER ALTSHELER (1862-1919)

Mezi výrazné a oblíbené americké autory dobrodružných knih pro mládež patřil na konci minulého a na počátku tohoto století Joseph Alexander Altsheler. Narodil se 29. dubna roku 1862 manželům Josephovi a Louise Altshelerovým v Three Springs. Po studiu na Vanderbiltově univerzitě pracoval Joseph Alexander Altsheler v Louisvillu jako novinář a oženil se se Sárrou Bolesovou, kterou poznal už za dob svých studií. Narodil se mu syn Sidney. Roku 1892 se Altshelerovi odstěhovali do New Yorku, kde se Joseph uchytil jako dopisovatel časopisu World. Později se dokonce stal vedoucím redaktorem magazínu, jež vydával World a v němž vycházely povídky a romány pro mládež. A protože nový redaktor magazínu nemohl najít dostatečné množství hodnotných

dobrodružných příběhů pro chlapce, začal je psát sám. Jeho příběhy, které hodnověrně popisovaly nedávnou historii Ameriky, měly neobvykle příznivý čtenářský ohlas a Joseph Alexander Altsheler se stal úspěšným spisovatelem. V anketě amerických knihovníků z roku 1918 byl dokonce prohlášen za nejpopulárnějšího spisovatele dobrodružných knih pro mládež. Už jako známý a ve světě překládaný autor odjel Joseph Alexander Altsheler se svou ženou roku 1914 do Evropy. Začátek první světové války zastihl manžele Altshelerovy v Německu. Jen s velkými obtížemi se pak vraceli domů – do USA. Tyto neblahé události na Josepha A. Altshelera velice zapůsobily a vlastně mu podlomily zdraví. Necelý rok po skončení války Joseph A. Altsheler zemřel ve věku padesáti sedmi let. Joseph Alexander Altsheler napsal mnoho knih pro mládež – např. Slunce Saratogy, Poslední rebel, Cesta divočinou, Zlato Apačů, Texaští stopaři, Stíny divočiny, Pohraniční hlídka, Poslední náčelník, Ztracení lovci, Strážci pralesa aj. –, ale jen jednu pro dospělé. Ta však už nebyla tak úspěšná jako jeho knihy pro děti.

Strážci pralesa

Kapitola I

PAVEL

Pavel se zastavil na malém palouku a rozhlédl se po vysokém lese, který ho obkličoval ze všech stran. Jako zeď byla ta hradba stromů, hnědých a černých – byl počátek podzimu – a za tou zdí se klenula modrá obloha. Listí lehce šustilo v mírném západním větru a vysoká tráva šuměla, když se před ním ukláněla. Byl to velkolepý, krásný svět, neskutečně však prázdný: Pavel neviděl nikde živáčka, byl tu sám.

Pavel Cotter přišel sem, do velkého lesa, nazývaného v řeči indiánů Kejn-tuk-í, se svým nejlepším přítelem Henrym Warem. Cestovali z Warevillu, svého domova, a měli za úkol dopravit náklad střelného prachu do nejbližší osady bělochů Marlowe, vzdálené skoro sto mil. Osadníci Warevillu totiž odkryli tajemství, jak vyrábět střelný prach z ledkového prachu, usazeného na dně velkých jeskyň v Kentucky, a rozhodli se rozdělit o své zásoby s Marlowskými a tak jim pomoci při obraně proti útokům Indiánů. Úkol dopravit střelný prach z Warevillu do Marlowe byl svěřen Henrymu, který byl před časem zajatcem jednoho indiánského kmene daleko na severozápadě a znal dobře zvyky i způsob myšlení

Indiánů. Henry Ware si pak vybral nejlepšího přítele Pavla Cottera, aby ho doprovodil na této namáhavé výpravě.

A teď to dopadlo takto. Pavel jen na chvíli, na jedinou chvíli za tu celou dobu, co byli spolu, opustil Henryho, aby se poohlédl po pitné vodě, a na zpáteční cestě – zabloudil. Marně křižoval hustý les, jejich malý tábor, kde byl Henry a koně s nákladem střelného prachu, nenacházel. Mohl také vystřelit z pušky a tak dát Henrymu znamení. V tajemném lese Kejn-tuk-í, kde se Indiáni postavili na odpor bílým vetřelcům, se však neodvažoval: třesk výstřelu by mnohem spíš mohl přivolat nepříteli nežli příteli.

Pokračoval v cestě neznámým lesem několik mil, krajina však zůstávala stejně neznámá. Nikde mezi stromy nezahlédl kouř z táborového ohně, a ať se díval sebek pozorněji, nespatrił nic, co by mu naznačilo, kde je Henry a jejich koně. Každým krokem se mohl ostatně od tábora spíš vzdalovat, než aby se k němu přiblížil. Nakonec odložil Pavel všechnu opatrnost, přiložil dlaně k ústům a vyrazil z hrdla dlouhý, pronikavý přerušovaný výkřik, jakým na sebe volají zálesáci.

Výkřik se vracel jako chmurná ozvěna ztmavělým lesem a Pavel si teprve teď všiml, že slunce začíná rychle zapadat. Vítr, před chvílí ještě mírný vánek, byl teď o poznání silnější a listí se stále pohybovalo, vydávajíc přitom mírný sykot jako na výstrahu. Vzduch zchladl a chlapcova citlivá mysl, snadno přístupná vnějším dojmům, spatřovala v té blížící se tmě, syčivém šumotu listí a studeném větru příznaky hrozícího nebezpečí.

A pak náhle zapadlo slunce za černým lesem, tak rychle jako koule vystřelená z děla, a do divočiny pralesa se snesla tma. Pavel znovu vyrazil z hrdla dlouhý výkřik a ještě jeden – opět však žádná odpověď. Odhodlal se tedy k výstřelu. Rána z pušky ostře třeskla a jistě ji bylo v tom tichu slyšet na vzdálenost několika mil; i toto znamení však zůstalo bez odpovědi.

Pavel se zamyslel. Kdyby pokračoval v cestě, snad by se tím jen stále vzdaloval od tábora; zůstane-li však, kde je teď, pak sice sám nenalezne Henryho, Henry ale zcela určitě najde jeho, neboť dovede číst v divoké přírodě jako v otevřené knize.

Vyhledal si tedy měkké místo pod velkým stromem a ulehl mezi dva obrovské kořeny; ručníc položil vedle sebe. Byl unavený, a jak se díval vzhůru k větvím, které se již ztrácely ve tmě, poznenáhlu zapomínal na všechny své starosti a obavy. Šumění větru v listí ho uklidňovalo, mohutné kořeny stromu ho chránily líp než stěny pevně chýše. Víčka se mu klížila, zavřel oči, ovládl ho zvláštní pocit klidu a míru: Pavel usnul.

Přikvačila noc, obrysy chlapcova těla se úplně ztratily mezi mohutnými kořeny stromu. Teprve když se na oblohu vyhoupl stříbrný měsíc, hustá vrstva tmy nad lesem začala poznenáhlu řídnout a rozptylovat se. A do matného, šedavého přísvitu měsíce se vyplížily z podrostu dvě postavy, obě divoce pomalované.

Pavel spal a v spánku, tvrdém, klidném spánku beze snů, nic netušil o velkém

nebezpečí, které se k němu neúprosně blížilo.

A pak byl najednou vyrušen a sražen dolů z tohoto svého tichého klidného nebe. Indiáni se na něj skokem vrhli, uchopili ho za ruce a za nohy a přitiskli mu údy k zemi tak pevně, že se nemohl ani pohnout. Stále ještě napůl obluzený spánkem, díval se Pavel do těch divokých, pomalovaných obličejů a srdce mu na okamžik přestalo tlouci. Zato začala živě pracovat jeho obrazotvornost: duševním zrakem viděl hrůzu postavení, v němž se tak nečekaně ocitl, a hlavně si představoval muka, která ho čekala. Současně si však uvědomil, že každý odpor by byl marný, a tak zůstal tiše ležet a šetřil sílu pro pozdější dobu.

Indiáni pevně svázali Pavla řemeny z jelení kůže a posadili ho. Pavel si začal prohlížet své věznitele. Byli to muži statných, urostlých postav, oba středního věku, a podle pomalování Pavel snadno poznal, že jsou to bojovníci národa Šavanů, který byl proslulý svou bojovností a nesmiřitelností vůči bělochům.

Šavané si chvilí mezi sebou šeptali, a když se dohodli, rozvázali chlapci pouta na nohou, jeden z nich mu sáhl na rameno, ukázal k severu a sám vykročil naznačeným směrem. Pavel mlčky vstal a následoval Indiána. Druhý bojovník mu krácel těsně v patách, a tak byl Pavel uvězněn mezi oběma Indiány jako v pasti. Jednou dvakrát se rozhlédl po tichém mlčícím lese s myšlenkou, že by se měl pokusit o útěk, ale vzápětí ten nápad zavrhl: uznával, že by to bylo šílenství. Měl ruce svázané za zády, nemohl pořádně utíkat, bojovníci by ho byli dohonili už po několika skocích. Potlačil tedy pokušení a poslušně krácel dál za širokými zády mladého Šavana.

Zdálo se mu, že Indiáni vyhledávají nejhustší části podrostu, kde noční stíny byly nejhlubší; jistě jen proto, aby zakryli své stopy a vyhnuli se tak pronásledování. Pavel si vzpomněl na svého nejlepšího přítele a neméně dobrého stopaře. Henryho snad Indiáni neoklamou, Henryho ne! Jedině on může Pavla najít a zachránit!

Vítr přihnul mraky, jež zcela zakryly měsíc, a Pavel ztratil v té noční tmě poslední tušení, kterým směrem se asi ubírají. Věděl jenom, že musí zachovávat rychlý, rázný krok, že pochodují hustým křovím a že se musí chovat zcela tiše, jinak mu bojovník, který jde za ním, připomene rýpnutím pušky do zad, aby si dával lepší pozor. Tváře měl poškrábané větvemi, které ho šlehalý do obličeje, nohy ho bolely a rty měl žízní celé rozpraskané, když se konečně zastavili na malém palouku uprostřed stromů, na břehu lesního potůčku.

Indiáni neplýtvali časem. Opět svázali Pavlovi nohy, tak pevně, že se nemohl téměř ani pohnout, položili ho na zem, ulehli vedle něho, každý z jedné strany, a sotva lehli, usnuli. Pavel však, ačkoli byl nesmírně unaven, dlouho nemohl zavřít oči; přemýšlel o svém nejlepším příteli Henrym. Přijde? Přijde ještě včas?

Když se Pavel probudil, byl už den; krásný, jasný den, plný bílého a zlatého světla. Všude dokola byl les s podzimně zbarveným listím, jež lehce šustilo v mírném vánku.

Když však chlapec pohlédl na indiánské bojovníky, jeho srdce zatrnulo zlou předtuchou. Teď, za bílého denního světla, vypadají oba ještě drsněji a divočeji nežli v noci. Z jejich podlouhlých, úzkých očí nezasvítíl jediný paprsek soucitu, pomalování na vysedlých lícních kostech dodávalo jejich obličejům sveřepý vzhled. Pavel se však děsil ani ne tak divokého pohledu Indiánů, jako spíš toho, co dělali. Šavané sbírali náruče suchého listí a větrem přelámaných větví a kladli je v rovnoměrných vrstvách k patě nevysoké jedle.

Pavel pochopil až příliš dobře, co ti dva na něj chystají.

Nejednou už slyšel vyprávět své starší druhy o podobných činech, jimiž se Indiáni mstili bělochům za to, že si násilím přivlastnili jejich území. Ve snu by však Pavla nenapadlo, že on sám, Pavel Cotter, se stane jednou jejich obětí.

Šavané si neodpočinuli, dokud nedokončili první část svého krutého díla. Pak se chvíli o něčem radili, seděli při tom na zemi, nohy zkřížené pod sebou, a když se doradili, vrhli se k Pavlovi, přivlekli ho k jedli, postavili ho vzpřímeného k jejímu kmeni a přivázali ho ke stromu tenkými, zelenými větvemi. Potom kolem něj až do výše kolen nastlali suché listí a suché větve, a když byli i s tím hotovi, ustoupili o několik kroků a s netajenou, divokou radostí si prohlíželi výsledek své práce.

Chvilku pak spolu ještě tiše rozmlouvali a jejich pronikavé, černé oči se přitom leskly radostným očekáváním. Pavlovi při pohledu na rozradostněné Šavany tuhla krev v žilách. Nebýt větvíček, které ho pevně poutaly ke kmeni jedle, snad by se byl zhroutil k zemi. Zavřel aspoň oči, aby se nemusel dívat na Indiány, kteří se tak těšili na jeho utrpení.

Avšak přesto, že se vyhýbal pohledu na své trýznitele, přesto, že jeho srdce bylo stísněné – jeho rozhodnutí bylo pevné. Nebude prosit, nebude žádonit o milost, a postačí-li mu k tomu silná vůle, pak tedy ani nevykřikne. Ti dva divoši nebudou mít z jeho utrpení radost a potěšení, jaké očekávají, neboť bílý chlapec zemře tak, jak oni sami se učili již od mládí – jako statečný muž.

Nebo nezemře? Byl tu přece ještě Henry! Přijde včas? Kéž by přišel! Skoro již smířen se smrtí, Pavel nepřestával doufat.

Otevřel oči: oba bojovníci stáli před ním a pátravě se na něho dívali. Pak však jeden z nich přiskočil k jedli, shýbl se a začal vykřesávat do hromady suchého listí a větví okolo chlapcových nohou jiskry z křesacího kamene a kousku ocelí. Pavla opět zamrazilo v páteři. Přijde Henry? Máli však přijít, aby ho zachránil, musí přijít rychle, neboť zbývá již jen několik krátkých chvil.

Suché listí naštěstí jako by si umínilo, že nechytne. Jiskry od křesacího kamene jen odletovaly, avšak listí nezaplápolalo, ba ani nezačoudilo. Pavel pohlédl dolů na hlavu skloněného Indiána, který se trpělivě hmoždil se svým křesacím kamenem a ocelí. Potom stočil pohled na druhého muže; Šavan stál trochu stranou a právě v okamžiku, kdy na něm

spochýnul Pavlův pohled, sebou pohnul a dal hlavu na stranu jako člověk, který pozorně naslouchá. Pavel zatajil dech a polilo jej horko: Někdo je v lese? Je to Henry? Přijde – přece jen přijde, v poslední chvíli přijde a zachrání ho?

Stojící bojovník něco polohlasem zavolal a muž, klečící u hromady suchého listí, zvedl hlavu. Někdo cizí byl v lese.

Snad Henry? Celý život jako by se Pavlovi soustředil do tohoto okamžiku. Strach se střídal s nadějí, na oči se mu snesl závoj a krev mu zavířila v uších jako bubny.

Indiáni se ani nepohnuli, byli jako vytesáni z hnědého mramoru. A pak... pak práskl do toho ticha výstřel a stojící bojovník se zhroutil k zemi jako podťatý. Henry! Věrný přítel nezklamal, neopustil ho!

Druhý Indián zatím vyskočil ze země, jeho postavení však bylo beznadějně: aby mohl lépe rozdělat oheň, kterým měl být mučen bílý zajatec, opřel si pušku o kmen stromu vzdáleného asi osm nebo deset kroků, a než k němu stačil doběhnout, vyřítla se z lesního porostu strašlivá postava: vysoký mladík v šatě z jelení kůže, jehož obličej byl ztuhlý zlobou a jehož oči jiskřily hněvem. Indián se bez hlesu skácel pod ranou pažby a v příštím okamžiku už Henry Ware přerézával ostrým loveckým nožem Pavlovi pouta.

„Věděl jsem, že přijdeš, věděl jsem to,“ jásal Pavel a mával volnýma rukama. „Nikdo na světě by to nedokázal, jenom ty, Henry!“

„Myslím, že trochu přeháníš, Pavle,“ usmál se Henry. „Nebylo to tak těžké, jak si myslíš. Byl bych přišel mnohem dřív, nebýt tmy. Stopoval jsem vás celou noc, ale dostihl jsem vás až před malou chvílí – to už byli Indiáni při práci.“

Přitom významně pohlédl na hromadu suchého listí a větví. Pak si prohlédl pušky, které patřily Šavanům.

„Vezmeme si je,“ rozhodl po krátké prohlídce. „Jsou to dobré zbraně a určitě je budeme potřebovat. Také prach a olověné kulky nám přijdou vhod.“

Pavel si třel odřená zápěstí a kotníky a s krví se vracel do jeho těla nový život a do duše nová naděje. Byl zachráněn a zachránil ho jeho nejlepší přítel Henry Ware.

„Pojď, Pavle,“ přerušil přítelovy úvahy Henry. „Teď musíme běžet. V tomhle lese je ještě mnoho dalších indiánských bojovníků. Vypátral jsem, že mezi námi a cílem naší cesty Marlowe se pohybuje celá velká indiánská četa, a proto jsem ukryl střelný prach v jeskyni, kterou, jak pevně doufám, znám jenom já. Koně jsem zatím pustil na svobodu, pochyťme si je, až budeme zase potřebovat. Teď musíme myslet na to, abychom se zachránili sami.“

Přítelova tvrdá slova vytrhla Pavla z krásné říše míru, bezpečí a jasu, do níž ho zanesla jeho živá obrazotvornost, a vrátila ho opět na zem. Tedy jim i nadále hrozí nebezpečí, a jaké!

Henry Ware zatím pozorně naslouchal. Pavel zapátral pohledem v jeho obličej a snažil

se z něj vyčíst, co jeho přítel slyší.

„Velká válečná četa není daleko odtud,“ prohlásil Henry, „a musíme počítat s tím, že Indiáni slyšeli mé výstřely. Za takového čistého, tichého jitra nese vzduch výstřel daleko. Mrzí mě to, ale nic jiného se nedalo dělat.“

„Pro mě to byl ten nejveselejší zvuk, jaký jsem v životě slyšel, to mi můžeš věřit, Henry,“ ujišťoval přítele Pavel.

„Ano,“ usmál se Henry. „Muselo se to stát, byla to pravá věc v pravý čas...,“ náhle se odmlčel. „Slyšel jsi to?“

Kdesi v dálce se ozval krátký, slabý zvuk, který dozněl ještě dřív, než ho mohla zachytit a opakovat ozvěna. Jenom vycvičený sluch zkušeného zálesáka mohl postřehnout zvuk tak krátký a slabý.

„Ano, slyšeli můj výstřel,“ řekl Henry. „A teď si to mezi sebou sdělují. Ale říkají to tím i nám. Jsou mezi námi a Marlowe, ale jsou také mezi námi a Warevillem, a proto musíme prchat k severu, tak rychle, jak nám budou nohy stačit.“

A první se rozběhl rychlými, lehkými skoky; Pavel mu běžel těsně v patách. Oba chlapci nesli na ramenou po dvou puškách a u opasku zásobu střelného prachu a olověných kulek.

Slunce zvolna stoupalo na své nebeské dráze a zaplavovalo hnědý les jemným zlatým závojem. Oba přátelé tiše, mlčky běželi mezi vysokými stromy. A v dálce za nimi, rozevření v širokých vějíř, běželi indiánští bojovníci, lačníci po jejich životech.

Kapitola II

V ŘECE

Uběhli asi půl míle, když za sebou zaslechli výkřik.

„Nalezli své padlé,“ konstatoval Henry krátce.

Po žalostném výkřiku však nastalo v lese opět ticho. Bylo to ticho tíživé a dusivé, přeplněné zlými předpověďmi, jako ticho před prudkou bouří.

„To ticho nevěští nic dobrého!“ řekl Henry. „Myslím, že jsme vpadli přímo do hnízda Šavanů, a ti se teď chystají vrhnout na nás ze všech stran.“

A jako na potvrzení chlapcových slov ozval se daleko vpravo krátký, ostrý výkřik a podobný výkřik mu odpověděl zleva. Henry se zastavil tak prudce, že Pavel mu málem narazil na záda.

„Ano, toho jsem se bál,“ přiznal Henry polohlasem. „Už je to jisté, že jsou všude okolo

nás, možná dokonce, že jsou i přímo před námi.“

Pavlovou vzrušenou myslí se opět mihla vidina strašlivých muk. „Co teď uděláme?“ zeptal se.

„Musíme se schovat,“ odpověděl Henry.

„Schovat – tady v lese, kde nás Šavani najdou stejně snadno, jako kdybychom se skrývali někde na širém poli?“

„Však jsem taky neřekl, že se schováme tady v lese,“ vysvětloval Henry. „Řeka je přímo před námi, a dostaneme-li se k ní ještě včas, věřím, že tam najdeme tu nejlepší skrýš. Rychle, Pavle, musíme běžet, co nám síly stačí.“

A chlapci se rozběhli lesem dlouhými, rychlými skoky, jak dovedou běhat jenom vycvičení běžci, kteří kromě toho vědí, že na jejich rychlosti závisí, zachrání-li si životy. Výkřiky, které jim dokazovaly, že jsou stále pronásledováni, byly čím dál častější a také nebyly ojedinělé, nýbrž to bylo volání vždy několika hlasů najednou. Pronásledovatelé si zřejmě již byli jisti vítězstvím. Henry pevně zaťal zuby a pak sykl na Pavla:

„Řeka je před námi necelé půl míle, musíme se zachránit. Přidej, Pavle. Ještě přidej.“

Načež oba chlapci sklonili hlavy a vyrazili vpřed jako vítr. Běželi stejnou rychlostí, až se před nimi najednou objevil modrý pruh, který se rychle rozšiřoval a konečně se proměnil v řeku.

„Nesmíme dopustit, aby nás teď viděli nebo slyšeli,“ přikazoval Henry. „Snaž se běžet v podřepu a jak nejrychleji můžeš!“

Pavel poslechl; v několika minutách byli oba chlapci na břehu řeky.

„Přivaž si váček s kulkami a roh s prachem okolo krku,“ řekl Henry, „a obě pušky drž stále na rameni.“

Pavel učinil, jak mu Henry poradil, a pak vstoupil za svým přítelem do vody, která mu již po několika krocích sahala až k pasu. Henry Ware znal dobře tuto řeku, byl tu už dvakrát nebo třikrát předtím a vzpomněl si na ni v této osudové chvíli, na níž závisely dva životy. Hluboké lesy lemovaly oba břehy proudu, který byl v těchto místech poměrně úzký a klidný. Před rokem tu řádil uragán: zpřerážel a vyvrátil stromy tak snadno a lehce, jako žnec kosí obilí. Hladina řeky byla dosud pokryta kmeny a větvemi, které byly do sebe zapleteny tak pevně, že se podobaly obrovskému voru. Vítr přinesl jemnou hlínu, která se usadila na četných místech tohoto voru; z některých vyrostla už dokonce tráva a jiné býlí. O tom všem však Pavel nic nevěděl. Proto se taky najednou zastavil a zeptal se polohlasem, ukazuje před sebe:

„Co se stalo s řekou?“

Opravdu se zdálo, že proud řeky náhle zmizel, zastavil se před hrází z kamenů a větví. Henry se tiše zasmál.

„Je to velký, přirozený vor,“ zašeptal. „A tam někde se schováme.“

Načež Pavlovi pokynul. Pavel ho následoval; pochopil konečně záměr, který jim poskytoval poslední zoufalou naději. Za několik okamžiků byli u voru, tam vyhledali místo, kde spleť větví, listů a trávy byla nejhustší, téměř neproniknutelná, a tady pečlivě ukryli své pušky a střelivo. Henry přitom zhluboka vzdychl.

„Nerad tu nechávám naše zbraně, ale musí to tak být. Zbytečně by nám překážely. Od této chvíle se smíme spoléhat jenom na své nože a sekyry, budeme-li se muset utkat s některými z našich nepřátel.“

Pokračovali v cestě proudem. Řeka nebyla naštěstí hluboká, nikde jim nesahala výš než k ramenům. Henry razil cestu mezi stromy a větvemi, které do sebe byly zapleteny na hladině, a Pavel mu šel těsně v patách. Čas od času se Henry musel ponořit pod některý velký kmen, ale dříve vždy odevzdal Pavlovi svůj váček se střelným prachem. Pavel mu jej vrátil, když se objevil na druhé straně, a sám pak následoval jeho příkladu.

Když pronikli do této spleti mrtvého dřeva, živého býlí a cizopasných rostlin do hloubky třiceti metrů, Pavel náhle pocítil na rameni Henryho ruku.

„Ohlédni se, Pavle,“ zašeptal Henry, „ale dej dobrý pozor, abys nepohnul ani jedinou větví.“

Pavel se opatrně ohlédl přes rameno a tu spatřil něco, co mu vehnalo do hlavy horkou krev.

Po obou březích řeky rychle přibíhali indiánští bojovníci – muži vysokých postav, jejichž rudohnědá těla byla tmavě pomalována válečnými barvami, a všichni byli rozvášněni touhou po pomstě.

„Díky bohu, že jsme našli tuhle skrýš,“ zašeptal Pavel.

„Jako by ji uragán připravil schválně pro nás,“ usmál se Henry. „Ale teď pojd', Pavle, musíme proniknout ještě hlouběji. Dej však pozor, abys nezatřásl ani větví.“

Brodili se dál, opatrně se kryjíce kmeny a větvemi; nad vodou drželi pouze hlavy. Tu se za nimi rozlehl hlasitý křik: divoký a vítězoslavný.

„Objevili místo, kde jsme vstoupili do vody, a teď si myslí, že nás už brzy dostanou,“ zašeptal Henry. „Tady se schováme, Pavle, ale teď musíme být opravdu tiše.“

Načež pronikli do místa, kde spleť byla nejhustší a kde kmeny a velké větve, sražené uragánem, byly natlačeny proudem řeky takovým způsobem, že tvořily nízký oblouk nad hladinou. Tam se oba chlapci zastavili; až po bradu stáli ve vodě a jejich hlavy se dotýkaly nejvyššího bodu oblouku. Štěrbínami mezi větvemi pak pozorovali své stíhatele.

Byla to silná válečná četa – jistě aspoň třicet až čtyřicet mužů –, která se teď rozdělila do několika skupin. Někteří Indiáni běželi po břehu řeky, jiní skákali po přirozeném voru z kmene na kmen a jejich černé, bystré oči, zvyklé zaznamenat v divočině každý sebemenší pohyb, slídily pátravě mezi větvemi a kmeny.

Henry opět položil ruku Pavlovi na rameno, tentokrát však neřekl ani slovo. Chlapci

měli dojem, že se ocitli v kleci, okolo které pobíhají dravci, jejichž dlouhé tlapy se silnými drápy sahají mřížemi po nich. Ponořili se ještě hlouběji do vody. Slyšeli na kmenech lehké kroky nohou obutých v mokašínách, chvílemi dokonce zahlédli hnědé, svalnaté nohy; to když některý bojovník prošel nedaleko nich. Dva Indiáni se zastavili asi deset stop od místa jejich úkrytu a polohlasem spolu rozmlouvali. Henry, který rozuměl jejich řeči, poznal, že jsou udiveni a rozčileni, že nemohou nalézt stíhanou kořist. Ale i Pavel pochopil, co si Indiáni říkají, ačkoli nerozuměl jedinému slovu. Jeho živá obrazotvornost nahradila úplně znalost řeči Šavanů. Bojovníci přímo překypovali hněvem, že ztratili stopu dvou bělochů, které již považovali za jistou kořist. Věděli dobře, že hledat uprchlíky v této spoustě sraženého a naplaveného dříví by dalo asi tolik práce jako najít suchý list v podzimním lese.

Indiáni ještě chvíli tiše rozmlouvali a pak zvolna vykročili k opačnému konci voru. Když zmizeli z dohledu, Pavel si zhluboka oddychl, Henry mu však stiskl paži.

„Ještě nejsme z nejhorsího venku!“ napomínal šeptem. „Indiáni se vrátí stejnou cestou. Proto musíme počkat.“

Pavel neodporoval, ačkoliv mu už začínala být pořádná zima. Voda, na povrchu poměrně teplá, byla pod hladinou studená a její chlad se ponenáhlu vplížil do všech jeho žil. Toužil po suché zemi, kde by se mohl proběhnout a osvěžit oběh krve. Zat'ál však pěti a umínil si, že vydrží, že se ani nepohne, dokud mu to Henry nedovolí.

Brzy poznal, že opatrnost, k níž ho nabádal jeho přítel, byla moudrá. Neuplynulo ani deset minut, a po voru se vracelo asi sedm či osm bojovníků: jak šli, šťárali opět silnými větvemi ve vodě mezi kmeny. Henry a Pavel se ještě víc přikrčili ve svém úkrytu, ale bojovníci opět prošli okolo nich a nic nezpozorovali. Stejně tak nevšimavě prošli kolem skrýše, kam Henry ukryl pušky, a odtud pak zamířili už přímo na druhý břeh.

Chlapci zůstali ve svém úkrytu ještě asi hodinu, kdy se Indiáni konečně vzdali pátrání a všichni odešli směrem proti proudu řeky.

„Myslím, že teď už můžeme vylézt ze své skrýše,“ zašeptal Henry. „Ale pořád musíme být velmi opatrní, nebezpečí ještě zcela nepominulo, i když už nevidíme jediného Indiána.“

Pavel udělal ve vodě první krok – a klesl ke dnu. Nohy mu ve studené vodě ztuhly a nechtěly se pohybovat. Henry příteli poradil, aby dřív, než to zkusí znovu, nohy ve vodě natahoval a skrčoval a tak si uvolnil ztuhlé svaly.

„Napřed se vrátíme pro zbraně,“ řekl Henry, když si Pavel rozhýbal svaly. „A pak vylezeme na břeh a zmizíme v lese.“

„Však už je nejvyšší čas,“ přiznal se Pavel, „Mám pocit, že jsem už tak dlouho žil ve vodě, že teď ani nedovedu chodit po suché zemi.“

„Myslím, že uděláme nejlíp, když se vrátíme po svých vlastních stopách,“ řekl Henry.

„Válečná četa už zmizela a hledá nás někde vpředu proti proudu řeky.“

„A musíme se taky osušit a potom tak nebo onak dopravit prach do Marlowe,“ doplnil přítel Pavel.

„Ano,“ souhlasil Henry. „Úkol jsme převzali dobrovolně a musíme ho splnit.“

A první rázně vykročil. Potůčky, které tekly chlapcům z šatů, se zmenšily v drobné pramínky a potom už padaly k zemi jenom kapky. Klesající slunce vrhalo na oba mladé uprchlíky proudy zářících paprsků a Pavel brzy pocítil lahodu jejich tepla, které zahánělo zimu z kostí.

Tak pochodovali plné dvě hodiny a daleko za nimi zůstaly výkřiky, kterými na sebe volali rudí bojovníci. Jen tu a tam vyskočil z houští králík či jelen, poděšený zvukem rychlých kroků, a prchal mezi stromy. Henry přijal jeho přítomnost jako dobré znamení, že tudy v poslední hodině neprošel žádný lidský tvor.

Slunce zapadlo, nastalo večerní pološero, stíny se prohloubily a ztemněly a pak spočinula na lesní divočině tma. Teprve teď se Henry zastavil.

„Pavle, v koženém vaku na zádech mám sušenou zvěřinu, které voda určitě neuškodila, ale hlavní věc je pro nás teď oheň. Šaty nám uschly jenom navrchu, uvnitř jsou ještě mokré, a nesmíme si dovolit v noci mrznout, jinak nám ztuhnou všechny svaly a klouby a nebudeme moci prchat, kdyby nás k tomu Indiáni ještě donutili.“

„Smíme se však odvážit rozdělat oheň?“ zeptal se Pavel.

„Klidně,“ řekl Henry. „Dovedu oheň schovat, a kromě toho noc je tak tmavá, že kouř nebude vidět.“

Veden lesáckým pudem, bystrým jako čich honícího psa, dral se hustým podrostem, až vyšli na kamenitou pláň, kde bylo mnoho úžlabin a velkých balvanů podobných skálám a mezi nimi byly úzké rokliny a jeskyně. Byla už taková tma, že Pavel viděl před sebou Henryho jen jako černější stín. Po chvíli začali sestupovat po svahu a konečně se Henry zastavil v kaňonu, chráněném ze všech stran vysokými skálami.

„A teď rozděláme oheň,“ prohlásil.

V místě, kde se zastavili, byla tma skoro černá. Skalní stěny kaňonu se tyčily vysoko nad jejich hlavy a jejich vrcholky byly na všech stranách zarostlé obrovskými stromy a hustým křovím.

Chlapci snesli na hromadu suché listí a spadlé větve a Henry pak trpělivě rozdělával oheň ocelí a křesacím kamenem. Vyletěla jedna jiskra, druhá a ze suchého listí vyskočil malý plamínek; Henry mu však nedovolil, aby vyrostl ve velký oheň. Přidusil jej zelenými větvemi, takže oheň mohl hořet jenom pod nimi. Kouř, který vystoupil z větví, se ztratil v černém nebi. Oheň, takto uvězněný, hořel rychle ve svých těsných mezích a brzy se vytvořilo krásné ložisko rozžhaveného dřevěného uhlí. Však už byl také nejvyšší čas. Noc byla studená, skoro mrazivá, a Pavlovi opět chladla krev v žilách. Posadil se těsně k ohni a

přímo se koupal v jeho blahodárném, lahodném teple.

„Vysvlékněme se, Pavle, tak nejlíp osušíme sebe i šaty,“ řekl Henry a nemusel radit Pavlovi dvakrát. Rychle se svlékli, zarazili do země okolo ohně silné větve, rozvěsili na ně šaty a nechali je tam, dokud nebyly úplně suché.

Zatím se navečeřeli: snědli část sušené jeleniny, kterou měl Henry ve svém vaku.

„Myslíš, že usneš, Pavle?“ zeptal se Henry, když se najedli a oblékli do suchých šatů.

Pavel se zasmál.

„Jestli usnu? Zeptej se vyhladovělého vlka, zda bude jíst, až bude mít co. Nebo jestli voda poteče z kopce. Těžko si dovedu představit něco, po čem bych víc toužil – než je právě pořádný spánek.“

„Tak to tedy zkus!“ řekl Henry. „Probudím tě, až bude na tobě řada hlídat, a pak si zase lehnu já.“

Pavel klesl na lože z trávy a listí a tak zůstal ležet, nohama k ohni z rozžhaveného dřevěného uhlí. Ještě chvíli se díval do rudé záře, potom mu však sklesla víčka – a Pavel usnul. Spal hlubokým spánkem, prostým všech snů.

Henry usedl k ohni na zkřížené nohy po tureckém způsobu, jednu pušku si položil přes klín, druhou vedle sebe, a zaposlouchal se do nočního ticha.

Věděl velmi dobře, že jsou v nebezpečném pásmu, že Šavané jsou na válečné stezce, že se vydali na velký lov lidí a považují oba hochy stále ještě za kořist, která se ocitla v jejich síti, třebaže je zatím ještě z té sítě nevytáhli. Proto tak pozorně naslouchal a rozhlížel se pátravě všemi směry, proto se taky rozhodl, že poruší slovo, které dal Pavlovi, a nevzbudí ho; nechá ho naopak spát, a sám bude bdít po celou noc.

Noc pokročila a tma trochu ustoupila před mdlými paprsky půlměsíce. Henry byl rád, že udusil poslední zbytky ohně ještě včas, stoupající kouř by teď bylo vidět hodně daleka.

Minula půlnoc a v houštinách se začaly ozývat jemné, sotva slyšitelné šelesty. Henryho citlivý sluch je všechny zaznamenával. Králíci poskakovali v měsíčním světle, jako by si hráli, pak přeběhl po mýtině jelen, kdesi v houští se pohnul a zaprskal kuguár. Ani tohoto dravce se však Henry nebál; pokud se teď někoho obával – pak to byl člověk.

A ten se taky nakonec ozval. Nejprve jediným zvukem, daleko směrem k východu – odpověděly mu pak tři jiné výkřiky. Henry se usmál. Byla to známá znamení, ale oni tu byli dobře skryti, a než se rozední, proklouznou jako stíny mezi svými nepřáteli. Mohli by se snadno vrátit domů, do Warevillu, Henry však byl pevně rozhodnut, že se nezřeknou ani svých koní, ani nákladu střelného prachu. Jejich krajané v městě Marlowe potřebovali střelný prach jako sůl a pro Henryho by bylo trpkým pokořením, kdyby si musel jednoho dne přiznat, že mu byl svěřen úkol, který byl nad jeho síly.

Uplynuly další dvě hodiny a ozvaly se opět ty známé bojové výkřiky, tentokrát však už o poznání blíž. Snad jenom náhodou utvořili Šavané kruh přesně kolem uprchlíků, nicméně byl nejvyšší čas, aby Henry a Pavel něco podnikli.

Henry se sklonil nad přítelem a zatřásl mu ramenem. Pavel otevřel ihned oči a chtěl se na něco zeptat, Henry však varovně sykl.

„Ticho, Pavle. Už je dávno po půlnoci a musíme odtud. Indiáni patrně náhodou našli naši stopu ještě dřív, než se setmělo, pokračovali v hledání a myslím, že se už blíží.“

Pavel nepotřeboval další vysvětlování, pochopil všechno v jediném okamžiku; a řekl-li to Henry, tedy to byla pravda a bylo úplně jedno, jak to zjistil.

Pavel vstal, zvedl ze země dvě ručnice a pak tiše, s lehkou lítostí v srdci opustil úkryt, který jim poskytl tuto noc bezpečnost a pohodlí.

„Půjdeme teď k jihu,“ zašeptal Henry, „a je-li ti život milý, Pavle, dej dobrý pozor, abys neklopýtl!“

Pavel si dobře uvědomoval cenu Henryho rady a vzal si ji k srdci. Zanechávali za sebou míli za mílí, aniž narazili na něco mimořádného. Až náhle položil Henry ruku Pavlovi na rameno a Pavel klesl beze slova k zemi a zůstal tiše ležet vedle Henryho.

Podrost byl v těch místech hustší, Pavel však přesto brzy spatřil nebezpečí, před nímž byl Henry ještě včas varován svým jemným sluchem. Lesem kráčelo husím pochodem asi dvanáct indiánských bojovníků. Naštěstí pro oba chlapce byla tato četa dost daleko od

jejich stezky, za hradbou hustého křoví. Bojovníci se rozhlíželi pátravě na všechny strany, zdálo se, že prohledávají každou jednotlivou větev, každý jednotlivý list; naše dva bílé chlapce, kteří leželi v křoví přitlačeni k zemi, však neobjevili.

Indiáni tiše prošli a pak je skryl černý prales. Henry se ještě drahnou chvíli díval směrem, kterým odešli, napínal zrak i sluch, až konečně zanikl i ten nejslabší šelest a zavládlo opět hluboké lesní ticho. K odchodu se však nezvedal. Věděl dobře, že ještě několik minut se nesmí ani pohnout. Některý z Indiánů se mohl vrátit, mohl se objevit i nějaký opozdilec, jenž by viděl, jak se zvedají ze země, a jeho křik by přivolal ostatní bojovníky, kteří by se na ně vrhli jako smečka vyhladovělých vlků. Zůstali proto ještě chvíli ležet přitisknuti k vlhké zemi. Konečně Henry vstal.

„Dal bych krk na to, že prohledají postupně celý les,“ řekl šeptem. „A myslím taky, že četa, kterou jsme před chvílí viděli, brzy najde úžlabinu, kde jsme odpočívali. Dobře že jsme už pár mil od ní.“

Zrychlili krok, mířili stále k jihu, a když pak už chyběly do svítání sotva dvě hodiny, Henry prohlásil:

„Vím o hezkém místě, kde si můžeme odpočinout a kde bychom se taky snadno ubránili, kdyby nás Indiáni náhodou přece jenom našli.“

„Kde je to?“ zeptal se Pavel.

„Je to Holtův opuštěný srub. Myslím na něj už odvěčera. Odtud je to sotva půl míle.“

Pavel byl připraven následovat Henryho kamkoli.

„Pojďme, každá chvílka je teď drahá,“ prohlásil Henry a vyrazil tak rychle, že Pavel mu sotva stačil.

Pavel zvedl zrak k nebi a rázem pochopil, proč Henry tolik pospíchá. Na východě se porozhrnula černá záclona a těsně nad obzorem se objevil krásný šedivý pruh; jak se Pavel na něj díval, pruh se rozšířil a jeho šedivá barva se proměnila v stříbro a potom ve zlato. Pavla napadlo, že je to podivná šalba osudu: příchod dne, který je přece jako život, přináší s sebou novou hrůzu.

Vyběhli z lesa na palouk – byla to mýtina na okrajích zarostlá křovím – a uprostřed palouku spatřil Pavel nízký starý srub z neotesaných kmenů, jehož těžké, otevřené dveře smutně visely v dřevěných závěsech.

„Jdem,“ sykl Henry a chlapci rychle přeběhli mýtinu a vpadli otevřenými dveřmi do srubu.

Byla to jediná malá místnost a Pavel si ji prohlédl jediným krátkým pohledem. Bylo zřejmé, že srub byl opuštěn ve velkém spěchu.

V jednom koutě ležel malý mokašín bílého dítěte, vrstva prachu na něm dokazovala, že jím nebylo hnuto. Na hřebíku zaraženém do stěny visela ženská zástěra a na podlaze z udupané hlíny leželo několik hrubě zpracovaných kusů domácího nářadí.

Pavla dojímala ta opuštěná domácnost, na druhé straně však byl rád, že se Holtovým podařilo uprchnout odtud ještě včas, a taky byl rád, že jejich opuštěný dům zůstal v takovém stavu, aby jej on a Henry mohli použít jako své útočiště, právě když to nejvíc potřebovali.

Henry vyzkoušel dřevěné závěsy, a když poznal, že jsou ještě v dobrém stavu, zavřel dveře a zatarasil je těžkou závorou, kterou spustil do háku. Pak se obrátil k Pavlovi:

„Snad nás Indiáni nakonec přece jen dostanou, ale budou předtím muset zaplatit plnou cenu!“

„Byl bych radši, aby nás vůbec nedostali!“ odpověděl rychle Pavel.

A jeho obrazotvornost, která si ještě před chvílí představovala hrůzné podrobnosti indiánského mučení, skočila rázem k druhé krajnosti a udělala z opuštěného malého srubu nedobytnou pevnost. A pevnost to byla v mnohém smyslu opravdu dobrá. Srub postavený z těžkých kmenů, pevně spojených, měl jediné dveře a jediné okno, které se zavíralo těžkými okenicemi: kulka neprorazila ani dubové dveře, ani dubové okenice. Pavel usedl na jednoduchou lavičku a tázavě se podíval na Henryho.

„Tento srub postavil muž, který se jmenoval Holt,“ vysvětloval Henry. „Byl to buď velký pošetilec, nebo opravdu velmi statečný muž, že přišel právě sem a usadil se tu se svou rodinou. Avšak asi před měsícem, kdy začala tato válka s Indiány, Holt buď zmoudřel, nebo jeho statečnost poklesla – zkrátka opustil svůj srub a odešel s rodinou do Marlowe.“

„Odešel právě včas,“ doplnil Pavel.

Kapitola III

OPUŠTĚNÝ SRUB

Henry přistoupil k jedinému malému oknu, jež vypadlo a viselo na kožených závěsech. Zasadil je do rámu a připevnil dřevěnou zástrčkou, kterou našel na zemi.

„Tak, a jsme zase pod lidskou střechou,“ řekl a podíval se pátravě na Pavla.

„Však už byl nejvyšší čas,“ usmál se Pavel. „Ještě chvíli – a byl bych se složil. Taková psí nepohoda, a ještě k tomu po kolena ve vodě.“

Henry si všiml, že Pavlův hlas je slabší než obvykle a tváře že má nezvykle, chorobně červené; odpočinek u ohýnku mu tedy příliš nepomohl. Henry se začal rozhlížet po srubu. Vládlo tu šero, skoro tma, neboť dveře i okno byly zavřené. Henry však přesto brzy objevil mezi věcmi, které tu zůstaly, menší železný hrnec vhodný k vaření a širokou mísu

na vodu. To byl potěšlivý objev – mohli si tu i vařit! Pak ale Henry znovu pohlédl na Pavla; jeho přítel se chvěl jako v zimnici.

„Je ti zima, Pavle?“ zeptal se Henry.

„Trochu,“ odpověděl Pavel váhavě. Uráželo jeho hrdost, když měl přiznat, že je u konce sil.

„Musíme ihned rozdělat oheň,“ prohlásil Henry. „Za chvíli ti bude teplo.“

„Nebude to nebezpečné?“ zeptal se Pavel.

„Určitě ne,“ řekl Henry. „Jsme teď v lese sami, nemusíme se ničeho bát!“

Jeho hlas zněl tak klidně a rozhodně, že mu Pavel uvěřil; Henry však věděl velmi dobře, že nebezpečí je stále veliké. Na druhé straně ale bylo v sázce Pavlovo zdraví, možná i jeho život.

„Půjdu nasbírat suché dříví, Pavle, a ty zatím budeš hlídat naši malou pevnost. Nejdřív připravím ohniště.“

Na ohništi ležel popel a kousky zčernalého dřeva. Henry to všechno odhrabal stranou, potom zvedl těžkou závoru a otevřel dveře. Do srubu zavanul studený říjnový vzduch; Henry se zhluboka nadechl, Pavel se však zachvěl zimou.

„Posaď se na židli a odpočiň si,“ řekl Henry, ukazuje na jednu ze dvou hrubých, doma zhotovených židlí, které stály u stěny. „Vrátím se za malou chvíli.“

Načež vyběhl ze srubu a zavřel za sebou dveře.

Musím ho zachránit, umíňoval si v duchu. Ani ve snu by ho nebylo napadlo opustit slabšího druha v tak nebezpečné situaci. I když tím riskoval vlastní život. Ostatně stejně by se na jeho místě zachoval Pavel. Vydali se společně za stejným cílem – a byl to cíl a úkol opravdu veliký a namáhavý – a společně jej taky chtěli splnit.

Henry se rozhlížel po okolí srubu. Ben Holt tu mnoho práce nepodělal. Vykácel stromy na vzdálenost asi dvaceti kroků všemi čtyřmi směry, za tímto kruhem však stála jako pevná zeď lesní divočina, připravená vzít si opět, co jí náleželo, smazat všechny stopy po vpádu bílého muže. Listí stromů mělo všude již říjnovou barvu, temně červenou, žlutou a hnědou, a vysoko nad stromy visela jemná, namodralá mlhovina, první předzvěst indiánského léta. A ve větvích něžně šustil vítr; byl to uklidňující zvuk, který dýchal mírem. A Henry Ware chtěl věřit, že opravdu nastane opět mír a klid.

Jeho nejbližší úkol byl snadný. V lese okolo srubu se povalovala spousta suchých větví z minulých let; v malé chvíli jich nasbíral velkou náruč a s tou se pak vrátil do srubu. Potom přinesl ještě suché listí a obojí nahromadil na ohništi. Podíval se znovu na Pavla; přítel se trásl teď už po celém těle. Sáhl mu na ruku: byla studená jako led. Henry se vyděsil, snažil se však chovat jako dřív: jeho hlas byl stále stejně bezstarostný.

„Jen počkej, Pavle,“ těšil Henry přítele, „za minutku uvidíš ten nejkrásnější, nejteplejší a nejprívětivější oheň, jaký kdy hořel na americkém západě.“

Pavel se radostně usmál.

Henry sáhl do kapsy pro křesací kámen a ocel a několika ráznými údery vykřesal jiskry, dávající život ohni. Suché listí zachytilo jiskru, plamínek se v něm začal plazit jako had, od listí převzalo hada suché dřevo, pak vyskočily první jasné plameny – a oheň zahučel v komíně. V okamžiku zažhnulo celé ohniště a začala růst hromádka rudých oharků.

Pavel zavýskl jako malý kluk a natáhl ruce k ohni. Rudé světlo zazářilo na jemných rysech jeho tváří, Henry si však všiml, že červeň z těch tváří už zmizela a že jsou teď naopak bílé a vpadlé.

„Přisedni si ještě trochu blíž, Pavle,“ radil stále veselým hlasem. „Není to nejkrásnější oheň, jaký jsi kdy viděl?“

„Ano,“ přisvědčil Pavel, „je krásný, ale divné je, že mě tak málo hřeje.“

Přitom v malém srubu začínalo být horko jako v peci. Henry se rozhodl pro poslední možnost. Věděl, že to zabere víc času, bylo to však nutné.

„Půjdu teď do lesa, Pavle,“ řekl, „něco se tam pokusím najít. Možná že se vrátím až za půl hodiny. Zatím dobře hlídej náš dům.“

„Jen klidně jdi,“ souhlasil Pavel, zuby mu však přitom cvakaly zimou.

Henry vyšel opět ze srubu a zavřel za sebou dveře. Došel až k okraji malé mýtiny, tam se zastavil a ohlédl. Když před chvílí sbíral suché větve, pečlivě vybíral ty druhy dřeva, o nichž věděl, že dávají jenom málo kouře; a skutečně – z komína vystupoval jenom řídký, sotva viditelný dým. Vítr jej zachytil mnohem dřív, než mohl vystoupit dostatečně vysoko, a rozehnal jej ve větvích vysokých stromů.

Když se takto ujistil, že je vše v pořádku, vytáhl z pochvy dlouhý lovecký nůž a začal prohledávat les. Henry Ware byl před časem dlouho zajatcem západních Indiánů a naučil se od nich mnoha cenným moudrostem. Od jejich lékařů a starých žen získal bohaté vědomosti o léčivých bylinách a koření a těch nyní hodlal použít. Nejdřív hledal hořký kořen zvaný indiánská řípa; po dvaceti minutách usilovného hledání jej našel. Vyhrabal kořen ze země ostrým nožem, a když potom hledal dalších patnáct minut, našel listí divoké šalvěže, již uschlé v podzimním vzduchu. Uplynula další čtvrt hodinka – a Henry připojil ke své sbírce ještě dvojí koření, které však znal pouze pod indiánskými jmény. Teprve pak se vrátil do srubu, a tam zjistil, že ledový proud v Pavlových žilách se změnil v horkou výheň.

„Nemůžu tu vydržet,“ těžce oddychoval Pavel. „Zavřeli jsme okno i dveře, hoří tu velký oheň a já hořím taky.“

„Vydrž to ještě malou chvilku, jenom chvilíčku,“ prosil Henry. „Trochu ses nastydl a dostal jsi z toho horečku. Ale já jsem slavný lékař doktor Ware, který tě vyléčí. Když jsem byl u Indiánů, poznal jsem mnoho jejich léčivých bylin, zvláště ty, které pomáhají při

zimnici, a teď ti uvařím čaj, který ti vyžene všechnu horečku z těla. Vypiješ můj čaj, Pavle, lehneš si, budeš se potit a potit – až ti bude zase dobře.“

Mluvil bezstarostně a vesele, neboť chtěl udržovat Pavla v pokud možno nejlepším náladě. A taky se mu to podařilo: Pavlovy oči zajiskřily a jeho obličej se trochu rozveselil.

„Děkuji vám, pane doktore Ware,“ opáčil žertovným tónem. „Těší mě, že jste mi pověděl, co mi vlastně je. Člověku je hned líp, když ví, na čem je. A ujišťuji vás, pane doktore, že se rád svěřím vašemu zázračnému čaji.“

Mluvil žertovným tónem, myslel to však vážně. Znal Henryho a věděl, že mu může důvěřovat.

„A teď tě, Pavle, ještě na chvíli opustím,“ pokračoval Henry. „Půjdu se podívat, odkud bral náš neznámý přítel Holt pitnou vodu.“

Vzal železný hrnec a vyšel ze srubu. Veden pudem lidí narozených či vychovaných v lese, kráčel přímo k prameni: cestou po svahu do mělké úžlabiny, kde u kořenů mohutného dubu našel čistou pitnou vodu. Byl to neveliký a nehluboký pramen, voda v něm však byla studená a čistá jako křišťál. Celá úžlabina se podobala údolí, jehož středem zurčel pramen, a bylo to místo tak půvabné, že Henry se tam chvíli zdržel a se zájmem se rozhlížel.

Viděl, že to byla lidská ruka, jež vyhloubila pramen u dubu v malou studánku, dostatečně hlubokou, že do ní bylo možno ponořit železný hrnec. A když se do této jasné hlubiny podíval, viděl svůj obličej, který se v ní odrážel do všech podrobností jako v nejhladším zrcadle. Henryho Warea, jenž znal a miloval pouze nezkaženou, ještě divokou lesní přírodu, napadlo, že z toho opuštěného srubu, který má tak krásný pramen čisté pitné vody a za jehož dveřmi možno lovit zvěř, by byl nádherný domov. Kdyby záleželo pouze na něm, zcela jistě by tu zůstal a hájil svůj nový domov proti nepříteli...

Jenomže on musel myslet na druhé. Na ty, kteří ho pověřili zodpovědným úkolem. Ty nesměl zklamat.

Henry vzal hrnec, který se zatím až po okraj naplnil ledovou, průzračně čistou vodou, a vrátil se do srubu. Tam hodil do hrnce připravené koření a byliny a postavil železnák na oheň. Brzy začala vystupovat z vody voňavá pára. Mezi domácím nářadím, jež zbylo ve srubu, našel Henry také starou láhev, vydlabanou z tykve. Pečlivě ji vymyl a naplnil silným odvarem z bylin. Nápoj byl sice trpký a Pavel se taky náležitě kysele ušklíbal, přece však pil. Když vypil lektvar do dna, Henry přitáhl k ohni hrubé lůžko, na němž spával Ben Holt, a nakázal Pavlovi, aby si lehl.

„Musíš teď spát,“ řekl, „já zatím budu hlídat.“

Pavel poslechl, třebaže u ohně bylo hrozné horko. Nebylo to však už horko suché a palčivé, jež mu ještě před chvílí spalovalo krev, teď to bylo horko vlhké a těžké. Zmocnila se ho zvolna únava a ospalost. Bylo mu najednou docela jedno, co se s ním děje. Stačilo

vědomí, že ho hlídá jeho nejlepší přítel a druh, který ho ještě nikdy nezklamal. Rozžhavené dřevo na ohništi bylo teď temně rudé a tančily nad ním malé plamínky. Pak uhlí náhle zmizelo, plamínky přestaly tančit – a Pavel usnul.

Henry seděl na židli, kterou si postavil k rohu ohniště. Slyšel konečně, jak Pavel dlouze, hluboce a pravidelně oddechuje – indiánský čaj začal plnit své poslání. Henry tiše vstal a přistoupil k Pavlovi. Sáhl mu na čelo – dlaň mu rázem zvlhla. Pavel se potil na celém těle, pot se z něho jenom lil a horečka mu zjevně klesala. Henry si oddechl. Uzdravení jeho přítele bylo teď už jen otázkou času.

Došel ven pro novou zásobu suchých větví, část jich hodil hned na ohniště. Pak vyprázdnil a vyčistil starý sud na dešťovou vodu, který stál u rohu srubu. Když byl sud čistý, odvalil jej do srubu a pak do něj v železnáku nanosil vodu. Všechno to dělal tiše jako duch, aby nevyrosil Pavla ze spánku.

Když takto opatřil dostatek pitné vody, přehlédl zásoby potravin. V kožených stahovacích vacích na záda měli sice ještě sušenou zvěřinu nejmíň na dva nebo tři dny, Henry si však řekl, že Pavel by určitě přivítal nějakou lepší, jemnější stravu. Na tu si však musel ještě počkat.

Henry vzal svou starou loveckou pušku a otevřel dveře. Chvilí postál na prahu, oči upřené k tichému hvozd, a když se ujistil, že všude vládne mrtvé ticho, přesunul se tiše jako duch přes mýtinu do lesa.

Večerní pološero ztemnělo, rudé slunce zapadlo a pouze načervenalý oblak nad západním obzorem označoval místo, kde zašlo. Henry Ware obešel srub v širokém okruhu a všude nalézal jenom ticho a mír. Tu a tam narazil sice na stopu některého dravce, věděl však dobře, že žádný ze zvířecích obyvatel pralesa nebude rušit jejich pobyt ve srubu, nezavdají-li k tomu sami příčinu. Horší by to bylo s lidskými stopami – na ty však Henry naštěstí nenarazil. Uklidněn vrátil se tedy ke srubu; to už i poslední okraj narudlého oblaku zmizel z oblohy a na zem se rychle snesla černá tma.

Henry vešel do srubu, pevně zavřel dveře, přesvědčil se, zda drží i závora okenice, a potom usedl k ohni; pušku si položil přes kolena.

Pavlův tvrdý spánek vyvolaný únavou a nemocí byl tak hluboký, že Henry si mohl být jist, že jeho přítel a chráněnc se neprobudí před svítáním. Sáhl do svého koženého pytle, vyndal kus zvěřiny a dal se do jídla.

Jemu usušená jelenina bohatě stačila; Pavel by však potřeboval čerstvé maso. Do snídaně mu je musí opatřit.

Noc byla chladná, v malém srubu však bylo teplo a útulno. Pavel spal, oddychoval teď pravidelně, jako tikají hodiny, do bledých tváří se mu zvolna vracela zdravá barva. Také Henrymu se začínaly zavírat oči. Hluboký pocit klidu a míru lahodil jeho srdci i mozku. Chtěl bdít celou noc, i jeho síly a vytrvalost měly však své meze. Naslouchal tichému

sténání větru, podobnému měkkému, něžnému zvuku houslí, a to ho uklábalo v spánek. Oheň odletěl někam daleko a Henry Ware usnul...

Venku zhoustla a zčernala tma. Les se proměnil v jedinou pevnou zeď a srub zmizel v jejím stínu.

Zatím se šířila jako oheň po celém lese obklopujícím srub důležitá zpráva všem jeho obyvatelům o velké a významné události. Přišli sem cizí vetřelci!

Liška se jako první připlížila k okraji mýtiny a očima, které se podobaly jehlám, objevila červenou zář v štěrbinách srubu. Udeřila ji ta zář jako rána mezi oči; liška se přikrčila a prchla zpět do lesa. Potom přišel vlk, králík a jelen; ti také viděli rudou záři, jež naplnila jejich srdce zděšením. A dali se na rychlý útěk. Všem stačil jediný kratinký pohled – a hned se vrátili, odkud přišli, do hlubokých stínů hvozdů. A les byl opět tichý, mlčenlivý a opuštěný. Pavel a Henry mohli klidně spát, měli dobrého strážce. Rudá záře jejich ohně je chránila před všemi nepřáteli. Před všemi kromě jediného: člověka.

Henry Ware spal hluboko přes půlnoc, teprve pak se probudil. Oheň zatím dohořel a na ohništi zbyla jen hromádka rozžhaveného dřevěného uhlí. Pavel ještě spal; Henry mu sáhl na čelo a přesvědčil se, že se už nepotí. Zmizely poslední příznaky horečky. Až se ale Pavel probudí, bude velice zesláblý a bude potřebovat sníst něco skutečně silného a výživného. Byl nejvyšší čas na lov.

Henry vzal pušku a vyšel ze srubu. Svítíl už měsíc, který vrhal své matné stříbro na celý les. Henry se rozhodl, že se odváží vystřelit, narazí-li na nějakou zvěř. Věřil, že nablízku není lidský tvor, který by mohl zaslechnout rachot jeho pušky. Spíš cítil, než viděl, že za tu dobu, co spal, se nic nestalo, nic se nezměnilo. Neobjevil se nepřítel, kterého by se musel obávat, zato jemu se vrátila pružnost a síla do svalů.

Opět obešel v širokém kruhu srub, pozorně se přitom rozhlížeje na všechny strany; občas se podíval i vzhůru na stromy. Snad objeví někde na větvi vačici. Ale teprve když vyšel na lesní palouk, našel, co potřeboval. Ocitl se náhle mezi milióny divokých holubů. Tady bylo dost jídla pro celou armádu! A přitom nebylo třeba ani vystřelit. Stačilo, aby Henry zvedl ze země silnou suchou větev, kterou pak mohl srazit ze stromu tolik holubů, kolik si přál. Pět jich takto ulovil a s plnou náručí spěchal do srubu.

Pavel stále ještě spal a Henry se těšil, že ho překvapí. Znovu rozdělal oheň, oškubal a vyvrhl dva nejmladší a nejtučnější holuby, jejichž maso bylo nejměkčí, a začal je vařit v železném hrnci.

Voda brzy zabublala a srubem se začala šířit příjemná vůně. Pavel se obrátil na lůžku a zamumlal několik nesrozumitelných slov. Henry se už bál, že se Pavel předčasně probudí, byly to však zbytečné obavy. Pavel spal dál jako dudek, ani vůně holubí polévky jej neprobudila.

Už se rozednívalo, když Henry otevřel dřevěnou okenici. Les voněl rosou a daleko na

východě zářilo zlaté slunce. Henry zhluboka nadechl do plic svěží, lahodný vzduch a rozhodil několikrát paže. Potom vzal tykvovou láhev a přeřízl ji nožem, takže vznikla miska. Do misky nalil polévku s kousky masa, a drže misku v pravici, levicí zatřásl Pavlem. Pavel otevřel oči a rychle se posadil.

„Otevři taky pusu, nejen oči, Pavle,“ rozkázal Henry, „a vypij až do dna tuhle zdravotní polévku. Předepsal ti ji doktor Ware – vrátí ti sílu. Vypij všechno, potom dostaneš znovu.“

Pavel lačně vsál nosem libou vůni holubí polévky.

„Co to je, Henry?“ ptal se překvapeně. „Jak dlouho jsem spal a cos mi to uvařil?“

„Spal jsi asi dvacet hodin,“ odpověděl Henry, šťastně se usmívaje. „Zatím jsem ti uvařil polévku z divokých holubů. Jsou jich všude v lese kolem nás tisíce, snad milióny. Srazil jsem je ze stromů větví jako šišky. Ale teď jez, Pavle, mám hlad jako vlk a taky bych rád přišel na řadu.“

Pavel se tedy už dál nevyptával a s chutí snědl první talíř. Potom si vzal do tykvové misky polévku a maso Henry, po něm zase Pavel, a tak se střídali, až byl hrnec prázdný. Nebylo divu, že jedli tak lačně: oba museli přestat velkou tělesnou námahu, která jen zostříla jejich přirozený hlad.

Když se tedy dosyta najedli a po dobrém jídle si ještě chvíli odpočinuli, začal první hovor Pavel.

„Co budeme dělat?“ zeptal se svého staršího a zkušenějšího přítele.

„Napřed musíme počkat, až budeš úplně zdrav. To může trvat nejmíň dva dni. A pak musíme dopravit střelný prach do Marlowe. Naši lidé ve Warevillu nám svěřili tento úkol v důvěře, že jej splníme – a my jej splníme! Jsi ale ještě slabý, Pavle, a musíš odpočívat. Sám ani nevíš, jak jsi zeslábl. Zkus to, vstaň a projdi se!“

Pavel se zvedl a udělal několik kroků po hliněné podlaze; pak se mu ale zatočila hlava a musel si zase honem sednout. Netrpělivě si vzdychl:

„Máš pravdu, Henry. Jsem k ničemu. Jdi, vyhledej naše koně a doprav střelný prach do Marlowe sám. Já se pokusím vrátit do Warevillu, nebo přijdu za tebou později do Marlowe.“

Henry se zasmál.

„To bys tomu dal, Pavle. Ještě že víš, že něco takového by mě nenapadlo ani ve snu. Kromě toho: tak hrozně zase spěchat do Marlowe nemusíme, nějaký prach tam ještě mají. Odpočineme si ve srubu dva nebo tři dny a pak se osvěžení vydáme znovu na cestu.“

Pavel mlčel. Byl by pociťoval jako velkou zradu, kdyby Henry přijal jeho návrh a tak ho vyloučil ze společného podniku, považoval však za svou povinnost tuto možnost příteli navrhnout. A tak se teď jen vesele usmál a pohodlně se natáhl na lůžko.

„Nesmíme ovšem zapomínat,“ pokračoval Henry rozvážně, „že nám tu hrozí nebezpečí. To přece víš, Pavle.“

„Všem lidem, kteří žijí v Kentucky, hrozí nebezpečí, a nemalé!“ odpověděl Pavel.

„Dobře, zůstaneme tedy tady a budeme pozorovat les. Neraď zahálím, ale na tak krásnou krajinu bych se vydržel dívat celý den.“

Když se takto domluvili, vyšel Henry ze srubu a ještě jednou prohledal jeho okolí. Tentokrát byl kruh, který prošel, ještě širší než poprvé, ani teď však nenarazil na stopu po nepříteli. Usoudil nakonec, že Indiáni odešli buď k západu, nebo k východu a prozatím od nich budou mít pokoj. V houštině vyplašil jelena, protože však měli ještě bohatou zásobu holubů, neriskoval zbytečně výstřel. Vrátil se do srubu pozdě odpoledne a byl mile překvapen, když zjistil, jak se Pavel rychle uzdravuje.

„Vzduch je čistý, nikde jsem nenašel jedinou lidskou stopu,“ hlásil Henry, sotva vstoupil do srubu. „Ale v noci bude pořádný liják. Ještě štěstí, že máme nad hlavou pevnou střechu.“

K večeri měli opět holuby, v tom lesním vzduchu jim však tak dobře trávilo, že jim ani nepřipadlo, že je to strava příliš jednotvárná. Na noc zavřeli dveře i okenice a zatarasili je závorami a oheň nechali dohořet v hromádku rozžhaveného dřevěného uhlí. Pak zabubnovaly na střeše první kapky deště; několik kapek proletělo dokonce komínem a zasyčelo v rozžhaveném uhlí. Pavel se zachvěl a znovu si uvědomil, jak je rád, že jsou v suchu pod střechou.

„Prorokoval jsi dobře, Henry,“ řekl. „Tady je ta tvá bouřka.“

„Není to bouřka,“ vysvětloval Henry, „ale studený a vytrvalý déšť. Ani otužilý Indián se nebude za takového deště potloukat lesem a medvěd i kuguár zalezou hluboko do svých brlohů.“

Kapky dopadaly na střechu čím dál tím rychleji, až se nakonec proměnily v souvislý proud. Pavel otevřel okno a vyhlédl ven. Studený, mokrý vítr ho udeřil do obličeje. Srub byl zahalen v téměř neproniknutelnou tmou. Zmizel měsíc i hvězdy, Pavel nedohlédl ani k lesu. Liják šuměl ve větvích a bušil na střechu. Byl to déšť opravdu studený, příliš studený pro člověka, ať bílého či rudého.

„Myslím, že dnešní noc jsme v bezpečí, Henry,“ řekl Pavel a zavřel okno.

„Ano, pro dnešní noc ano,“ souhlasil Henry.

Pavel spal tu noc tvrdě a klidně, a když se ráno probudil, slunce jasně svítilo a obloha byla krásně čistá. Jen v lese padaly ještě kapky z větví, jako když prší. Pavel se cítil už dost silný, aby mohl pomáhat při přípravě snídaně, a Henry vesele prohlásil, že bude-li to takto pokračovat, zítra můžou vyrazit.

Dopoledne uplynulo bez jakékoli mimořádné události, když se však odpoledne vydal Henry na obvyklou obchůzku lesem – narazil na stopy člověka.

Šel po nich, objevil stopy ještě dalších dvou nebo tří mužů, ale pak se všechny stopy ztratily v kamenité půdě. To byl významný objev!

Napřed se chtěl Henry rychle vrátit a opustit neprodleně srub. Nakonec se však rozhodl jinak. V lese by byli odkázáni jen na své pušky, zatímco ve srubu je chránily stěny z pevných kmenů. A snad je Indiáni ani neobjeví: začínalo se opět šerit a ve tmě brzy zmizí jeho stopy.

Pavel už na Henryho čekal; neobjevil však v jeho tváři nic neobvyklého. Teprve když Henry vklouzl rychle dovnitř, zavřel za sebou dveře a zatarasil je závorou, Pavel poznal, že jim hrozí nebezpečí.

„Myslíš, že nás tu budou obléhat?“ zeptal se.

„Určitě,“ řekl Henry.

Pavel se nevyptával, z čeho tak Henry soudí. Stačilo mu, že to řekl. Raději si prohlédl zbraně – a pak započalo dlouhé, tíživé čekání. Zdálo se, že mu nebude nikdy konec. Oheň úplně vyhasl a ve srubu byla tma. Když si na ni Pavlovy oči zvykly, viděl Pavel, že Henry sedí na židli s puškou přes kolena a pozorně naslouchá.

Pavel se tedy také zaposlouchal do nočního ticha, neslyšel však nic, ba ani šumot větru ve větvích stromů. Náhle zatoužil, aby se něco stalo; něco, co by přerušilo to zlověstné, hrobové ticho. Stačil by třeba jen šustot ořechu padajícího ze stromu nebo zaharašení zvířete v podrostu. Pavlovo přání se však nevyplnilo. V celém lese vládlo dál hluboké, tíživé, nepřátelské ticho.

Kapitola IV

OBLÉHÁNÍ

Noc uplynula, aniž se stalo něco mimořádného, a konečně se rozednilo. Pavel viděl šterbinou ve zdi, jak se den jasní, v lese se však stále nic nehýbalo. Jen zářil ten les v ranním slunci žlutě, červeně a hnědě a při troše fantazie se podobal moři, v němž jsou nebezpečné hloubky; jejich malý srub byl pak v tom hlubokém moři jediným ostrovem, který poskytoval aspoň bezpečí.

„Ještě dobře, že máme každý dvě pušky,“ řekl Henry, jako by četl Pavlovy myšlenky. „Zdá se, že zbraně, které jsme ukořistili Indiánům, jsou velmi dobré, možná že právě ony nám zachrání život. Však je budem brzy potřebovat. Slyšíš? Už přicházejí.“

Pavel neviděl a neslyšel nic, Henry však zahlédl, jak se větve křovisek na okraji lesa zachvěly a pohnuly – a to proti směru větru. Nezahlédl zatím žádné hnědé tělo, věděl však naprosto jistě, že Indiáni jsou zde.

Kolik jich ale je? To byla teď nejdůležitější otázka. Jestliže je to velká válečná četa, pak

jim hrozí smrtelné nebezpečí; zato s menší četou by si určitě poradili. Měli čtyři pušky, poměrně značnou zásobu prachu a olověných kulek, potravu na několik dní a sud pramenité vody.

Henry nespouštěl upřený pohled z lesa. Nikoho tam dosud neobjevil, jen tu a tam se větve podrostu podezřele zachvěly. Jinak obestřel lesní divočinu jemný zlatý závoj, který upředlo ranní slunce.

„Naši hosté přišli, Pavle,“ řekl Henry, „ale pozorují zatím naši pevnost z bezpečného úkrytu.“

„Nevědí zřejmě ještě, zda nás mají navštívit, nebo zůstat tam, kde jsou.“

„Nejsou si totiž jisti, jakého se jim dostane uvítání.“

„Musíme tedy počkat, až se odhodlají zaklepat na naše dveře,“ zasmál se Pavel. „Ale na takové čekání se musím posilnit pořádným douškem z naší krásné studně.“

Načež sklonil hlavu do sudu – a opravdu, jako by mu ten doušek živé vody dal pocit svěžesti, síly a odvahy.

„Bylo štěstí, Henry, že jsi našel ten sud.“

„To je pravda. A teď dávej pozor ty, taky se napiju.“

Pavel upřel pohled k lesu; neobjevil tam však nic zvláštního. Ona nepatrná znamení, která dovedl Henry tak bezpečně číst, mu zůstávala skryta. Přece jen však byl jeho zrak natolik bystrý, že by mu neušlo nic významnějšího, a rozhodně by mu neproklouzl na mýtinu žádný Indián.

„Ty budeš hlídat z téhle strany a já z druhé,“ rozhodl Henry, když se po chuti napil.

Stoupli si tedy každý na jeden konec malé místnosti a čekali.

Pavel věděl, že Šavané, ať už je jich jakkoli velký počet, nepodniknou zbytečně nebezpečný přímý útok; pro co se však nakonec rozhodnou, to si netroufal říci předem ani on, ani Henry.

Zvolna se vlekla minuta za minutou, až uplynula hodina – a stále se nic nedělo. Jen slunce zářivě svítilo nad pralesem a v malém srubu, jehož okno i dveře byly zavřeny, bylo dusno a horko k zalknutí. Svěží vzduch vnikal dovnitř jen malými otvory, které osadník Holt vyvrtal jako střílny ve všech čtyřech stěnách, a to bylo věru málo. Pavlovo čelo zvlhlo potem a oči ho začaly bolet od toho ustavičného napjatého pozorování mýtiny a okraje lesa. Zvědavost začínala ustupovat hněvu. Chtějí-li Indiáni proti nim něco podniknout, proč to neudělají hned? Nakonec se probudila opět Pavlova fantazie. Pahýl stromu přeraženého bouří proměnil se rázem v postavu indiánského bojovníka, skupina divokého křoví byla četou Šavanů a černé oči Indiánů se dívaly mezi listím z větví stromů. Rozum říkal Pavlovi, že je to vše pouze smyslový klam, obrazotvornost však nechtěla ustoupit. Pak ale z křoví vyletěl chomáč kouře, ozval se výstřel a hned nato se zaryla kulka do trámu srubu. Olovo však neproniklo hluboko. A Pavel se zasmál.

„To má být zkouška pro nás,“ řekl Henry. „První ohledání naší tvrze. Ale stejně dej pozor, Pavle, kulka by mohla náhodou proletět střelnou a vystřelit ti oko.“

Další olovo přiletělo z lesa a les začal ozvěnou opakovat rachot výstřelů. Kulky zabušily do pevných trámových zdí srubu jako déšť.

Pavel se opovržlivě usmál. Jeho živá mysl mu malovala klidný obraz naprostého bezpečí, jako by Indiáni byli vzdáleni od jejich srubu několik tisíc mil. Ze snění vyrušil Pavla až lehký, šplouchavý zvuk a ihned nato zoufalý výkřik Henryho. Vyděšeně se obrátil. Henry zatím už přiskočil k sudu, jehož drahocenný obsah proudiv ven malým okrouhlým otvorem. Kulka proletěla jednou střelnou a prorazila sud. Byla to opravdu vzácná náhoda, její důsledky však mohly být tragické, kdyby si Henry nevšiml proraženého sudu ještě včas. Rychle začal ucpávat otvor kusem kůže, kterou utrhl ze své lovecké košile, a Pavla poslal zpátky ke stěně.

„Zůstaň v rohu a dávej dobrý pozor, Pavle,“ nařídil. „Já se o sud postarám sám.“

Zátka z kůže zarazila sice proud vody, Henry však věděl, že ne nadlouho, že brzy prosákne. Proto odsekl loveckým nožem od lavice kus dřeva, přirezal jej do klínu a klín pevně zarazil do otvoru v sudu.

„Teď je zase všechno v pořádku,“ prohlásil a spokojeně si oddychl. „Musíme se však postarat, aby se podobná nehoda nemohla opakovat.“

Odšoupl sud do kouta, kam nemohla zaletět žádná náhodná kulka, a pak se vrátil k jedné ze střel.

„Nejsi rád, Pavle,“ zeptal se žertem, „že jsi nestál na tom místě, kde byl dřív náš sud?“

„To teda jsem,“ odpověděl Pavel vesele, „protože kdyby indiánská kulka udělala díru do mě, nedalo by se to spravit jen tak kouskem kůže a dřívkem.“

Mluvili lehkým, veselým tónem, protože měli pevnou, neochvějnou důvěru v budoucnost. Jejich malý, osamělý srub byl pro ně tou nejnedobytnější pevností. Poslední chomáč dýmu se vznesl nad les, tam se ho zmocnil vítr a rozehnal jej v nádherných paprscích slunce. Ticho opět ovládlo lesní divočinu.

„Myslím, že teď máme aspoň na několik hodin klid,“ prohlásil Henry. „To nejlepší, co můžeme udělat, bude, že se naobědváme, Pavle.“

„Výborně,“ souhlasil Pavel. „A budeme mít přepychový oběd – zvěřinu, holuba a pramenitou vodu.“

Snědli každý pořádný kus sušené zvěřiny, uvařeného divokého holuba a zapili maso vodou ze sudu. Nebyli v jídle zhýčkaní, takovýto oběd byl pro ně víc než dobrý.

Když dojedli, Henry řekl: „Zdřímni si trochu, Pavle, abys byl svěží na noc, kdy můžeme očekávat první útok.“

Pavel zprvu rozhořčeně odmítal myšlenku, že by měl spát, když jejich dočasný domov je ze všech stran obklíčen nepřáteli, Henry ho však přesvědčil, že to bude to nejmoudřejší,

co může udělat. Kromě toho byl vzduch ve srubu čím dál tím dusnější a teplejší a Pavel cítil, jak velice se mu chce spát. Hlava mu klesla, oči se samy zavíraly. Ulehl na postel, a než se nadál, usnul tvrdým, zdravým spánkem.

Zatímco Pavel spal, Henry Ware hlídal les. Hlídal jej, přestože bezpečně věděl, že Indiáni nepodniknou nic, dokud nespadne tma. Za dvě hodiny probudil Pavla a zaujal jeho místo. V noci stejně jako Pavel nezamhouřil oko. Oba čekali na nepřítele, který nepřišel, a tak teď uznával, že i on se musí osvěžit spánkem, aby byl připraven na to, co muselo přijít.

„Až uvidíš stíny na mýtině, ihned mě probud', Pavle,“

Potom zavřel oči a stejně jako předtím Pavel usnul téměř okamžitě i on. Ani únavné vyčkávání, ani vědomí blízkého nebezpečí nemohlo vzrušit jeho nervy natolik, aby neusnul. Spal klidně, beze snů.

Odpoledne zvolna mýjelo. Pavel viděl kulatou střílnou, jak si slunce, rudé jako oheň, hledá lůžko na západě; dosud však nespočíval na mýtině jediný stín. Osvěžen spánkem neviděl už v divočině postavy, které tam nebyly. Viděl pouze souvislou zeď stromů, červených, žlutých a hnědých, a těžko bylo uvěřit, že se v nich skrývají lidé, kteří ohrožují jejich životy. Potom však začal východ náhle šedivět a na mýtinu dopadly stíny blížícího se pološera. Tu Pavel probudil Henryho a oba pak už bděli a hlídali společně.

Stíny se prodloužily a zhoustly, zvedl se vítr, který sténal mezi duby a břízami, večer potáhl oblohu těžkým, temným závojem a celý les splynul v jedinou černou hmotu. Henry napínal oči i sluch; věděl, že konečně přišlo to, na co Indiáni tak netrpělivě čekali – vše zakrývajících temná noc.

Noční tma byla opravdu hustá, černá a to nebylo dobré pro srub a jeho dva obhájce; neboť teď poskytovala mýtina úkryt skoro stejně dobrý jako sám les. Proto se Henry spoléhal víc na svůj sluch než na svůj zrak. Neslyšel však nic kromě šustotu v listí a v trávě. Ve srubu byla úplná tma, ale oba hoši si na ni již zvykli.

Čas zvolna mýjel, každý okamžik však přinášel nové napětí, neboť noční tma byla naplněna nebezpečím. Pavel se podíval na Henryho, jako by chtěl z jeho tváře načerpat odvahu. Henry právě zasunoval pušku do střílny a oči mu přitom svítily. Krátce namířil a vypálil.

Ozval se protáhlý, naříkavý výkřik a pak zavládlo hrobové ticho. Henry však zahlédl, jak se ve stínu pohnul stín ještě temnější, a vystřelil; rychle, bez dlouhého míření, avšak se smrtelnou jistotou. Pavel se díval střílnou na své straně srubu a dlouho nic nerozeznával. Pak se však najednou ozval rychlý dupot a přes mýtinu proběhlo noční tmou několik postav. Rychle vypálil z jedné pušky, potom z druhé, nemohl však říci, zda kulky zasáhly cíl. Slyšel pouze hluboké oddychování.

„Přirazili ke stěně srubu,“ řekl Henry, „ted' už na ně puškami nemůžeme.“

„Dělal jsem, co jsem mohl, Henry,“ omlouval se Pavel a bezradně pokrčil rameny. Jeho

rány šly zřejmě pánubohu do oken.

„Věřím ti, Pavle,“ uklidňoval přítele Henry; snažil se, aby jeho hlas zněl co nejveseleji. „Není to tvá vina. V takové tmě se jim snadno útočilo. Ale ještě nejsou ve srubu. Hlavně teď dávej pozor, ať se nikdo z nich nedostane před některou střílnu.“

Indiáni zaútočili na dveře. Ty však byly pevné, ani se nezachvěly. Henry se zasmál.

„Není jich zdaleka tolik, aby mohli dveře vyrazit. To by snad musel přijít celý kmen!“

A chlapci rychle nabili vyprázdněné pušky a přihrčili se ke stěně, kde je nemohla zasáhnout kulka, jež by náhodou proletěla střílnou. Oko nezvyklé na tmu by je ani neobjevilo: jejich postavy splynuly s trámy. Chlapci mlčeli, o to však pozorněji naslouchali a Pavlova obrazotvornost doplňovala to, co chlapec neviděl. Pavel slyšel tiché kroky Indiánů obcházejících srub, a zdálo se mu dokonce, že chvílemi slyší, jak spolu divoši šeptem rozmlouvají.

Pak bylo noční ticho náhle přerušeno výbuchem výstřelu, který zřejmě pronikl stěnou srubu a zarachotil v něm jako zadunění děla. Dým vletěl dovnitř za střelou a olověná kulka se zaryla do protější stěny. Jeden z bojovníků vrazil hlaveň pušky do střílny a vypálil.

„Nic se nestalo, Pavle,“ zašeptal Henry. „Nemohou nás zasáhnout, jen zbytečně plýtvají prachem a olovem.“

Vzápětí práskl ještě jeden výstřel, výsledkem však byl pouze stejný dunivý rachot, dým, záblesk a kulka, která našla svůj cíl v trámu. Pavlovi, jehož obrazotvornost byla hojně nasycena četbou o slavných bitvách a krvavých bojích, zněly však ty dva výstřely jako opravdová dělostřelba. Představoval si, že obléhatelé střílejí na jejich pevnost z nejtěžších kusů. Řídký dým, jenž vnikl do srubu s druhým výstřelem, dráždil jeho chřípí, palčivý pach jen zvyšoval horečku, která se zmocňovala jeho krve. Klesl na kolena a s puškou v ruce se plížil ke střílně. Vedlo ho jediné přání: oplatit za ránu ranou. V poslední chvílce ho zadržela Henryho silná paže.

„Chápu tě, Pavle,“ zašeptal Henry. „Ale věř mi, že čekat je pro nás lepší. Vím, co chceš udělat a proč to chceš udělat. Ale jen je nech, ať si plýtvají olovem!“

Pavel se zastyděl za svou ukvapenost a jeho krev rázem zchladla. Nikdy přece netoužil po životě druhého člověka. Dovedl čekat, když bylo třeba.

„Děkuji ti, Henry, a nezlob se na mě. Nevím, co to do mne vjelo!“

Rudoši přestali střílet; nevěděli, zda některý z jejich výstřelů nezasáhl lidský cíl, a tak teď čekali, přikrčeni ke stěně srubu. Henry využil přestávky a dotáhl ke dveřím ještě těžkou dubovou lavici. Pak chvíli poslouchal, nic ale neslyšel. Přitiskl tedy oko k jedné střílně, nezahlédl však jediného Indiána. Buď se stále ještě tiskli ke stěně, nebo se tiše plížili zpátky do lesa.

Obloha byla zatažena mraky, vzduch byl vlhký a těžký: určitě začne co nejdříve zase poprchávat. A tu v té dusné, vlhké tmě objevil Henry dvě řady stínů, které nesly něco těžkého a zvolna se blížily ke srubu. Indiáni přinášeli kmen padlého stromu, kterým chtěli bušit do dveří jako beranem. Henry se však jenom usmál: tím by se útočníci ocitli v čáře dostřelu! Obrátil se k Pavlovi.

„Podej mi sem obě své pušky,“ přikázal. „Tohle je jediné místo, odkud je můžeme zasáhnout. Já budu střílet, ty budeš nabíjet.“

Pavel postavil pušky vedle přítele. Henry znovu vyhlédl střílnou a tu viděl, že Indiáni se zatím přiblížili na bezpečný dostřel. Vysunul hlaveň pušky otvorem ve zdi a vypálil: mířil na řadu nohou, pak vystřelil podruhé. Rudoši vykřikli bolestí a hněvem, ozval se temný úder, jak pustili kládu na zem, a Henry vystřelil potřetí na stíny pádící k lesu.

„Podruhé se o to nepokusí,“ zasmál se. „Budou teď chvíli odpočívat a přemýšlet o nějaké nové lsti.“

„Jak to skončí?“ povzdychl si Pavel.

„Těžko říci,“ odpověděl Henry vážně. „Ale Indiáni obvykle nevytrvají u věcí, které se jim nedaří. Snad tedy odejdou, ale může to ještě chvíli trvat, musíme být proto pořád na stráži. Ale teď něco sníme a napijeme se. Mám hlad jako vlk.“

To byla dobrá rada a Pavel ochotně uposlechl.

Kapitola V

ÚTĚK

Ještě chvíli se nic nedělo. Ale pak zaslechli chlapci nad hlavou, nad stropem nejasný, tichý šramot. Rázem poznali, co se na ně chystá. Nebezpečí se blížilo z jiné strany. Šavané vylezli na střechu, kterou mohla snadno prorazit olověná kulka. Byla to vážná hrozba, naštěstí bojovníci na střeše nemohli vidět svůj lidský terč a kromě toho sami byli ve stejné

nebezpečném postavení jako chlapci ve srubu.

Henry namířil pušku do míst, odkud se ozýval šramot, zatím však nestřílel. A pak náhle přerušil ticho divoký válečný křik, jenž se ozýval ze všech stran, a přival rychlých výstřelů. Pavlovi se zdálo, že obrovská síla útočníků se vrhla na srub současně zepředu i zezadu, zprava i zleva. Přiskočil ke střílně, vsunul hlaveň pušky do otvoru a vystřelil na temný stín, který považoval za běžícího nepřítele. Než však stačil vystřelit podruhé, přenesl se boj dovnitř srubu. Pavel zaslechl dunivý úder, a potom už viděl v polotmě dvě zápasící postavy. Byl to Henry a statný šavanský bojovník, nahý až po pás, který se snažil použít svého tomahavku. Henry však svíral pevně jako v kleštích zápěstí jeho pravice. U jejich nohou leželo tělo mrtvého Šavana.

Pavel přiskočil se svou druhou nabitou puškou.

„Ne, ne, Pavle,“ křičel Henry. „Komín, pozor na komín.“

Pavel se prudce obrátil – právě včas. Velkým, širokým komínem srubu seskočil vysoký Indián a lehce dopadl na nohy doprostřed vyhaslého popela. Jeho tvář byla zkřivena zuřivostí a Pavel zapomněl v tom osudovém okamžiku na svůj odpor k používání střelných zbraní proti lidem. Zvedl pušku a stiskl spoušť. Šavan se zhroutil jako podřatý. Vzápětí se ozval za Pavlem dlouhý povzdech odcházejícího života a Pavel se vyděšeně obrátil. Byl to však Henry, kdo zůstal na bojišti jako vítěz. Podařilo se mu vyrvat nepříтели tomahavk a neváhal použít zbraně proti jejímu bývalému majiteli.

Oba chlapci namířili pušky na komín, už to však bylo zbytečné. Nikdo již neseskočil dolů, neozvaly se ani kroky na střeše. Ti tři, kteří seskočili komínem do srubu, byli nejodvážnější z celé čety, museli však zaplatit plnou cenu za svou statečnost.

Povyk a křik přestal stejně náhle, jako začal. Pavel cítil, jak mu do kostí proniká chladná hrůza. Jak to všechno bylo děsivé a hrůzné. Tři mrtvoly ležely v jejich malém srubu. Tři chladnoucí mrtvoly.

„Byl to odvážný čin,“ řekl konečně Henry, jako by četl Pavlovy myšlenky. „Seskočit dolů komínem rovnou do našich pušek.“

Nabili znovu všechny čtyři zbraně, Pavel se však stále pohyboval jako ve snu. Cítil, že dlouho nevydrží ve společnosti tuhoucích těl bojovníků, kteří – jak se mu zdálo – se na něho dívali mrtvými očima.

„Henry,“ zašeptal, „nemůžeme je tu nechat.“

„Ne, nemůžeme,“ souhlasil Henry. „Musíme však ještě chvíli počkat.“

Pavel si musel sednout na lavici; celý srub se s ním najednou začal točit. Vzduch byl nasycen dýmem ze spáleného střelného prachu, který jej dráždil ke kašli. Jako by vdechoval otrávený vzduch. Teprve když kouř vyvanul komínem a zmizel dusivý pocit z plic, navrátila se Pavlovi odvaha a síla. „Jak je odtud dostaneme?“ zeptal se Henryho.

„Počkáme ještě aspoň hodinu a pak ti to ukážu,“ řekl Henry.

Když uplynula hodina – Pavlovi se zdálo, že to bylo nejméně půl dne –, Henry popadl nejtěžší mrtvolu a přivlekl ji ke stěně, přímo pod okno. Totéž učinil i s druhým a třetím tělem.

„A teď, Pavle,“ řekl, „musíš nadzvednout závoru a otevřít okno a já vyhodím všechny tři jednoho po druhém ven. Šavané budou překvapeni, a než se vzpamatují, okenici opět zavřeme.“

Pavel horlivě přikyvoval. Bylo to nebezpečné, ale Pavel byl ochoten udělat cokoli, aby se zbavil těch mrtvol, dívajících se na něho strnulýma očima.

Odsunul závoru a rychle otevřel okenici. Henry zvedl jedno po druhém těla mrtvých bojovníků a vysouval, je ven. Dopadla na zem s temným úderem. Pavel přibouchl okenici a spustil závoru. Vzápětí zablýskly z lesa první výstřely a olovo zabubnovalo na dřevěnou okenici.

„Trochu pozdě,“ zasmál se Henry. „Překvapili jsme je, jak jsem počítal.“

Pavel si oddychl. Srub mu připadal opět bezpečný.

„Nevíš, jak jsem rád, že jsme zase sami!“ řekl upřímně.

„Teď pořádně napni uši,“ radil Henry. „Brzy něco uslyšíš.“

Henry se nemýlil. Neuplynulo ani půl hodiny, a uslyšeli tiché, měkké kroky, které se zastavily před oknem.

„Přicházejí si pro své mrtvé bojovníky,“ vysvětloval Henry.

„Nerad bych na ně teď střílel,“ začal nejistě Pavel.

„To rozhodně ne,“ souhlasil Henry. „Bylo by to lehké, myslím však, že bychom jim měli být spíš vděční za to, co teď dělají.“

Ještě chvíli se ozýval šustot kroků v trávě, a pak už zase nebylo slyšet nic jiného než šumění nočního větru. K větru se přidal nakonec vydatný déšť, kapky bubnovaly na střechu, několik jich proniklo šterbinami až do srubu. Déšť Pavla uklidňoval, po tom velkém vzrušení a napětí cítil podivnou, příjemnou únavu. Sedl si na zem a opřel se zády o stěnu. Přivřel oči, pušku položil na zem vedle sebe; dříve však než stačil usnout, vytrhlo ho z lenivého polospánku několik výstřelů. Vyskočil na nohy, Henry se ale jenom zasmál.

„To není útok na nás,“ vysvětloval. „Střílejí jen tak do vzduchu a dávají nám tím najevo, jak jsou rozhněvaní. Myslím, že dnes v noci se už nemusíme ničeho bát. Jestli chceš, můžeš si klidně lehnout a spát.“

„To teda nechci,“ odmítl Pavel rozhodně Henryho návrh. „Nebudu přece pořád spát, a ty abys za mě bděl. Stejně bych neusnul, jsem příliš rozčilen. To jen tak ospale vypadám. Teď je ale řada na tobě, Henry, ty se musíš pořádně vyspat.“

„Rád se vyspím,“ souhlasil Henry. „Ale hlídej dobře, Pavle.“

A Henry si lehl na zem a zavřel oči. Byl si zcela jist, že Indiáni nepodniknou tuto noc další útok. Déšť bubnoval na střechu a jeho pravidelný zvuk zněl jako nejpříjemnější

ukolébavka. Za chvílku už Henry zhluboka oddychoval.

Pavel bděl a hlídal opět sám. Jeho oči, navyklé už na tmu, viděly však střílnou jenom samé všední věci, temný, zachmuřený les, a slyšet byl jen pravidelný, hustý déšť. Měl opět pocit, že jsou úplně sami v tomto světě.

Lesní divočina kolem nich byla ve tmě a mokru, ve srubu však bylo nádherně sucho a teplo. Tu a tam sice proniklo střechou několik kapek dešťové vody, ty jim však nikterak nevadily.

Pavel a Henry byli v suchu a bezpečí a vznícená obrazotvornost říkala Pavlovi, že už zvítězili.

Bděl až do rána, a teprve když slunce vyskočilo nad východní lesy, probudil Henryho. Henry se protáhl a zhluboka se nadechl.

„To byla nádhera, Pavle!“ řekl. „Takhle krásně se prospat. Ale co dělají naši přátelé tam venku?“

„Nic, aspoň pokud vím, nic,“ hlásil Pavel. „Na mýtině je vidět jenom trávu a v lese stromy a křoví. Neobjevil jsem jediného Indiána.“

Henry se zasmál.

„Daleko však nejsou. Zřejmě nás chtějí obléhat tak dlouho, až nás hlad, nebo spíš žízeň donutí, abychom se vzdali. Díky bohu, že tu máme ten sud s pitnou vodou.“

„Požehnaný sud!“ doplnil Pavel.

Pak plynuly dlouhé vteřiny a nic mimořádného se nepříhodilo. Jen slunce vystoupilo na obloze a v malém srubu bylo opět dusno a horko. Pavel znovu prohlásil, že Indiáni už určitě odešli. Henry s ním však nesouhlasil.

V poledne snědli každý kus holuba a plátek sušené zvěřiny. A pak Pavel prohlédl skrovné zásoby, které jim ještě zbyly.

„Máme jídlo už jen na dnešní večeři. Pak zůstanem o hladu,“ uzavřel smutně svou prohlídku.

„To je zlé,“ řekl Henry. „A našim nepřítelům se odtud nechce odejít. Chtějí si na nás počkat.“

A pak se rozhodl, že poví Pavlovi bez obalu, jak na tom jsou. Indiáni se sice někdy zřekli obléhání, když neviděli jeho okamžitý účinek, tentokrát však nic nenasvědčovalo tomu, že by chtěli odejít. Zřejmě doufali, že se jim podaří obléhané vyhladovět; jako by věděli, že ve srubu zbylo už jen pár plátků sušeného masa...

Po skromném obědě si chlapci sedli opět ke střílnám a pozorovali les.

Pavlova nálada se změnila. Ovzduší ve srubu ho začalo opět tísnit. Jak se mu před chvílí líbilo v jejich pevné a pohodlné pevnosti, teď by z ní nejraději utekl co nejdál, a hlavně co nejdřív. Pohled na zbytek zásob mu pak připomněl krutou budoucnost: bdělý nepřítel na stráž, poslední kousek masa, pak hladovění, útok Indiánů na vysílené obránce srubu a

konečně neodvratná smrt. Jako obvykle malovala mu jeho obrazotvornost to všechno nejživějšími barvami. Nahlas však neřekl nic a také Henry mlčel. Vyčerpali už všechny náměty, o kterých se dalo za takovéto situace mluvit, a proto mlčky čekali; Henry s opravdovou, Pavel s předstíranou trpělivostí. Tak uplynulo několik hodin, a byl to přirozeně Pavel, kdo promluvil první.

„Henry,“ začal a už přízvuk jeho hlasu prozrazoval nedůvěru ve vlastní slova, „nemyslíš, že je už unavilo čekat a že odešli?“

„Ne,“ prohlásil Henry. „Rozhodně jsou ještě v lese před srubem. A protože nechtějí odejít, odejdeme my. Dnes v noci.“

„Jak to chceš udělat?“ nevěřil vlastním uším Pavel.

Henry vstal a výraz v jeho obličeji i hlas mluvily o pevném rozhodnutí.

„Večer sníme poslední kousek zásob. Šavané nás chtějí vyhladovět. Naštěstí dnešní noc bude podle všech známek mimořádně tmavá, a proto se musíme pokusit nějak jim proklouznout. Chceš to zkusit?“

Pavel na podobná slova jen čekal; byl ochoten učinit všechno, jen aby se dostal ze srubu, který se mu proměnil v dusné vězení.

Tváře mu zrudly nadšením, když odpověděl: „Kam půjdeš ty, tam půjdu i já, Henry!“

Na to už Henry neřekl nic, Pavlova odpověď stačila. Sedl si opět ke střílně a zadíval se na oblohu. Temné mraky se valily od jihozápadu, vzduch náhle zchladl a byl plný vlhkosti. Noc tedy bude nejen tmavá, nýbrž i mlhavá a deštivá, a to vše se dobře hodilo pro zamýšlený útek.

Odpoledne zvolna uplynulo a na kraj padla noc; tmavá a mlhavá, jak Henry doufal. Začalo znovu pršet, hustě a vydatně, chvílemi dokonce údery větru měnily déšť v příval vody. Chlapci snědli k večeři poslední zbytky sušené zvěřiny a napili se ze sudu vody.

„Přesvědč se, Pavle, zda jsou tvé růžky na prach pořádně ucpané,“ radil příteli Henry. „Prach si musíme udržet v suchu. A venku leje jako z konve.“

Tma, která se spustila na zem, byla tak hustá a černá, že se Pavlovi zdálo, že na ně spouští své záhyby těžký, měkký koberec. Postupně zahalil ten koberec les, potom mýtinu, srub a v něm i oba chlapce. Na inkoustovém nebi nesvítla jediná hvězda. Déšť, poháněný větrem, neúnavně bušil do osamělého srubu.

„Je všechno připraveno?“ zeptal se konečně Henry.

„Je,“ ohlásil vesele Pavel.

„Musíme jít těsně vedle sebe,“ nakazoval Henry, „abychom se v té tmě neztratili.“

Načež přistoupil ke dveřím, zvedl závoru z háku, opatrně ji postavil ke stěně a otevřel dveře. Okamžik pak postáli s Pavlem na prahu; čekali a naslouchali.

Chladný vítr a dešťové kapky, dopadající na Pavlův obličej, příjemně osvěžovaly rozpálené tváře. Chlapec zhluboka nabral dech a zvedl hlavu. Bylo mu, jako by opouštěl

temné vězení.

„Musíš teď jít tiše a lehce, jako ještě nikdy v životě,“ zašeptal Henry a první vystoupil ze srubu. Dva kroky ode dveří se zastavil a naslouchal. Les nebylo pro tmou vidět, zmizely i pahýly poražených stromů na mýtině, bystrý sluch však řekl Henrymu, že se nic nepohnulo.

„Půjdeme teď podél stěny srubu na druhou stranu,“ přikázal Henry Pavlovi. „Indiáni ještě nevědí, že jsme venku, a proto budou dál nejbedlivěji hlídat dveře. Dávej však pozor na každý krok, abys nás neprozradil.“

Půda byla naštěstí tak mokrá, že tráva či listí ani nemohly zašustit. Chlapci prošli bez obtíží na druhou stranu srubu, aniž Indiáni v lese cokoliv zpozorovali. Na konci stěny se opět zastavili a Henry zašeptal:

„Teď si lehnem na zem a dál se budem už jen plížit. Bude to těžké, když každý máme dvě pušky, ale jinak to nejde. Dřív než v lese se nemůžeme postavit.“

Bylo to opravdu nesnadné, jak Henry správně předvídal. Pavlovi se to navíc zdálo pokořující, utíkat jako zbabělý šakal; šlo tu však o život, a tak nakonec i Pavel klesl na zem a plížil se po čtyřech za temnou postavou svého přítele. Henry postupoval vpřed tiše jako had a Pavel ho napodobil, jak nejlépe uměl. Čas od času se Henry zastavil a napjatě poslouchal; Pavel samozřejmě vždy strnul těsně za ním. Příroda, jak se zdálo, sama podporovala jejich odvážný pokus. Vládlo hluboké ticho, přerušované jen nárazy větru a deště a šustěním listí na stromech. Pavel se ohlédl. Srub již splýval s tmou, ačkoliv od něho byli vzdáleni sotva dvacet kroků. Ještě několik kroků, a zmizí úplně.

Zato les již byl na dosah ruky. Přesto se Pavlovi zdálo, že je to obrovská, nepřekonatelná dálka. Kolena a zápěstí ho bolely a dvě pušky, které nesl, vážily už celé centy. Pavel se divil, jak je to možné, že Henry se plíží tak lehce a snadno, a pevně si umínil, že se nevzdá, a hlavně nedá najevo svou slabost.

Temné obrysy lesa se opět o poznání přiblížily a chlapci vnikli do houštiny. Opatrně se plížili mezi křovinami černým stínem mohutných stromů. Pak Henry vstal a Pavel jej vděčně následoval. Jeho kolena a zápěstí si mohly konečně odpočinout, mohl opět stát jako člověk.

„Snad proklouzneme,“ zašeptal Henry. „Pojď, Pavle, teď to bude nejnebezpečnější.“

Sotva však udělali první krok, ozval se za nimi výkřik; tak divoký a zuřivý, že se Pavel zachvěl od hlavy k patě. Ten výkřik se ozval z mýtiny od srubu a Pavel hned pochopil, co se stalo.

„Připlížili se ke srubu a našli dveře otevřené a náš úkryt prázdný,“ zašeptal Henry. „Teď nesmíme příliš spěchat. V téhle černé tmě nás ani Šavan neuvidí, mohl by nás však zaslechnout. Proto opatrně, Pavle.“

Postupovali vpřed jen velice pomalu, dávali pozor, aby nezpůsobili ani ten nejmenší šramot. Déšť, stále hustší a hustší, jim poslalo opravdu samo nebe; jeho mírný, sténavý

šumot zcela přehlušoval jejich kroky. Křik u srubu se opakoval, ozvěna jej roznesla po celém lese. Potom se rozhostilo opět ticho – alespoň Pavel nic neslyšel –, bystřejší sluch jeho přítele však zachytil chvílemi opatrné, klouzavé kroky, šeptané slovo, zašustění křoviska a z toho všeho usoudil, že podrostem procházejí lidé, že Šavané horlivě hledají uprchlíky. Doufal však stále, že se jim za pomoci tmy a šustivého deště podaří proklouznout. Postupovali vpřed asi půl hodiny: stále častěji se při tom zastavovali a naslouchali. Jednou dokonce položil Henry ruku Pavlovi na rameno a ukázal k blízkému podrostu; Pavel spatřil temné obrysy postavy, která se plížila křovím.

Prales byl sice naštěstí v těchto místech dostatečně hustý, na obloze se však brzy začaly hromadit těžké mraky a v dálce se ozvalo temné zarachocení. Potom se mraky roztrhly jako rozříznuty ostrým, bílým ohněm blesku, který na okamžik ozářil celý promočený les. Všechno teď bylo vidět zcela jasně, každá větev, každý list, a Pavel, veden spíš pudem než rozumem, se ještě více sklonil k zemi.

Světlo zmizelo stejně náhle a rychle, jako se objevilo. Henry nic zvláštního nezaznamenal a byl si jist, že také nikdo nezahlédl je, věděl však, že to byla pouze šťastná náhoda. Nový blesk by je mohl prozradit, proto si museli pospíšet, a to i s rizikem, že je spěch prozradí. Sykl na Pavla a pak oba vyrazili podrostem vpřed. Hrom stále výhruzně mručel kdesi v dálce, občas se i zablýsklo, nic jiného se však nedělo a Henry už doufal, že se jim podaří pod pláštíkem tmy proklouznout.

„Myslím, že jsme dnes nad nimi vyžráli. Nenajdou naši stopu dřív než za ranního světla.“

Pavel mu byl ze srdce vděčný za toto ujištění. Hned se mu lehčeji dýchalo, i nálada mu stoupla. vzdalovalo se i rachocení hromu, až se nakonec úplně přestalo blýskat a hřmít.

„Dnešní noc už bude klidná, to je jisté,“ řekl Henry. „Přesto si však myslím, že si zatím ještě nesmíme odpočinout a že musíme jít stále dál, směrem ke skrýši našeho střelného prachu. Víš přece, Pavle, že stále ještě chceme splnit svůj úkol.“

Pochodovali celou noc krajem drsným a hustě zarostlým lesem. K ránu přestalo pršet, mraky se rozprchly, na čisté obloze se objevily hvězdy a teplý vítr zavanul mokrým lesem. Henry několikrát pohlédl na Pavla a v jeho pohledu byla vždy vřelá účast. Pavlovy tváře byly bledé a propadlé, byl v nich však výraz pevného odhodlání; a Henry věděl, že jeho přítel nezklame.

Pak začalo v lesní tmě konečně svítat a tu se Henry překvapeně zastavil. Tak náhle, že Pavel, který krácel těsně za ním, na něho málem narazil. Henry ukazoval prstem na rudou skvrnu hluboko v lese.

„Vidíš to?“

„Vidím, to asi už vychází slunce,“ mínil Pavel, vytržený ze zamyšlení.

Henry se zasmál.

„Slunce! To by bylo poprvé, co by slunce vycházelo na západě. Ne, to je oheň, táborový oheň, Pavle, a myslím, že jsou tam bílí lidé.“

„Bílí lidé! Přátelé!“ vykřikl Pavel. Narovnal se a oči mu zajiskřily. Ještě před hodinou by nebyl uvěřil, že se někdy setká s bílými lidmi.

„Je to prozatím pouze domněnka,“ pokračoval Henry, „brzy se však přesvědčíme na vlastní oči. Počkej tady, Pavle, a já půjdu na výzvědy. Schovej se v křoví, brzy se vrátím.“

Pavel si tedy vyhledal suché místo v podrostu a sedl si na zem. Byl by si nejraději lehl, neboť byl hrozně unavený a ospalý, přinutil se však, že zůstal sedět. Sotva ale Henry zmizel z dohledu, začal se Pavlovy duše zmocňovat velký klid a mír, začínala mu klesat víčka. Jakživ ještě nebyl tak unavený a ospalý. Spadla už poslední dešťová kapka, křoví a tráva vysychaly rychle v teplém větru. Slunce přinášelo stříbrné svítání, všude okolo Pavla se šířilo příjemné teplo. Chlapci poklesla hlava, loket našel v mechu měkké místo...

Bílý chlapec, zpola ležící, zpola sedící v křoví, hoch bledých tváří, přivřených očí, však nebyl v lese sám. Stálí obyvatelé hvozdů se přicházeli podívat na svého hosta. Vážně přihopkoval zajíc, podíval se a stejně vážně odhopkoval. Sojka se snesla až na poslední větev, aby se podívala. Ani sojka, ani zajíc se však divného velkého tvora nepolekali. Trávou šustěla další drobná zvířátka, hoch se ale ani nepohnul.

Přebýval v přívětivé, neznámé říši polosnu a polopohádky, teprve výkřik známého hlasu jej přivolal zpátky na zem. Vyskočil a zamával vstříc spěchajícímu příteli.

„Přátelé, Pavle, staří přátelé!“ volal Henry. „Poběž, překvapíme je svou návštěvou.“

Pavel zatřepal hlavou, jako by chtěl zahnat poslední zbytky spánku. Pak se rozběhl za Henrym, který teď pospíchal a neohlížel se už na to, že větvičky a tráva pod jeho nohama jen praskají.

Kapitola VI

BITVA NA PAHORKU

Šest spokojených a veselých mužů odpočívalo okolo táborového ohně. Byl to oheň velký, jasně plápolající, jenž rozšiřoval teplo široko kolem sebe a odstraňoval poslední zbytky vlhka po dešti stejně tak, jako rozptyloval chlad podzimního jitra. Muži právě snídali kusy bizoní kýty, chutně upečené na rožni.

Neměli zřejmě nejmenší strach před nepřítelem; snad proto, že jejich oheň plál na široké, volné prostoře daleko od lesa, takže jim nehrozila kulka z pušky indiánského bojovníka, snad jim dodával pocit bezpečnosti jejich počet. A v neposlední řadě bylo to i

vědomí vlastní zdatnosti. Neboť to byla opravdu silná válečná četa. Všechno muži statných urostlých postav, oblečení v šaty z jelení kůže a vyzbrojeni kentuckou puškou s dlouhou štíhlou hlavní. Za opaskem měli pak krátký nůž a sekyrku. Podle jména to byli Tom Ross, vůdce čety, muž prostředního věku, silného těla, vážné a klidné tváře. Vedle něho ležel muž, na němž bylo vidět, že si dává záležet, aby si důkladně odpočinul; to byl Sol Hyde, který sám o sobě říkal, že je hrozně líný, a tím si získal přezdívku Pohodlný. Přesto však to byl znamenitý lovec a stopař. Jim Hart, muž neobyčejně dlouhý a hubený – Pohodlný Sol mu říkal posměšně Tyčka – byl jejich kuchařem. I na ostatních bylo vidět, že jsou to praví zálesáci. Byli většinou hubení, přitom však dostatečně statní a silní.

Pohodlný Sol se převalil, aby ležel ještě pohodlněji, a mlsně se zadíval na šťavnatý kus bizoní kýty, který ležel v trávě několik kroků od něho.

„Povídám, Tyčko,“ řekl protáhlým, líným hlasem, „přines mi ten kus masa. Čeká tam v trávě zrovna na mě.“

„Jdi si pro něj sám,“ bránil se Tyčka rozhořčeně. „Myslíš, že budu připravovat jídlo pro takový líný pytel kostí, jako jsi ty, a pak ti ještě posluhovat?“

„No, pro jednu bys to udělat mohl,“ řekl klidně Pohodlný Sol, „protože jsem hrozně unaven.“

„Kdypak ty nejsi unaven! Toho se snad do smrti nedočkám.“

„To jsou řeči, hloupé řeči,“ vzdychl si Pohodlný Sol. „Vidím, že nechceš udělat nic pro unaveného člověka.“

Načež se líně zvedl a šel si pro maso. Na zpáteční cestě se však zastavil a upřel pohled k východnímu okraji lesa, dokud vyběhly dvě postavy. Tom Ross si jich už taky všiml, mlčel však. A Pohodlný Sol hlásil:

„Pavel Cotter a Henry Ware!“

„Jo,“ přisvědčil Tom Ross.

„Pavel už je zřejmě na konci sil“

„Jo.“

„Vypadají, jako by prodělali velký boj nebo velký útěk nebo snad obojí.“

„Jo,“ řekl Tom Ross potřetí. Upovídaný zrovna nebyl.

Načež zálesáci vstali a všichni jako jeden muž vykročili oběma hochům vstříc. Pavel klopýtal a jeho tváře byly zrudlé jako v horečce, na Henrym však nebylo vidět sebemenší únavu nebo rozčilení.

„Těší nás, že jsme vás tu našli,“ řekl Henry stručně.

„Ano,“ přidal se Pavel horlivě, „nesmírně nás to těší.“

Potom však všechno kolem něho ztemnělo, zapotácel se a Pohodlný Sol ho jen taktak zachytil, že nepadl k zemi.

„Pomalů, Pavle, pomalů,“ volal přitom, „stůj rovně, jsi moc těžký na unaveného

člověka.“

Slova byla sice drsná, hlas však zněl laskavě.

V Pavlovi probudila zálesáková slova hrdost, hoch se sebral, napřímil se – a svět kolem něho se začal pomalu vracet do správné polohy.

„Kdo říká, že nestojím rovně?“ zeptal se popuzen.

„Nikdo! Kdo by se opovážil říkat takový nesmysl?“ odvětil Pohodlný Sol. „Ostatně, kdybych já byl prodělal, co jste museli asi prodělat vy, tak bych se natáhl na zem a Jim Hart by mě musel krmit, jinak bych mu umřel hladu. Přímou před norem.“

Pavel se zasmál a hned mu bylo lépe. Tom Ross se na něho díval s přátelskou účastí, pak však pohlédl tázavě na Henryho.

„Měli jste nějaké potíže?“

„Měli,“ kývl Henry hlavou. „Srazili jsme se s Šavany. A to je vlastně všechno.“

„Tak pojďte k ohni. Najezte se a odpočinite si. Zvláště Pavel se potřebuje důkladně vyspat.“

Henry přikývl.

Pavel se díval na oheň jako uhranutý; zdálo se mu, že je to nejnádhernejší oheň, jaký kdy viděl. A pak si už nevšímal ničeho, dokud ležel na pokrývce u ohně a pojídal právě ten pěkný kousek dobře upečeného masa, který si Pohodlný Sol vybral pro sebe. Ačkoliv už napolo dřímá, jeho živá obrazotvornost znovu vzlétla do skvělých výšek. Všechno strádání a všechno nebezpečí bylo definitivně překonáno, odpočíval v kruhu statečných přátel a oheň nádherně plápolal.

Pohodlný Sol, který seděl vedle něho, se na něj díval. Otcovským, zároveň však trochu závistivým pohledem.

„Povídám, Pavle,“ řekl, „chtěl bych být asi tak na hodinu nebo na dvě na tvém místě. Teď musí všichni čekat, až si odpočineš. Mně to nikdo neuvěří, když řeknu, že mi není dobře, ačkoliv je mi někdy opravdu mizerně, a jsem-li unaven, tak se mi ještě vysmějí. Proto ti radím, Pavle, aby sis popřál. Když mě nikdo nechce obsloužit, tak ať aspoň vidím, že obsluhují tebe. Hej, Tyčko, dej sem ještě kousek masa pro Pavla, protože má chudák hrozný hlad.“

Tyčka přísně pohlédl na Pohodlného Sola, maso však přinesl, a Pavel opět jedl, neboť měl opravdu dravý hlad. Když se konečně nasytil, ovládla ho opět touha po spaní. Viděl, že Henry rozmlouvá s jejich novými přáteli, neslyšel však, co říkají, a také se o to nezajímal. Celý svět začal mizet v mlze, až nakonec zmizel úplně, a Pavel tvrdě usnul. Pohodlný Sol z něho nespouštěl oka.

„Já jsem taky hrozně unavený,“ prohlásil, „kdybych se však chtěl vyspat, určitě by někdo z vás vstal a kopl mě rovnou do žeber.“

„Já bych byl první,“ ujišťoval Sola Jim Hart, „a kopl bych tě pořádně, to mi můžeš

věřit.“

„To je ti podobné,“ řekl Pohodlný Sol smutně, „ale nic ti nevyčítám, protože ty nemůžeš za to, že máš tak špatnou povahu, stejně tak jako já nemohu za to, že jsem tak hrozně unaven.“

Jim zvaný Tyčka pokrčil jen rameny a vrátil se k svému kuchaření. Jeho dlouhé, hubené tělo se ohnulo k ohni jako obruč. Pavel spal klidně na pokrývce, ostatní však vážně rozmlouvali. Henry jim vyličil, co všechno se jemu a Pavlovi přihodilo v té krátké době, která se jim zdála tak dlouhá. Nepochyboval ani trochu o tom, že Šavané najdou teď za denního světla jejich stopy a pustí se po nich. Tím Henry skončil a závěr toho, co řekl, přenechal ostatním. První promluvil Pohodlný Sol.

„My jsme sem přišli lovit bizony. Podle toho, co nám řekl Henry, se sem řítí válečná četa Indiánů, kteří by zase rádi ulovili jeho a Pavla, a to znamená, že dříve nebo později narazí na nás, protože Pavel a Henry jsou teď s námi. Něco vám povím, mládenci: já už se dost naběhal za bizony, chtěl bych si trochu odpočinout, a nerad bych místo toho utíkal před Šavany.“

„A já vám zase povídám,“ ozval se Tyčka a napřímil se v celé své délce, „že nikde se nepřipravuje jídlo tak dobře, jako zde. Nerad bych odtud odešel, dokud vám neuvařím všechna jídla, která umím.“

„Není zdravé běhat, když člověk není připraven,“ mínil Ikke Stebbins, který jediný ze zálesáků byl malý, zato však pořádně tlustý. „Škodí to žaludku. A tlačí krev do srdce. A musím vám říci, mládenci, že moje srdce není dnes v nejlepším pořádku. Nerad bych si ještě víc poškodil zdraví.“

Lehký úsměv přelétl po vážném, bronzovém obličejí Toma Rosse.

„Takovou řeč jsem od vás čekal, hoši,“ řekl spokojeně. „Nezklamal jsem se. Ale můžu říci, že znám ještě lepší důvod k tomu, abychom odtud neodcházeli. Zůstane-li válečná četa Šavanů v tomto kraji, povraždí jednoho po druhém všechny bílé osadníky, a naší povinností je, abychom jim v tom zabránili. Šavané na nás chtějí uspořádat hon; dobrá, neříkám nic jiného, než že jim musíme ukázat, že jsme lepší lovci než oni.“

Mohutné „hurá!“ schválilo jeho slova. Všem se zaleskly oči bojovností, nejdivočejší lesk však byl v očích Henryho Warea. Ožily v něm válečné pudry jeho předků, ovládl ho duch hrdinského vzdoru. Byl najednou unaven tím ustavičným utíkáním, ustupováním, jeho válečnická krev se vzbouřila. Za chvíli se vrátili k ohni ještě dva zálesáci, kteří hledali v lese stopy bizona; a tak teď čítala malá armáda bělochů s oběma hochy deset statečných a odvážných bojovníků. Bylo to malé vojsko, obrněné zmužilostí a příkladnou znalostí všech způsobů válčení v divočině...

Když se Pavel probudil, slunce už stálo vysoko na obloze a celý les byl zaplaven jeho nažloutlým světlem. Chlapec si povšiml, že táborový oheň už dohasl a že všichni muži

vypadají, jako by se chystali k okamžitému boji. Zastyděl se, že mohl spát, když všichni ostatní bděli, a promnul si oči. Pohodlný Sol mu přispěchal ku pomoci:

„Všechno je v nejlepším pořádku, Pavle,“ řekl líně. „Víme, že jsi byl hrozně unaven, a já sám bych si byl taky rád pospal, kdyby tito lidé, kteří si říkají mí přátelé, byli aspoň tak slušní, aby mě nechali. Ta cesta tě zmohla, byl jsi příliš unavený, a tak je docela přirozené, že jsi usnul. Já tě chápu, jsem taky hrozně unavený.“

Pavel se rozhlédl po svých nových přátelích a četl v jejich očích rozhodnutí.

„Budeme bojovat s válečnou četou Šavanů?“ zeptal se.

„Samozřejmě. Už proto, že to tolik neunavuje, jako před nimi utíkat,“ prohlásil Pohodlný Sol nedbale. „Ale tebe bychom do toho neradi zatáhli, Pavle.“

Pavel zrudl.

„Ale já se nedám odstrčit!“ zvolal. „Dovedu bojovat jako kterýkoliv z vás. Nebo si snad myslíte, že se po té dnešní noci bojím?“

„Ne, Pavle, víme, že jsi statečný chlapec,“ uklidňoval Pavla Tom Ross. „Sol jenom myslí, že hoch tak vzdělaný, jako jsi ty, který čte knihy a všemu rozumí, snad nemá tak velkou zálibu v bojování, jako my ostatní.“

Pavel se znovu zastyděl. Tak tedy o něm smýšlejí! Tomova slova mu vlastně lichotila.

„Ne, jsem s vámi a zůstanu s vámi až do konce,“ prohlásil rozhodně a zálesáci rádi přijali jeho slib.

A pak se celá četa vydala do lesa. Tom Ross jim byl vůdcem, Henry Ware jako vždy jejich prvním stopařem. Žádný jiný zrak nebyl tak bystrý, jako ten jeho, a také žádný jiný sluch. Všichni to věděli a ochotně uznávali. A srdce Henryho Warea naplnilo radostné vzrušení. Nebyl již stíhanou zvěří, ale stal se lovcem.

Tom Ross rozhodl, že zamíří obloukem k východu a pokusí se napadnout válečnou četou Šavanů z boku. Nepochyboval o tom, že Šavané si už zjistili, že oba uprchlíci se připojili k silnější skupině bělochů, Indiáni však samozřejmě nemohli ještě vědět, že běloši jsou odhodláni postavit se jim na odpor. Proto byl čas vyhledat pro bíle „vojsko“ místo pokud možno nejlepší.

Pochodovali přibližně asi půl hodiny, když Henry objevil lidské stopy. Zavolal na Torna Rosse a spolu pak šlépěje pozorně prozkoumali. Usoudili, že to jsou stopy asi dvaceti bojovníků, zcela jistě oné válečné čety, která pronásledovala Henryho a Pavla.

„To je pravda, ale oni se zase brzy vrátí po našich stopách,“ řekl vážně Tom Ross. „Poznejí však, že je jich dvakrát tolik jako nás.“

„Jsme jim teď v zádech,“ zasmál se Henry.

„Je to k nevíře, ale jsem už zase hrozně unavený,“ postěžoval si Pohodlný Sol. „Ještě štěstí, že tamsle na kopci mezi těmi velkými stromy si najdeme pěkné místo k odpočinku.“

Tom Ross i Henry se podívali vyznačeným směrem. Kopec nebyl příliš vysoký a jeho vrcholek byl korunován mohutnými buky. Museli uznat, že statné kmeny poskytnou střelcům báječný úkryt.

„Vypadá to, jako by nás ty stromy přímo zvaly k sobě,“ řekl Tom Ross významně. „Tak tedy jejich pozvání přijmem, Sole, aby sis mohl chvíli odpočinout.“

Za několik minut byli na vrcholku kopce a každý si tu lehl za strom, který si sám vybral. Pohodlný Sol si vybral kmen zvláště široký a pohodlně se natáhl na břicho do měkkého mechu mezi kořeny stromu.

„Není nic lepšího nad takový mech, když je člověk pořádně unaven. Dokázal bych tu ležet třeba celý den a nikoho bych nevyrušoval, jen kdyby nikdo nevyrušoval mne. Víš, Pavle, my dva, ty a já, tu vlastně nemáme co dělat. My jsme lidé vzdělaní a měli bychom být doma a číst knížky.“

Následovalo dlouhé, napjaté ticho, ticho plné cizoty. Pavel si stále nemohl zvyknout na takovéto mimořádné chvíle. Když se připravoval k boji, stejně tak jako když už byl uprostřed něj, svět mu připadal jako ve snu. Nechápal, proč se lidé mají navzájem vraždit; byla to však skutečnost, která se nedala změnit a před níž se nemohl skrývat.

Z malého kopce, na němž leželi, byl rozhled do daleka všemi směry, zatím však nic podezřelého neobjevili. Pohodlný Sol se převrátil z břicha na bok a zabručel.

„Neleželo se mi špatně,“ řekl Pavlovi, „ale vím, že mě lidé nenechají na pokoji. Tak to dopadne vždycky: člověk by si rád odpočinul, ale nemůže. Rád bych věděl, proč druhým vadí, když si chci trochu odpočinout. Moc místa nezaberu, kolem mne je volného místa tisíce a tisíce mil, ale Šavané mají zálusk jenom na to moje malé místočko.“

Pavel se zasmál: Sol dovedl spravit náladu. Pak se ale vážně zeptal:

„Myslíte, že Šavané opravdu přijdou?“

„Přijdou? To se rozumí, že přijdou,“ prohlásil rozhodně Pohodlný Sol. „Možná že přijdou jenom proto, aby mě vyrušili z mého zaslouženého spánku, ale každopádně přijdou. Ano, teď už to vím docela jistě. Měl jsem se raději vrátit do východních států, odkud jsem přišel, a tam dál studovat na školách, učit se vykládat a kroutit zákony. Tím bych se nikdy tolik neunavil, a hlavně by mě nikdo nevyrušoval, kdybych si chtěl odpočinout.“

Pavlův pohled zatékal k Henrymu. Henry si však svého přítele ani nevšiml, jen se upřeně díval do jednoho místa v lese, vzdáleného asi tři sta nebo čtyři sta metrů.

Pavel se tam rovněž zahleděl, nic zvláštního však neobjevil. Přesto byl přesvědčen, že Henry, jehož zrak byl mnohem bystřejší, zahlédl v lese něco podezřelého.

Henry se naklonil k Tomu Rossovi. Tom zvedl hlavu, zadíval se k lesu a přikývl. Také ostatní zálesáci zpozorněli, nejvíc Jim Hart, který napínal dlouhý krk, až byl ohnutý jako luk. A pak náhle vyletěl z hustého křoví obláček bílého kouře a lesní ticho bylo přerušeno

zarachocení pušky. Kulka se zaryla do stromu za Solovými zády a Pohodlný Sol se opovržlivě ušklíbl.

„Jestli neumějí líp střílet, tak bych se mohl ještě chvilku vyspat.“

Pavla se zmocnilo opět to prudké, nezvládnutelné vzrušení, jemuž propadal, jakmile uslyšel první výstřel. Pohodlný Sol se ho snažil uklidnit:

„To nic není, Pavle, to jsou jen tykadla. Poznali, že jsme připraveni a že nás nemohou překvapit, a tou střelbou nám oznámili pouze to, že už konečně přišli. Bud'te nám vítáni, pánové! Jenom vždy zdvořile, to je moje řeč.“

Pavel se brzy přesvědčil, že se Sol nemýlil. Padlo ještě několik výstřelů, ale pak střelba zmlkla. Teprve asi tak za hodinu zarachotil opět výstřel, tentokrát od bližšího stromu než prve, a kulka urazila kus kůry z kmene obrovského buku, za nímž se skrýval Pohodlný Sol. Druhý výstřel zarachotil ještě dřív, než dozněla ozvěna výstřelu prvního a ze svého úkrytu za stromem vypadl vysoký Šavan, vyrazil z hrdla dušený výkřik a skácel se k zemi.

„To vystřelil Tom Ross,“ oznámil Pohodlný Sol. „Ten hnědý mládenec, se příliš vyklonil, když na mě vypálil, a to ho stálo život. Dobře mu tak, proč rušil můj klid?“

A Sol, který se na tak dlouhou řeč posadil, si opět pohodlně lehl. Ležel tak lhostejně, jako by se ho ta střelba vůbec netýkala; zato Pavel nespouštěl oči z mrtvého Indiána. Jeho duch se opět vzpíral té kruté nutnosti; brát lidem život. Jako v odpověď na jeho pochyby zarachotilo několik výstřelů, bylo jich asi dvacet, a olověné kulky se zaryly do mechu a do stromů. Šavané se zase o něco přiblížili; leželi teď v širokém polokruhu a zřejmě doufali, že odkryjí nějaké slabé místo v obraně bělochů. Však také už měli první úspěch: jeden se starších zálesáků, Jim Brewer, byl raněn do svalu, na rameni.

Pavel neviděl chvílemi nic než kouř a záblesky ohně, a tehdy šetřil střelivem, neboť už dávno si vryl do paměti zálesáckou zásadu: nikdy nestřílej, dokud nevidíš to, nač chceš střílet.

Nepřítel se zatím plížil stále blíž, skrýval se za balvany rozházenými po mýtině a v křovinách. Nakonec znovu zahájil ostrou palbu. Další zálesák byl raněn, vážněji než Jim, a tak Rossovi a jeho malému vojsku nezbyvalo než začít si rovněž vyhledávat cíl pro svou střelbu. Dlouhé štíhlé kentucké pušky zablýskly poprvé, podruhé – a byly to rány dobře mířené. Chomáčky bílého kouře se vznesly nad mýtinu a výš nad stromy, k nebi.

Pavel viděl, že jeho přátelé střílejí pomalu a rozvážně, se strašným však účinkem: šest rudohnědých těl už leželo v trávě.

Pohodlný Sol se dosud nehnul ze svého mechového lože. Zdálo se, že každý jeho pohyb je nesmírně pomalý, přitom však nikdo nestřílel tak rychle a bezpečně, jako on. Pavel se nemohl ubránit obdivu.

„Mně se zdá, Sole, že přece jen nejste tak unavený, jak pořád tvrdíte,“ řekl.

„Snad ne,“ pokrčil Sol rameny, „ale brzy budu.“

Tu začali Indiáni, křičet. Nad mýtinu se vznesl protáhlý divoký jekot, kterým Šavané snad chtěli zmást a zastrašit své odpůrce. Prales opakoval protáhlou ozvěnou jejich křik podobný vytí vlků a Pavel se přes všechno úsilí silné vůle zachvěl.

„Ti mládenci pěkně zpívají, že?“ křikl Pohodlný Sol tak silně, aby ho Pavel i v tom rámusu dobře slyšel. „Ale ať si zpívají, tím nikomu neublíží. Mě by to ovšem unavilo, tolik křičet. Ale jak říkám, Pavle, křik – to nejsou kulky.“

Pavlovi se zdálo, že se Šavané rozhodli změnit taktiku: přestali ječet, zmlkla i střelba. Rudohnědá těla, která se až dosud míhala v hustém křoví, rázem zmizela, a opět zavládlo v lesní divočině ticho, nebylo nic slyšet ani vidět, kromě bílých mužů a mrtvých Indiánů, ležících proti sobě mezi balvany a keři. Pavel měl dojem, že boj se náhle, jako bleskem rozplynul vniveč. Nemohl tomu uvěřit, proto si promnul oči, aby lépe viděl: byla to však pravda. Viděl nehybná těla padlých Indiánů a u nedalekého stromu ležela, obličejem vzhůru, mrtvola jednoho ze zálesáků. Kulka ho zasáhla přímo do srdce. Ještě dva z Rossovy čety byli zraněni, nikdo z nich však smrtelně.

Pohodlný Sol se líně převrátil na bok a zabasoval:

„Dostali toho víc, než mohli najednou spolknout. Chvilku potrvá, než si přijdou pro nové sousto. Myslím, že si teď mohu odpočinout.“

Natáhl se na záda, sáhl do lovecké brašny pro sušenou zvěřinu, než však začal jíst, dal kus Pavlovi.

„Když je přestávka v boji, tak se vždycky hledím pořádně najíst. Nauč se to dělat taky, Pavle.“

Pavel však neměl k jídlu tu nejmenší chuť. Odplížil se k Henrymu, aby se ho zeptal, co si myslí o dalších plánech Šavanů.

„Nevzdají se boje, to je jisté,“ řekl Henry. „Vědí už, že je jich dvakrát nebo třikrát tolik co nás, a pokud mohu soudit, je to četa vybraných bojovníků.“

„Myslíš tedy, že se pokusí pomstít své ztráty?“

„To je víc než jisté. Očekávám jejich útok před setměním. Teď není ještě poledne, mají

tedy času víc, než potřebují.“

Pavel se vrátil ke svému stromu. Bylo před ním opět dlouhé, nekonečné čekání. Vymyslel si, jak si je zkrátí: přinutil se a snědl jelení kýtu, kterou mu dal Pohodlný Sol.

Šavané, skrytí v lese, zachovávali ticho, rovněž bílí lovci leželi mlčky za svými stromy na vrcholku kopce. Mezi oběma nepřátelskými stranami pak leželi padlí a jejich tuhnoucí obličeje byly obráceny k slunci, které mírumilovně plulo po modré, čisté obloze.

Kapitola VII

CO SE STALO VE TMĚ

Pohodlný Sol se konečně posadil na svém mechovém loži mezi kořeny stromu a začal si protahovat tělo.

„Víš, příteli,“ vysvětloval Pavlovi, „už jsem dostával strach, že z toho dlouhého ležení tady zkamením. Unavený člověk si samozřejmě musí odpočinout, ale na druhé straně nemá smysl ležet tak dlouho, až se proměníš v kamennou sochu.“

Sol byl tak bohorovně bezstarostný a líný, že se Pavel rázem uklidnil.

„Jak se zdá, žádný útok ani úskok od Šavanů nečekáte, Sole.“

„Aspoň v nejbližším čase ne,“ řekl Sol pokojně a pohodil nedbale hlavou k lesu.

„Myslím, že do setmění nám dají pokoj. Zatím si ještě něco sníme, abychom se posilnili.“

Zbytek dne uplynul v klidu a míru; teprve když se začínalo šřit, Tom Ross a jeho vojáci si důkladně prohlédli své zbraně. Přesvědčili se, zda jim nezvlhl střelný prach, spočítali olověné kulky a vyzkoušeli křesací kameny.

Zatím slunko zapadlo do lesa, večerní pološero zhoustlo ve stín a stín se ztemnil v noc. Stromy, za kterými se skrývali Šavané, zmizely ve tmě, která se snesla na kraj jako černý závoj. Pavel už nerozeznával obrysy těl svých přátel a neslyšel nic jiného než jemné bzučení nočního hmyzu a mírný šelest listů. Srdce mu opět sevřel tísnivý pocit a krev začínala chladnout v žilách. Trochu ho uklidnilo, když poznal, že nemá takové pocity sám.

„Ležím jako na jehlách,“ zašeptal Pohodlný Sol. „Kdyby teď zahoukala sova, tak bych asi rovnou vyskočil z noční košile.“

Pavel se zasmál a hned mu bylo líp.

„Poslouchej, Pavle,“ pokračoval Pohodlný Sol, tentokrát však zcela vážně, „přijmi ode mne dobrou radu. Až to začne, musíš si zachovat chladnou hlavu. Nehýbej se, lež klidně a drž se mne a Henryho. Pak se ti nemůže nic stát.“

„Dám na vaši radu, Sole,“ řekl Pavel. Věděl, že je to dobrá rada a že jí co nevidět použije. Věděl, že Šavané zaútočí v nejtemnější části noci, ještě dřív, než vyjde měsíc. Pavel se nemýlil. Bitva započala za necelou půl hodinu.

Červený bod, jenž se ve tmě objevil, byl záblesk výstřelu z ručnice. Plamínek vyskočil z místa nepříliš vzdáleného, zálesáci mu však nevěnovali pozornost, stejně tak jako výstřelu druhému a třetímu, jež těsně následovaly. Kulky totiž proletěly vysoko nad jejich hlavami. Pavel na okamžik zapomněl, že tyto střely byly vypáleny, aby zabily; tak jej zaujala nezvyklá podívaná na noční ohňostroj. Hádal, na kterém místě vyskočí ze tmy další namodralý nebo červený plamínek, a olověné kulky se mu ve vznícené představivosti přeměnily ve velké, rozhněvané brouky.

„Lehnout, Pavle, lehnout,“ zašeptal Pohodlný Sol. „Jedna z těch kulek, co tu tak bezcílně poletují, by tě nakonec mohla zasáhnout.“

Sol byl dobrým prorokem. Sotva Pavel padl za strom, ozval se nalevo od něj výkřik. Fred Hunt, nejmladší z Rossovy čety, dostal kulku do ramene: To byl signál pro Pavlovy přátele. První vystřelil Henry a pak střelba na obou stranách již nepřestala. Pavel vnímal vše jako zmatené, strašné divadlo. Tma, na kterou si obležení jen stěží zvykali, ještě zhoustla. Červené body vyletovaly z lesa v celých hejnech a fronta nepřátel se protahovala na obě strany, jako by Indiáni chtěli obklíčit celý kopec. Pavel stále víceméně střílel naslepo – do míst, kde zablýsklo světlo. Snažil se uposlechnout Solovy rady, aby se držel jeho a Henryho; nebyl si však vždy jist, zda jsou to oni, kdo jsou mu nablízku, neboť tma byla stále neprůhlednější.

Občas uslyšel tiché hlasy, úder kulky do kmene stromu, dokonce i šustot kroků, ztratil však dávno přesnější představu o průběhu bitvy. Věděl jen, že Indiáni stále postupují a že na některých místech se již bojuje muž proti muži. Taky se mu zdálo, že bojiště se začíná přesunovat. Bílí lovci byli zprvu napadeni pouze z jedné strany, ale pak museli přemístit svá postavení hlouběji do lesa, neboť Šavané je obklíčili. Pavel vstal, aby se přesvědčil, kde je Sol a kde Henry. Chvilí pátral ve tmě a nakonec se obrátil k dvěma nejbližším postavám, jež se podobaly spíš kmenům stromu než lidem.

„Sole, Henry, to jste vy?“

Ale tu se ty dvě postavy-stromy pohnuly a vrhly se na Pavla. Silné ruce ho strhly k zemi tak prudce, že na okamžik pozbyl vědomí. Proč té noci nebyl zabit, to se nedozvěděl a nepochopil to ani později. Indiáni se s ním patrně chtěli pochlubit jako svou kořistí. Než se vzpamatoval, měl svázané ruce a Šavané ho vlekli hloub do lesa. Pavlovu hrst uráželo, že ho Indiáni vlečou jako polapené zvíře, proto sebral všechny síly a snažil se pokračovat v cestě po svých. Nakonec se mu to také zdařilo. Tak došli všichni tři, Indiáni a bílý chlapec, na široký lesní palouk. Měsíc se zatím prodral mezi mraky a v jeho matném světle spatřil Pavel další indiánské bojovníky. Téměř všichni byli zraněni, všichni byli

hrozně pomalování a v jejich pohledech bylo tak velké zklamání a tak hluboký vztek, že se Pavel mohl považovat už teď za mrtvého člověka.

Za nějakou chvíli přišli na palouk ještě další bojovníci a zároveň umlkla střelba. V lesní divočině zavládlo opět ticho, přerušované pouze tichými steny bojovníků, a Pavel se zaradoval: znamenalo to, že jeho přátelé odrazili i tento poslední útok a že nikdo z nich nebyl zajat.

Pavel byl stále ještě jako omámený. Nebál se Indiánů, kteří jej – jedinou válečnou kořist – obstoupili v těsném kruhu a nenávisťně si jej prohlíželi. Jediným silnějším pocitem bylo tupé ohromení, spojené s pýchou, že jeho přátelé zvítězili v boji, i když on sám je zajat. Nevěděl, zda ho Indiáni zabijí na místě, nebo ho odvezou do své vesnice. Jeho mysl však byla naštěstí natolik otupena, že ho to prozatím jen pramálo zajímalo.

Četě velel bojovník vysoké postavy, středního věku a ostře řezaných rysů obličeje. A ten také teď vydal příkaz pokračovat v cestě. Dva Šavané vzali Pavla opět mezi sebe a četa vyrazila k severu. Chůzí se Pavlův mozek opět osvěžil alespoň natolik, že bílý chlapec pochopil, že Šavané ho odvádějí, aby se s ním jako s kořistí pochlubili ve své vesnici; teprve potom ho odevzdají smrti.

Odbočili vlevo od bojiště a tiše pochodovali lesem. Četu tvořilo asi dvacet bojovníků a Pavel odhadoval, že nejméně deset Indiánů padlo v boji. Divoký život přírodních Indiánů ani tajemná divoká příroda Pavla nijak nevzrušovaly ani nelákaly; v tom byl jiný než Henry, který už byl přece také zajatcem indiánského kmene. Pro Pavla bylo – pokud šlo o jeho vlastní osud – stále jediné a hlavní to, že jednou bude tento kraj nádhernou domovinou pro jeho bílé plémě. Zatím byl ušetřen toho nejhoršího a začal opět doufat v život. Henry ho zachránil už jednou, zcela jistě se o to pokusí znovu.

Při rychlé chůzi, jež se podobala spíš útěku, zprvu několikrát slabostí klopýtl. Tu ho Indián, běžící za ním, udeřil. Pavel by mu byl rád ránu vrátil, měl však svázané ruce, a tak nemohl dělat nic jiného než se střežit před novým klopýtnutím. Hrdost mu v tom pomáhala.

Zastavili se až za svítání; utábořili se na břehu malé říčky a najedli se. Indiáni rozvázali Pavlovi ruce a náčelník mu hodil kus masa. Pavel měl hlad, a proto maso přijal. Protože se pak zdálo, že Indiáni nijak nespěchají s odchodem, lehl si Pavel do měkké trávy a pokusil se usnout. Byl již tak unavený a zmožený vysílením, že neudržel hlavu zpříma.

Když se probudil, slunce již svítilo vysoko na obloze. Indiáni také ještě odpočívali, někteří seděli, jiní leželi nataženi v trávě; zdálo se však, že je jich mnohem víc než v noci. Pavel se pokusil počítat. A opravdu – bylo jich nejméně dvakrát tolik. Kromě toho seděl nedaleko Pavla bílý mladík přibližně jeho stáří. Seděl k Pavlovi zády, a teprve když se otočil, poznal Pavel, že je to – Braxton Wyatt, jeden z mládenců, kteří přišli přes hory s osadníky hledajícími novou půdu a byli u zrodu města Warevillu.

Braxton Wyatt, asi o rok nebo o dvě léta starší než Pavel, nebyl nikdy mezi Warevillskými oblíben. Měl jízlivou povahu a zvláštní dar zneprátnit si kdekoho už při prvním setkání; Pavel ho neměl rád, v této chvíli nenadálého setkání s ním však cítil jenom účast. Oba byli zajatci Šavanů, a proto museli zapomenout na dřívější nepřátelství.

„Braxtone!“ zvolal Pavel. „Tebe taky zajali?“

Wyatt rovněž povstal, přistoupil k Pavlovi a přátelsky mu stiskl ruku.

„Ano, Pavle. Byl jsem na lovu, myslil jsem, že jižně od řeky Ohio není jediný divoch – a v noci mě zajala četa, která se teď ráno připojila k tvým Indiánům.“

„Proč nás nezabili?“ zeptal se Pavel.

„Myslím, že nás napřed chtějí ukázat ve své vesnici, nebo nás snad dokonce chtějí přijmout do svého kmene. Až dosud se mnou nezacházeli nijak špatně.“

„Petrně proto, že tě zajali na lovu, a ne v boji, ve kterém utrpěli velké ztráty,“ vysvětlil si to Pavel. „Ano, svedli jsme s nimi velký boj a já jsem jejich jedinou kořistí. Henry Ware, Pohodlný Sol, Tom Ross a ostatní je porazili.“

„To musela být opravdu veliká bitva,“ řekl uznale Braxton. „Vypravuj mi o ní.“

Wyattovo otevřené přátelství a snaha o sdílnost Pavla povzbudily. Rád proto poslechl a podrobně vyprávěl o bitvě s válečnou četou Šavanů i o všem, co předcházelo vlastnímu boji. Braxton Wyatt pozorně naslouchal a netajil se překvapením.

„Kolik říkáš, že zůstalo našich přátel na kopci?“ chtěl slyšet ještě jednou.

„Když boj začal, bylo nás deset,“ opakoval Pavel ochotně. „Vím jistě, že jeden z nás byl zabit, a je docela možné, ba je to skoro jisté, že padl ještě jeden nebo dva. Potom jsem byl zajat a odvečen já. Našich přátel zbylo tedy šest, nejvýš sedm, jsou to však všechno nejlepší bojovníci, jací kdy prošli těmito lesy. Ani dvojnásobný počet Indiánů nad nimi nemůže zvítězit.“

Pavel se odmlčel, snad věnoval tichou vzpomínku svým přátelům. Potom dodal: „Henry, Ross a Pohodlný Sol pro mě však přijdou. Docela jistě přijdou. A zachrání také tebe.“

Braxton Wyatt se zamyšleně díval před sebe.

„Myslím, že máš pravdu,“ řekl konečně. „Bude to však podnik velice nebezpečný, zvlášť budou-li na to Šavani připraveni. Dej si proto dobrý pozor a neprozrad' Indiánům, že na něco takového čekáš.“

„To se rozumí, že ne,“ ujišťoval Braxtona Pavel.

V následujícím okamžiku k nim přistoupil náčelník a řekl něco Wyattovi, který mu pak odpověděl řečí Šavanů.

„Nevěděl jsem, že umíš mluvit jejich řečí,“ divil se Pavel, když náčelník odešel.

„Tu a tam jsem pochytil nějaké to slovo,“ vysvětloval Braxton Wyatt nechotně, „a teď

se mi to hodí. Náčelník – jmenuje se Rudý orel – říkal, že prozatím ti nebudou svazovat ruce, slíbíš-li, že se nepokusíš o útěk. Za sebe jsem to slíbil už dříve, je to tak pro mě všechno mnohem snazší, a hlavně pohodlnější.“

Pavel chvíli přemýšlel. Braxtonova rada se mu opravdu zdála dobrá. Nepřál si, aby mu Šavané opět svázali ruce, neboť nespoutanému se mu půjde pohodlněji.

„Dobře, Braxtone,“ souhlasil tedy. „Uposlechnu tvé rady a slibuji, že se za pochodu nepokusím o útěk.“

„Tak je to moudré,“ schválil Wyatt jeho rozhodnutí.

Rudý orel zatím rozmlouval s bojovníkem, který byl zřejmě jeho zástupcem. Pozvali si k rozhovoru Wyatta, za chvíli ho zase propustili. O čem s ním mluvili, to Braxton Pavlovi neřekl.

Za půl hodiny se pak vydali opět na pochod a Pavel poznal podle slunce, že pokračují v cestě k severu. Z toho také usoudil, že Šavané již nehodlají podniknout nový útok na bílé lovce a že se vracejí přímo domů. Osvěžen odpočinkem, spánkem i tím, že už neměl spoutané ruce, vykračoval si Pavel vedle Wyatta pružným krokem a svět se mu najednou jevil zase v těch nejrůžovějších barvách. Bylo to báječné, co všechno dokázalo přátelství s člověkem, který byl jako on bílého plemene. Teď už bylo jisté, že Braxtonu Wyattovi zle křivdil. Wyatt se, pravda, vždycky choval zcela jinak než on a Henry Ware, to však nemuselo být ještě důkazem neupřímnosti a zlé povahy. Naopak teď, kdy Pavel nejvíc potřeboval pomoc a přátelství, Braxton Wyatt mu ochotně poskytl v hojně míře obojí.

Četa postupovala k severu volně, beze spěchu. Šavané se zjevně neobávali dalšího utkání s nepřítelem, a tak i jejich bdělost poklesla. Pavel a Braxton museli ovšem pochodovat i nadále uprostřed čety, mohli však spolu podle chuti rozmlouvat a Pavla již nikdo netrýznil ranami či vyhrůžkami.

„Nevíš náhodou, Braxtone, jak je daleko do jejich vesnice?“ vyzvídál Pavel.

„Hodně daleko,“ řekl Wyatt. „Nedorazíme tam dřív než za dva týdny, možná však ještě mnohem později, protože Šavané budou cestou lovit.“

„Tím lépe pro nás. Henry a Ross budou mít aspoň víc času, aby nás vysvobodili,“ řekl radostně Pavel.

Braxton Wyatt pokrčil rameny.

„Být sebou, Pavle, příliš bych se na to nespolehal,“ zchladil Pavlovo nadšení. „Vidíš přece sám, že tato četa je silná. Moji Indiáni s těmi tvými – to je víc jak čtyřicet bojovníků. Proti takové síle naši přátelé moc nezmůžou. Musíme se proto tvářit, že jsme se smířili se svým osudem, že se nám mezi Indiány líbí, že milujeme život v divočině ještě víc nežli život v osadě.“

„To bych nikdy nedovedl,“ namítl Pavel prudce. „Jejich způsob života mě odpuzuje.“

Braxton Wyatt opět pokrčil rameny.

„Každý dělá, co umí,“ řekl suše.

Pohodlný, klidný pochod pokračoval po celý den. Večer se utábořili v nádherném bukovém lese. Indiáni rozdělali velký oheň a usedli okolo něho zdánlivě zcela nedbale a lhostejně. Pavel však už byl natolik zkušeným zálesákem, aby poznal, že několik bojovníků postavil náčelník na stráž. Jeho pak uložili vedle Braxtona uprostřed větší skupiny bojovníků, takže neměli nejmenší naději na útěk.

Než se ještě zcela setmělo, vrátila se skupina lovců se dvěma statnými jeleny. Indiáni maso rozřezali na úzké pruhy, upekli nad ohněm a pak počala velká hostina. Vydáté jídlo rozvázalo Indiánům jazyky: po celou dobu hostiny živě rozmlouvali.

„Co říkají?“ zeptal se Pavel Braxtona.

„Všemu nerozumím,“ přiznával Wyatt. „Ale pochopil jsem, že mluví o tom, že zůstanou někde blízko řeky Ohio – zřejmě tam budou lovit. To by pro nás bylo jenom dobré, neboť jistě nerozhodnou o našem osudu dřív, než se vrátí do své vesnice, a čím víc si na nás zvyknou, tím menší pro nás bude nebezpečí, že nás zabijí.“

Pečená zvěřina voněla stále vábněji, příjemná vůně naplňovala Pavlovo chřípí. Braxton Wyatt si všiml jeho obličej.

„Máš snad hlad, Pavle?“ zeptal se.

„Kdyby jenom hlad! Umírám hlady!“

Wyatt se zasmál.

„Se mnou je to stejné. Ale to se brzy změní!“

Promluvil několik slov k Rudému orlovi a náčelník přikývl. Braxton zvedl ze země dvě zašpičatělé větve, které odložili Indiáni, a také dva velké kusy masa. Jednu větev a jeden kus masa podal Pavlovi.

„A teď si připravíme večeři,“ prohlásil spokojeně.

Pavel si znovu musel přiznat, jak velice křivdil Braxtonu Wyattovi. Ale pak nemyslel už na nic jiného než na příjemnou vůni jeleního masa, které si opékal nad ohněm. Najedl se s lačnou chutí a s plným žaludkem se mu navrátil klid a mír i důvěra v budoucnost. Spal té noci jako zabitý a probudil se až pozdě ráno.

Indiáni se chystali k odchodu pomalu a beze spěchu a Pavel si tak znovu potvrdil, že Šavané jsou sice ostražití a stateční v boji, že však jsou nedbalí a líní, nejsou-li na válečné stezce nebo na lovu. Současně si ale uvědomoval, že tato četa je příliš silná, aby ji Henry a jeho přátelé mohli napadnout.

Pochodovali ještě několik dnů k severu stále stejně volným tempem, potom se však celý týden zdrželi na jednom místě, aby lovili zvěř.

Polovina bojovníků odešla hluboko do lesa a druhého dne ji vystřídala druhá část družiny. Vraceli se vždy s velkou kořistí – a Pavel vždy znovu žasl, jak hltavě jedly tyto děti přírody. Spořádali takové spousty masa, jako by se chtěli připravit aspoň na půlroční

půst.

S Pavlem a s Braxtonem zacházeli stále slušně a dali jim také vždy dosyta najíst.

Pavel se těšil z odkladu, který jim jejich věznitelé poskytovali, život Šavanů se mu však přesto v ničem nelíbil. Byl příliš vyrovnané povahy, aby se mu mohly zamlouvat jejich střídavé záchvaty lenosti a čilosti, radosti i vzteku, dával si dobrý pozor, aby ničím neprozradil své nejvnitřnější pocity. Jednal, jak mu poradil Wyatt, a choval se k bojovníkům tak přátelsky, jak jen to šel. Braxton Wyatt s ním mohl být spokojen.

„Náčelník Rudý orel tě chce přijmout do svého kmene, jestli se dokážeš s nimi smířit,“ prozradil Wyatt Pavlovi.

„On mě může přijmout, ale já nepřijmu jeho,“ odpověděl Pavel pevně.

Braxton Wyatt se jenom zasmál a pokrčil rameny, jak měl ve zvyku.

Uplynulo ještě několik dnů a dorazili konečně k břehu řeky Ohio. Řeka byla rozvodněná, široká aspoň míli, byl to nádherný proud, oddělující neznámý jih od neznámého severu a přinášející ve svých žlutých vodách půdu z krajů vzdálených sta mil. Bojovníci přitáhli na břeh kánoe, které měli skryty v lese, a Pavel myslel, že přeplují hned řeku a pak budou pokračovat v cestě k severu. To se však nestalo. Místo toho lenořili v lese, který lemoval jižní břeh řeky, a krmili se masem jelenů a bizonů, jimiž se okolní hvozd jen hemžil. Rozdělal však vždy jen malý oheň, a to jenom ve dne.

Tak uplynuly pod nádherným podzimním sluncem čtyři dny a Pavel stále nechápal, na co bojovníci čekají.

Pevně se však držel své naděje: buď se mu podaří útěk, až přijdou do vesnice, nebo ho vysvobodí jeho přátelé a pak se s Henrym vrátí k úkolu, který měl pomoci k záchraně Kentucky. Necht' se stane cokoliv, Pavel nikdy nezapomene na tento svůj svatý úkol a cíl.

Kapitola VIII

NA BŘEHU ŘEKY OHIO

Dny mýjely, uplynul týden – a Šavané stále ještě neopouštěli břeh velké řeky. Občas se vydali na lov, většinou však jenom lenořili v lese. Pavlovi to bylo stále podezřelejší. Nedovedl pochopit, jak to, že Indiáni přerušili svůj pochod domů, a několikrát o tom mluvil s Braxtonem Wyattem. Wyatt vždy jen pokrčil rameny.

„Nevím, nerozumím tomu. Chovají se opravdu dost divně; nerozdělávají táborové ohně, aspoň ne velké, a jak se zdá, ani o lov se příliš nezajímají. Taky jsem o tom přemýšlel, ale nic jsem nevymyslel. Zeptat se přímo Rudého orla se neodvážuji.“

Pavel si všiml, že Rudý orel sám často šel až na břeh řeky a pozorně se rozhlížel po její hladině. Díval se vždycky k východu, to je proti proudu, nikdy však po proudu řeky.

Pavel a Braxton měli stále větší volnost. Avšak kruh, v němž byli drženi, se sice rozšiřoval, ale nedal se prorazit. Pavel byl dost moudrý, aby to pochopil, a proto se ani nepokusil o útěk; řekl si naopak, že se musí tvářit, jako by se už smířil se svým osudem. Však mu taky Braxton Wyatt znovu potvrdil, že je to nejmoudřejší postup, pro jaký se může rozhodnout.

Zítřka sedmého dne lenošivého pobytu v lese u řeky Ohio sestoupil náčelník Rudý orel opět na břeh řeky a dlouho se díval po hladině proti proudu. Pavel a Braxton Wyatt zůstali mezi stromy, ze vzdálenosti necelých padesáti stop však dobře viděli daleko po hladině řeky. Dívali se pochopitelně směrem, kterým tak pátravě pohlížel Rudý orel.

Ohio byla řeka velká a hluboká, měla žlutou vodu, která pomalu tekla v širokém řečišti, a její hladina byla rozčechrána v drobné vlnky, jež se lámaly, spojovaly, klesaly a opět stoupaly. Pavel viděl proti proudu na vzdálenost několika mil a zdálo se mu, že se řeka stále úží, až se daleko za obzorem nakonec proměnila v žlutou nit.

Oba břehy Ohia byly zarostlé hustými listnatými lesy, již zbarvenými podzimem. Nad hladinou řeky tu a tam přelétl vodní pták. Přes všechnu tu nádheru přírody působil však pohled na tichou řeku, tekoucí mezi hustými stíny jakoby odnikud nikam, na Pavla tíživě a tísnivě.

Když neobjevil na hladině řeky nic nápadného, odvrátil Pavel pohled od řeky k náčelníkovi, který stál až na samém kraji břehu a nespouštěl zrak z řeky.

Z Indiánovy živé tváře také vyčetl, že se na řece konečně něco děje. Něco, na co Šavané čekali celý dlouhý týden. Strnulé černé oči vysokého Indiána náhle ožily a jeho hubená postava jako by ještě povyrostla. Pavel znovu pohlédl na hladinu, a hle! Zahlédl tam drobný, temný bod, jenž se blížil po proudu směrem k jejich táboru. Zatím však Pavel ještě nedovedl rozeznat, co to může být.

Šavané sledovali počínání svého náčelníka stejně pozorně jako oba bílí chlapci, a když se Rudý orel vrátil od řeky, byli už připraveni k odchodu. Stáhli se hloub do lesa a s sebou odvedli i Pavla a Braxtona Wyatta.

Dva Indiáni si vzali Pavla mezi sebe, skrčili se s ním v hustém podrostu a jeden z nich významně pohrozil neozbrojenému chlapci tomahavkem. Pavel nevěděl, kde je, domníval se však, že někde blízko Braxtona Wyatta, který je jistě stejně jako on přísně hlídán Indiány. Z ostatních bojovníků neviděl nikoho, všichni zmizeli tak rychle, jako by se propadli do země, Pavel však tušil, že jsou někde okolo něho, že se tisknou k zemi nebo splývají s kmeny stromů.

Pavel upřel opět pohled k řece. Na její hladině stále plula ta záhadná černá skvrna, jež byla příčinou tak nečekané změny v chování jeho vězňů. Blížila se stále rychleji,

vzrůstala, až konečně Pavel poznal, že je to člun. Indiánská kánoe? Byla to lodice rozhodně mnohem větší, než jakých používali Indiáni. A pak se náhle Pavlovo srdce divoce rozbušilo. Pochopil v jediném okamžiku všechno. Byl to prám, jakého používají jenom běloši, a Pavel také už rozeznal, jaký je jeho náklad. Vystěhovalci, muži, ženy a děti, kteří pluli po Ohio do nových osad. A Šavané se zde ukryli, aby je přepadli ze zálohy. Proto tu ten lstivý Rudý orel čekal celý týden.

Pavlovo srdce se vzbouřilo proti takové surovosti. Vyskočil, chtěl se rozběhnout k řece, Indiáni jej však ihned strhli k zemi a jeden z nich mu opět významně pohrozil tomahavkem. Pavel poznal, že by se marně vzpíral. Stačil jediný výkřik – a následovala okamžitá smrt; přitom jediný zoufalý výkřik by rozhodně nestačil varovat bílé lidi na prámu. Pavel se rozechvěl po celém těle strachem nikoli o sebe, nýbrž o ty bílé ubožáky, kteří netušili, že plují vstříc jisté smrti.

Prám se neodvratně blížil. Byla to lodice dost velká a Pavel na ní viděl mnoho lidí; někteří z nich se procházeli, jiní seděli nebo stáli kolem velkého kormidla. A – ano, byla tam také žena a dítě. Malé děvčátko s dlouhými kučeravými plavými vlásky.

A pak se Pavlovo srdce zachvělo novou nadějí. Řeka byla v těchto místech široká asi míli a prám plul stále uprostřed proudu. Tak daleko pušky divochů nedonesou. Co tedy Indiáni vlastně chystali? Doufali snad, že prám připluje ke břehu tak blízko, že by mohli vystřelit? Ale s tím přece počítat nemohli. Pavel se zvědavě podíval na oba bojovníky, kteří ho střežili, ti však hleděli upřeně na řeku a z jejich tváří se nedalo nic poznat. Prám plul stále uprostřed proudu.

Tu se však stalo něco hrozného. Na břehu, přímo před Pavlem, se objevil bílý obličej – obličej bílého chlapce, kterého znal. Mládenec byl oblečen v hadry, v šaty roztrhané trny křovisek a větvemi stromů. Do bílého obličeje mu spadaly rozčuchané vlasy; jeho tvář i postava – to byl obraz velkého utrpení a zoufalství.

Bílý hoch doklopýtal až na okraj břehu a tam začal křičet plačtivým, chvějícím se hlasem na lidi na prámu:

„Zachraňte mě! Zachraňte mě! Ve jménu božím mě zachraňte! Nenechte mě zde umřít hladem!“

Byla to podívaná, která jistě musela hluboce dojmut všechny bílé lidi na prámu; smutná podívaná na unaveného, vyhladovělého, zbědovaného bílého chlapce, který zřejmě zabloudil v lesní divočině. Z jeho hlasu, jenž se nesl daleko přes žlutý proud a zcela jistě byl slyšet i na prámu, zazníval strach, zoufalství – ale i naděje. A kdo slyšel takový hlas, musel – pokud měl srdce na pravém místě – uposlechnout jeho volání. Však také prám změnil směr a neobratně mířil k jižnímu břehu, kde stál – Braxton Wyatt.

Stál a nepřestával křičet. Volal o pomoc střídavě ve strachu a v naději. Svolával na vystěhovalce boží požehnání, když viděl, že velký neobratný prám se sice pomalu, přesto

však jistě blíží ke břehu, kde se za stromy a v křovinách skrývalo čtyřicet indiánských bojovníků, připravených zabíjet, jakmile se vystěhovalci ocitnou na dostřel jejich pušek.

Pavel byl zprvu jako omámen tím, co viděl a slyšel. Nemohl uvěřit, že Braxton Wyatt se dopouští tak hrozného zrady. Promnul si oči... ano... byl to opravdu Braxton Wyatt! Byla to jeho tvář, ta tvář, kterou tak dobře znal, a hlas, jenž tak zoufale žadonil a volal o pomoc, byl hlasem Braxtona Wyatta.

A prám se zatím stále blížil ke břehu. Na jeho palubě se tlačili muži, ženy i děti a všichni se soucitně dívali na mladého poutníka, jenž zbloudil v pralese a teď od nich očekává spásu. Ale Pavel slyšel také všude kolem sebe šustot, jako by se trávou plazili hadi, a pochopil, že Indiáni se chystají k útoku. A tu jako by se mu konečně rozjasnilo v mozku. Zmizela mlha ohromení, jež mu až dosud zastírala rozum, a Pavel, nedbaje o svůj život, vyskočil z křoví a zakřičel mohutným hlasem, který zaléhal daleko přes žluté vody:

„Pryč odtud! Pryč odtud! Zachraňte své životy. Je to zrádce a odpadlík! Čekají tu na vás Indiáni, kteří vás chtějí přepadnout!“

Na prámu vypukl zmatek. Lidé pobíhali sem a tam, děti a ženy křičely, naštěstí několik mužů neztratilo hlavu. Opřeli se o kormidlo a prám se začal rychle vzdalovat od břehu. Současně vyletělo z houští několik výstřelů. V následujícím okamžiku ucítil Pavel na hlavě ránu. Zajiskřilo se mu před očima, klesl k zemi a pohltila ho tma.

Když se opět vzpamatoval, ležel mezi stromy na témže místě, kde padl k zemi.

Hlava ho hrozně bolela. Chtěl si na ni sáhnout, ale nemohl: obě ruce měl pevně přivázány k tělu. A tu se mu jako bleskem vrátily vzpomínky na to, co se stalo. Pohlédl rychle k řece: daleko od břehu, uprostřed široké řeky černala se malá skvrna, jež se rychle menšila, až konečně zmizela úplně. Pavlovo srdce se zachvělo radostí, třebaže věděl, že jeho vlastní postavení teď bylo opravdu zoufalé.

Zavřel oči, aby trochu ulevil své ubohé hlavě, a když je po delší chvíli opět otevřel, stál nad ním Braxton Wyatt. Při pohledu na toho zrádce vzplanul v Pavlovi opět všecken odpor a hněv.

„Ty zrádče, ty ničemo, ty odpadlíku!“ křičel. „Nemluv na mě! Nepřibližuj se ke mně!“

Braxton Wyatt se však nepohnul, neurazil se ani nerozzlobil. Jen se díval na Pavla nesmírně smutně a sklesle.

„Nezazlívám ti, Pavle,“ začal mírným hlasem, „že na mě tak křičíš, že mě urážíš. Vždyť ty nechápeš, co se stalo. Ne, nejsem odpadlík, Pavle. Protože to, co jsem udělal, jsem udělal jenom proto, abych zachránil naše životy. Tvůj stejně jako můj, Pavle. Náčelník Rudý orel nám oběma hrozil nejstrašnějšími mukami, jestliže ho neposlechneme.“

„Jsi nejen ničema a odpadlík, ale také nestydatý lhář,“ vykřikl Pavel divoce.

Ale Braxton Wyatt pokračoval mírným, vemlouvavým a smutným hlasem:

„A přece je to pravda. Je to pravda, jakože je Bůh nade mnou. Nemohl jsem přece zatáhnout do mučení a jisté smrti i tebe, Pavle, stále jsem doufal, že ti lidé na prámu poznají, že je to jenom léčka, a obrátí se ještě včas. Kdybys nebyl vykřikl – musím se ti obdivovat za tvou statečnost –, udělal bych to určitě sám, třeba až v posledním okamžiku.“

„Lháři,“ řekl Pavel a obrátil se k Braxtonovi zády.

Wyatt pokrčil rameny:

„Nevěděl jsem, že jsi tak pošetilý, Pavle.“

Na to Pavel už neodpověděl a Braxton Wyatt odešel.

Asi za hodinu přišel k Pavlovi Rudý orel, rozvázal mu ruce a dal mu kus masa. Vyhladovělý Pavel se pustil bez otálení do jídla. Když náčelník odešel, přišel opět Braxton Wyatt a vysvětloval:

„Mám na Rudého orla ještě nějaký vliv, a tak jsem ho přemluvil, aby s tebou zacházel slušně. Dalo mi to velkou práci, neboť náčelník na tebe zuří. Radím ti ještě jednou, chovej se tak, jako by ses smířil se svým osudem, chceš-li si zachránit život a naději na svobodu.“

Avšak Pavel se k němu opět obrátil zády a mlčel. Bylo mu už o poznání líp, i hlava ho přestala bolet. Indiáni mu dovolili, aby si umyl ztuhlou krev na ráně, kterou mu zasadil do hlavy plochý tomahavk, jídlo i studená voda jej příjemně osvěžily, a tak když pro něj Šavané přišli, byl už téměř v pořádku.

Posadili ho do jedné kánoe s Rudým orlem, kde byli ještě dva bojovníci. Braxton Wyatt plul v kánoi před ním. Pavel si ho však nevšímal, pozoroval širokou řeku a hustý les na druhém břehu. Měl pocit, že je úplně ztracen a že mohutná řeka ho navždy odděluje od jeho bílého plemene. Na jih, daleko na jih od ní bylo město Wareville a městečko Marlowe, sice jen malé, nepatrné osady, obklopené lesní divočinou, přece však obydlí bílých lidí. Severně od řeky – tam mířili Indiáni a Pavel s nimi – táhl se nekonečný les, v němž nebylo bílých lidí. Přehlout tuto řeku připadalo Pavlovi stejné, jako by překročil vysokou zeď a za ní se ocitl ve světě docela jiném, cizím a nepřátelském. Jeho obrazotvornost opět ožila a malovala mu budoucnost těmi nejčernějšími a

nejchmurnějšími barvami.

Přirazili k severnímu břehu bez jakýchkoli obtíží. Indiáni skryli kánoe v hustém houští a pokračovali v pohodlném pochodu k severu. Braxton Wyatt, jenž, jak se zdálo, měl ještě větší volnost nežli dříve, se brzy přitočil k Pavlovi a pokoušel se obnovit staré přátelství. Pavel však všechny jeho pokusy rozhodně odmítal. Nedovedl překonat odpor k bílému zrádci. Braxton Wyatt se omlouval a ospravedlňoval, barvitě líčil, jak hrozná muka je očekávala, Pavel se však už nedal přesvědčit. Sám v osudném, rozhodujícím okamžiku neváhal odčinit to, co spáchal Braxton Wyatt, a proto v srdci nenalézal omluvy a odpuštění pro člověka, kterého právem nazval odpadlíkem a zrádcem.

Wyatt nepřijímal Pavlovo odmítnutí jako urážku. Místo toho stále opakoval, že Pavel mu jednoho dne bude ještě vděčný za to, co udělal, a že v pralese, kde jsou vydáni divochům na milost a nemilost, mají jedinou možnost: postavit proti lsti lest.

Dny plynuly jeden za druhým v rychlém sledu a Pavel, brzy ztratil představu o času, vzdálenosti i směru, kterým se ubírali. Neměl ten obdivuhodný pud, který vedl jeho přítele Henryho Warea v divočině, a nebyl by proto mohl určit ani přibližně, kterým směrem od něho leží Wareville. Měl však stále statečné srdce, odvážnou mysl a zachovával klid; jestliže pak chvílemi pociťoval zoufalství, nikdo to na něm nepoznal.

Konečně přišli k místu, kde les nebyl už tak hustý, a po nějaké době vystřídala prales dokonce malá prerie. Indiáni, kteří se už včera pomalovali čerstvými barvami, začali zpívat. Byl to zpěv hlasitý, jednotvárný a naříkavý. Sotva se ozval, hned mu odpověděl podobný zpěv, a to z míst za nedalekým pahorkem, který se tyčil z prerie jako obrovský prst. Pavel si snadno domyslel důvod zpěvu. Ty naříkavé zvuky byly znamením, že se válečná četa vrací domů po velkém neštěstí, a na to odpovídaly z indiánské vesnice stejně plačtivě staré ženy. Pavel se zvědavě rozhlížel okolo sebe.

Poslední bojovníci opustili prales; jejich tváře se zachmuřily, naříkavý zpěv byl chvílemi hlučnější, chvílemi tišší, nezmlkl však ani na okamžik. Vstříc pak běžel bojové družině smíšený dav: staří muži, staré ženy, děti, mnoho psů a několik málo bojovníků. Pavel krácel vedle Rudého orla, a když ho staré ženy spatřily, ihned přestaly zpívat, zato vyletěl z jejich vrásčitých hrdel vítězoslavný křik. V několika vteřinách byl Pavel obklopen ze všech stran starými obličejí a z každého toho obličeje se na něho dívaly výsměšné, pichlavé černé oči. Stařeny se na něj vrhly, štípaly ho, tloukly a Pavel se po nich vztekle rozehnal. Uskočily, ale znovu zaútočily. Zatímco se bránil těm, které byly před ním, vrhaly se jiné na něho zezadu, tloukly ho a tahaly za vlasy. Pavlovi vytryskly z očí slzy bolesti a hněvu, prudce se obrátil, stařeny se však jenom smály a vymýšlely stále nová a nová trápení. Konečně Pavlova pěst zasadila ránu jedné zvlášť bojovné stařeně a ta se zapotácela a upadla. Ostatní ženy zařvaly vztekem a bojovníci se dali do smíchu.

Vysoká, suchá stařena udeřila Pavla do tváře, a když se obrátil, aby se na ni vrhl, jiná

ho popadla za vlasy. Pavel po ní skočil a tentokrát mu neunikla. Sevřel oběma rukama její vrásčitý krk a jistě by ji byl zardousil, kdyby indiáni v poslední chvíli nezakročili a neodtrhli ho od ní. Současně také zahnali staré ženy a Pavel měl aspoň na chvíli pokoj. Těžce oddychoval, více hněvem než bolestí, když tu Braxton Wyatt, kterého si ženy vůbec nepovšimly, k němu přistoupil a posměšně mu řekl:

„Stalo se, co jsem ti předpovídal, Pavle, teď aspoň vidíš, že jsem ti dobře radil. Kdybys mě poslechl, jistě by tě byly ušetřily. Ale to byla maličkost proti tomu, co tě ještě čeká.“

Pavel samozřejmě tušil, co ho očekává, ovládl se však.

„Raději umřu v nejhroznějších mukách, než abych udělal, co jsi udělal ty – ty zrádce a odpadlíku,“ řekl chladně.

Bylo to vůbec poprvé od toho dne, kdy překročili řeku Ohio, že Braxtonovi odpověděl, ani teď však nemínil přidat k své rozhodné odpovědi už ani slovo navíc. Wyatt pokrčil rameny a odešel. Pavel zvolna vykročil za ním. Obešli pahorek a stáli před indiánskou vesnicí. Pavel před sebou viděl nepravidelnou skupinu stanů z kůže bizonů a jelenů, také několik vigvamů z kůlů a za nimi široké kukuřičné pole. Vesnicí protékal potok; bylo to místo dobře vyvolené, s vodou, chráněné před chladnými větry nevysokými kopci. Přitom ty kopce byly od vesnice dostatečně daleko, takže Indiáni se nemuseli obávat náhlé střelby z křovin. Všude pak bylo vidět četná znamení hojnosti: sušenou zvěřinu, maso bizonů a kožešiny všech druhů.

Když přišli na volné prostranství, ohraničené stany a vigvamy, Pavla opět obklopily ty zvědavé, dychtivé tváře, a staré squaw a indiánská mládež by se patrně znovu pokusily ho týrat, kdyby nezakročil sám Rudý orel. Náčelník Šavanů mluvil trochu anglicky, Pavel byl však příliš hrdý, než aby se ho ptal, jaký osud mu Indiáni připravili.

Bojovníci odvedli Pavla do malého stanu z kůlů, pevně za ním zavřeli dveře a nechali ho o samotě. Byl to vigvam opravdu malý, prostory v něm bylo sotva šest čtverečních stop, a když stál Pavel vzpřímeně, dotýkal se hlavou stropu. V jednom koutě bylo lůžko z kožešin – a to bylo veškeré vybavení stanu. Některé kůly k sobě těsně nepřiléhaly a štěrbinami proudil dovnitř vítaný svěží vzduch a také tlumený šumot života v indiánské vesnici. Pavel slyšel štěkot psů, křiklavé hlasy žen a dětí a jeho srdce se pomalu, ale jistě zmocňovalo strašlivé zoufalství.

Řeka Ohio postavila mezi Pavlem a bílými lidmi první zeď, a tento dlouhý pochod k severu pralesem a malými prériemi postavil zeď novou, stejně vysokou. Pavel měl najednou pocit, že Henry, Pohodlný Sol a ostatní jeho přátelé se k němu již nikdy nedostanou. A necht' mu Šavané chystají jakýkoliv osud, jistě to bude osud tvrdý a nelítostný. Život v lesní divočině se mu už sice začínal líbit, dokonce si na něj už i do jisté míry zvykl, to však neznamenal, že by chtěl žít mezi Indiány jejich primitivním, divokým životem. Chtěl pomáhat zakládat nové osady bílých přistěhovalců a chránit ty staré, jako

byla osada Kentucky. Teď se mu však zdálo, že tento úkol, kterým pověřili Henryho a jeho, je nesmírně vzdálený, ne-li beznadějně ztracený.

Dlouho ležel Pavel na lůžku z kožešin v koutě indiánského stanu a přemýšlel. A s přemýšlením se mu vracela odvaha, či spíše ji jeho silná vůle přivolala zpět. Začínal si také uvědomovat, že se šerí, a se smyslem pro vnější svět přihlásil se ještě jeden pocit. Pocit hladu. Chtěl vstát, aby se podíval, zda nenajde ve stanu něco k jídlu, když tu se otevřely dveře a do vigvamu vstoupil Rudý orel. Za ním vklouzl dovnitř starý, vrásčitý Indián a stará, ještě vrásčitější a vychrtlejší squaw. Rudý orel ustoupil ke stěně, stará squaw přiskočila k lůžku, uchopila překvapeného Pavla do náručí a něco zamručela, snažíc se zjevně, aby její drsný, chraptivý hlas zněl co nejlaskavěji.

Poděšený Pavel sebou trhl, odstrčil ženu, ale ošklivá stařena byla u něho skokem zpátky a znovu ho začala objímat. Pavel ji podruhé odstrčil, tentokrát větší silou, avšak Rudý orel varovně pozvedl ruku a řekl lámanou angličtinou:

„Přijmou tě za vlastního místo syna, kterého ztratili.“

Pavel pohlédl Rudému orlu do tváře. Zdálo se mu, že náčelníkovy rty se stáhly v mírný, přece však patrný posměšek. Potom se podíval na oba staré lidi a zachvěl se odporem.

„Přivaž mě raději k mučednickému kůlu,“ řekl.

Náčelník Rudý orel se ušklíbl, teď již zcela otevřeně.

„Ještě ne,“ řekl chladně. „Ale možná později.“

Nacež náčelník i oba staří lidé opustili chatrč. Za malou chvíli však přišla jiná squaw a přinesla jídlo. Hladový Pavel vděčně přijal maso a placky a ihned se pustil do jídla. Při dobrém jídle zapomněl na to, co právě zažil, a přestal i myslet na budoucnost. Když se najedl – a masa měl tolik, že se mohl najíst dosyta –, opět se stočil na lůžku z kožešin a spal pak tvrdě až do příštího rána.

Kapitola IX

ZMĚNA MÍST

Následovala doba, jejíž význam Pavel nikdy zcela nepochopil, doba podobná nejspíše času velké zkoušky. Ti dva staří lidé, Indián a jeho žena, se totiž nedali odvrátit od svého úmyslu. Znovu a znovu za ním přicházeli, žádali ho, aby se stal jejich synem, trpělivě snášeli jeho vytrvalé odmítání, až konečně v něm, probudili soucit. Od té chvíle se k nim choval vždycky laskavě; na svém rozhodnutí, že se nestane divochem, ať již ve skutečnosti, nebo jenom naoko, však nic nezměnil.

Uplynul týden a Pavlovi konečně povolili opustit vězení těsného vigvamu. Směl se procházet vesnicí, pozorovat její pestrobarevný život, na útěk však přitom nemohl ani pomyslet. Ve vesnici žilo asi pět set lidí, mužů žen a dětí, a nejméně padesát vychrtlých psů. A všichni, muži, ženy, děti i psi, neměli, jak se zdálo, nic jiného na práci než hlídat Pavla. Zvědavé oči ho sledovaly na každickém kroku. Nic, co dělal, neuniklo jejich pozornosti. Každý jeho krok byl pečlivě zaznamenán a Pavel věděl velmi dobře, že by se nevzdálil z vesnice ani na dva metry, a už by se za ním vyřítily dav bojovníků, žen a psů. Prozatím však byl vděčný i za tu malou omezenou svobodu, kterou mu Indiáni povolili, a radostně uvítal, že konečně může opět dýchat čerstvý vzduch a pozorovat okolní lesy, jejichž listí rudlo a žloutlo podzimními barvami. S Braxtonem Wyattem se nesetkal, ale Rudý orel mu sám jednoho dne řekl, že Wyatt odešel s menší četou k severu na lov. „Je to rozumný chlapec,“ prohlásil Rudý orel uznale, ale Pavel se jen otřásl odporem.

Tak uplynulo ještě asi deset dnů a Pavel začínal mít tísnivý dojem, že je nejen navždy ztracen pro svůj vlastní svět, ale že je tím světem také již zapomenut. Kentucky a všichni jeho přátelé zmizeli hluboko a daleko za obzorem a již nikdy se neobjeví, Henry a Ross a Pohodlný Sol by pro něho jistě přišli, jen kdyby mohli – tak uvažoval Pavel –, ale možná, že právě tito tři jsou již mrtvi, že padli tehdy v noční bitvě. Srdce se mu zastavilo při té hrůzné představě – a Pavel tu myšlenku odhodlaně zapudil. Prostě si nedovedl představit, že by někdo tak obratný, jako byl Henry, mohl být zabit.

Jednoho dne pozdě odpoledne seděl Pavel na kameni a díval se za sluncem, zapadajícím za ztemnělým lesem. Bylo mu smutno, srdce mu svíral tísnivý pocit člověka, na něhož všichni zapomněli. Primitivní život Indiánů ho nedovedl lákat, stále mu byl stejně cizí, ne-li cizejší než v první den. Pavel toužil po osadě Warevillu, po bílých lidech, pomalu se ho však zmocňovalo přesvědčení, že je už nikdy neuvidí. Za ním se ozýval obvyklý šum života ve vesnici – štěkání psů, křik žen a dětí a do toho občas hrdelní hlas některého bojovníka. Všichni ti lidé byli veselí a dávali svou libost svým způsobem najevo. Jejich život se jim líbil, jiný neznali, a proto také po jiném životě netoužili.

Jinak ale Pavel. Zhluboka vzdychl, povstal a pomalu zamířil ke své chatrči z kůlů, kam ho jeho žaláři zavírali vždy na noc. Už si na to zvykl, sám se vracel do svého vězení. Ušetřil si tím marný odpor a mnohou nepříjemnost. Věděl, že je stále pozorován a že by stačilo, aby udělal jeden jediný krok k lesu místo k chatrči – a vrhlo by se na něho pět vesnice.

Večerní pološero se pomalu rozplynulo v tmou a ve vesnici tu a tam zaplápolaly ohně. Tmavé postavy se míhaly v záři plamenů. Byly to indiánské ženy, které připravovaly večeři. Pavlovy oči lhostejně sledovaly pro něj už dávno všední obraz večera v indiánské vesnici, když tu se před ním náhle vynořila ze tmy mužská postava; tak náhle, že by se s ní Pavel málem srazil. Indián zřejmě zakopl o vyčnívající kořen, což bylo dost neobvyklé u

syna divočiny, který dokáže bezpečně chodit i v nejhlubší tmě. Pavel o krok ustoupil, muž se však už zase narovnal a zašeptal sotva slyšitelným hlasem:

„Pavle!“

Pavel Cotter sebou prudce trhl. Bylo to první anglické slovo, které slyšel po dlouhé době, po tak dlouhé době, že se už podobala skoro věčnosti – samozřejmě kromě slov z úst Braxtona Wyatta, jehož však nenáviděl –, a účinek toho jediného slova byl přímo ohromující. Byl to hlas naděje, jenž přicházel z jiného, neznámého světa.

„Pavle,“ pokračoval ten hlas, „neodpovídej mi. Jdi do svého vigvamu. Přátelé jsou blízko.“

Načež ta postava, postava indiánského bojovníka, se otočila a odcházela klidným, lhostejným krokem. Pavel byl tak chytrý, že se ani neobrátil a pokračoval v cestě ke své chatrči, jako by žádného tajemného hlasu nebylo. Srdce mu však divoce bušilo novou nadějí a radostí.

Čí to ale byl hlas? V tom rozčilení si nevšiml líp jeho barvy a zvuku, i když samozřejmě hned poznal, že je to hlas bílého muže. Opatrně se ohlédl: záhadná postava došla zatím už na kraj vesnice, kde světlo ohňů bylo již tak nejasné, že mu nic nemohlo prozradit. Že by to byl Henry? Ne, to nebyla postava jeho nejlepšího přítele a druha Henryho. Kdo to tedy byl? Že přítel, to bylo jisté. Řekl také, že ostatní přátelé jsou nablízku.

Pavel kráčel lehkým krokem k chatrči, jež byla jeho vězením, a usilovně se snažil, aby potlačil na tváři všechny známky rozčilení. Tedy přece jenom v jeho světě na něj nezapomněli! Přátelé byli ochotni a připraveni nasadit své životy, aby ho vysvobodili. Srdce mu radostně bušilo, když se díval zarudlým šerem k čadícím táborovým ohňům, na nezřetelné obrysy vigvamů a stanů a na tmavé postavy, jež chodily sem a tam. Tak tedy už brzy, už snad za malou chvíli opustí tento divoký život. Však o tom, vzdor všem okamžikům tísně a opuštěnosti, nikdy doopravdy nepochyboval. Nikdy!

Došel ke své chatrči, klidně do ní vstoupil a za několik minut, v pravidelnou dobu jako vždy, Rudý orel nebo někdo z jeho lidí zavřel dveře zvenčí dřevěnou závorou. Snad by se Pavlovi nakonec i podařilo dveře v noci vylomit, nepovažoval se však za dost zkušeného zálesáka, aby mohl doufat, že vyklouzne z vesnice nikým nepozorován, a proto tedy čekal. Den za dnem, týden za týdnem, trpělivě čekal – a teď byl rád, že se dovedl tak ovládnout.

Sedl si na lůžko z kožešin; ulehnout se bál, aby snad neusnul. Dnes musel bdít. Bdít – a čekat. Štěrbínami ve stěně chatrče viděl indiánské ohně; stále ještě plápolaly a čadily a stále ještě kolem nich chodili Indiáni, muži i ženy. Stále ještě doléhal k němu šumot, který mu říkal, že rudoši ještě nepomýšlejí na spánek. A do toho občas zaštěkal pes. Avšak všechno má svůj konec, a tak i zvuky vesnice nakonec utichly, psi už neštěkali, ohně pomalu dohasínaly.

Klid a mír spočinul na indiánské vesnici, Pavlovo srdce ale divoce bušilo napjatým očekáváním. Nebušilo však marně. Uplynulo tak ještě asi čtvrt hodiny – a u chatrče se ozval tlumený zvuk. Někdo se snažil, s nekonečnou trpělivostí a opatrností, odstranit vnější závoru na dveřích, a Pavel cítil, jak se mu rozechvěly všechny nervy v těle. Pak šramot náhle přestal, ukázalo se na krátký okamžik bledé světlo hvězd, jež vzápětí zase zmizelo. Dveře byly tedy otevřeny a hned zavřeny: někdo byl uvnitř.

Pavel čekal. Jen nezřetelně rozeznával ve tmě jakési temné, beztvárné obrysy; byl pevně přesvědčen, že je to ten bojovník, který tam venku předstíral, že klopýtl o kořen. Muž stál ještě několik okamžiků zcela tiše a nehybně. Snažil se proniknout zrakem tmu. Konečně promluvil:

„Pavle! Jsi to ty?“

„Ano,“ odpověděl Pavel hlasem stejně tichým a ostražitým, „nevím však, kdo jste vy.“

Postava se lehce zakymácela a tiše se zasmála veselým, radostným smíchem.

„Tak se mi zdá, že jsi na mě brzy zapomněl,“ řekl neznámý muž. „A já jsem přitom pro tebe tolik pracoval, hrozně moc na unaveného člověka.“

A tu se Pavlovi rozsvítilo v hlavě a rázem poznal ten šibalský hlas.

„Pohodlný Sol!“ zvolal tiše.

„Ano, já a nikdo jiný!“ zasmál se Pohodlný Sol. „A řekni, Pavle, nejsem snad ten nejhezčí Šavan, jakého jsi kdy viděl? Dovedu tak dobře zahrát potulného Indiána, který sem zabloudil z jiné vesnice, že žádného Šavana ani ve snu nenapadne ptát se, co jsem zač. Vrátím-li se někdy do východních států, budu tam hrát na divadle, to ti povídám, Pavle. A potom teprve uvidíš, co dovedu.“

„Dovedete všechno na světě, cokoli jenom chcete, Sole,“ šeptal Pavel radostně. „Jste hrozně hodný, že jste pro mě přišel.“

„Vlastně měl pro tebe přijít Henry,“ vysvětloval dál Pohodlný Sol. „Ale řekli jsme si, že Henry je příliš vysoký a i jinak nápadný, než aby si sem mohl klidně přijít jako nějaký docela obyčejný Indián, a proto hoši vybrali pro ten úkol mě, ačkoliv jsem byl právě hrozně unaven. Čekají na nás v lese, Henry, Tom Ross a ten nohatý dlouhán Jim Hart.“

„Věděl jsem, že mě neopustíte,“ zvolal Pavel.

„To se rozumělo samo sebou,“ prohlásil Sol. „Jak bychom na tebe mohli zapomenout! Ale teď, Pavle, se musíme pokusit nějak chytře upláchnout z téhle ošklivé vesnice. Ještě štěstí, že venku je taková pěkná tma. Snaž se však, co můžeš, abys vypadal aspoň chůzí jako Indián. Snad si nás pak ve vesnici nikdo nevšimne. Jak budeme v lese, máme vyhráno. A tady si něco vem.“ Načež mu vtiskl do ruky něco tvrdého a chladného; Pavel si pistoli zasunul za opasek.

„A teď je nejvyšší čas, abychom šli,“ řekl Pohodlný Sol a první vykročil.

Udělal však jediný krok a strnul na místě. U dveří se ozval lehký šramot.

„Hrom a blesky,“ zašeptal Pohodlný Sol. „Někdo sem jde.“

„Ano, taky se mi zdá,“ přisvědčil Pavel se zatajeným dechem.

„Lehni si zase na kožešiny a tvař se, že tvrdě spíš,“ radil Pohodlný Sol.

Pavel uposlechl, natáhl se a zavřel oči; ne však docela, jen tak, aby aspoň trochu viděl. Pohodlný Sol se přikrčil v koutě, takže jeho tělo zmizelo ve tmě.

Dveře se otevřely a do chatrče vstoupil Braxton Wyatt.

Jaká zloba osudu ho přiměla, aby slídl právě v této noci, a jakou nešťastnou náhodou zjistil, že dveře Pavlovy chatrče nejsou zavřeny? Na okamžik se zastavil, aby přivykl oči tmě uvnitř, a naslouchal pravidelnému Pavlovu oddychování. Za chvíli už také rozeznal tělo domněle spícího mládence. Jeho podezření se tím nijak nezmírnilo a Braxton Wyatt vstoupil dovnitř. V následujícím okamžiku však vyskočila ze tmy jakási tmavá postava, vrhla se na něho – a Braxton Wyatt ležel na hliněné podlaze. Silné prsty mu sevřely hrdlo a Braxton zajímavě zalapal po vzduchu.

„Pojď sem, Pavle,“ křikl Pohodlný Sol. „utrhní kus kožešiny a nacpi mu ji do úst.“

Pavel ochotně uposlechl.

„A teď, Pavle,“ pokračoval Pohodlný Sol. „si vezmi můj nůž a kůži rozřež na řemeny, abychom ho měli čím svázat.“

Pavel se dal do řezání a ve třech minutách ležel Braxton Wyatt na zemi, svázan na rukou i na nohou, v ústech pořádný roubík. Pohodlný Sol a Pavel stáli nad Braxtonem, dívali se na něho a i v té tmě viděli v jeho očích strach a hrůzu.

„Pán nebe a země se k nám této noci zachoval laskavě,“ prohlásil Pohodlný Sol napůl vážně, napůl žertem. „A nejlíp ze všeho udělal, když poslal tohohle psa na slídění.“

„Víte, kdo to je, Sole?“ zeptal se Pavel. „I kdybych nevěděl, domyslel bych si to,“ odpověděl Pohodlný Sol.

Ještě chvíli mlčky pozorovali Braxtona Wyatta a Pavel si v duchu musel přiznat, že ještě nikdy neviděl tolik zděšení a tolik strachu v lidských očích. Chvěl se odporem, přesto však měl na dně duše střípek soucitu se svázaným Braxtonem.

„Chtěl přilákat na řece Ohio prám s našimi vystěhovalci do rukou Šavanů,“ řekl trpce.

„Za to vrazím nůž do jeho špinavého srdce,“ zavrčel Pohodlný Sol výhružně.

Braxton Wyatt se zachvěl a jeho oči se víc rozšířily.

„Ne, to ne,“ nesouhlasil Pavel rozhodně. „Nesnesl bych to, dívat se na smrt bezbranného člověka.“

„Máš pravdu, Pavle, však jsem to taky nemyslel vážně, chtěl jsem ho jenom vystrašit,“ řekl Pohodlný Sol. „Můžeme ho využít daleko lépe a prospěšněji. Sám pánbůh ho dnes v noci poslal do našich rukou. Pomoz mi ho, Pavle, vysvléknout.“

Vzali Braxtonu Wyattovi loveckou košili, legginy i čepici z kožešiny. Pavel se do toho oblékl a do Pavlových šatů navlékli Wyatta, načež ho opět svázali.

„Tak vidíš, Pavle,“ řekl Pohodlný Sol, „teď je z tebe Braxton Wyatt – aspoň nějakou dobu to musíš vydržet – a on tady bude zastupovat tebe. Pomoz mi, položíme ho na tvoje lůžko a může si tu v klidu a míru spát, dokud mu Indiáni nepřinesou snídani rovnou do postele.“

Uložili tedy Braxtona Wyatta na kožešiny. Wyatt divoce koulel očima, chtěl promluvit, pro roubík v ústech však nemohl. Pohodlný Sol mu vzal z opasku všechny zbraně a dal je Pavlovi.

„Dobrou noc, Braxtone Wyatte,“ řekl Pohodlný Sol na rozloučenou přívětivě. „Spěte sladce, mladý pane. Těšilo nás, že jste nás navštívil. Přišel jste právě včas.“

Wyatt sebou křečovitě zmítal na kožešinách, oni si ho však už nevšimli. Pohodlný Sol otevřel dveře, opatrně se rozhlédl na všechny strany a oba vykročili pod širé nebe do tmavé noci.

Vesnice byla pustá, nikde nikoho neviděli. Pohodlný Sol zavřel dveře závorou a zamířil doprostřed vesnice.

„Nezapomeň, Pavle, že jsi teď Braxton Wyatt,“ napomínal Pavla cestou. „Musíš napodobit jeho chůzi; jistě ji znáš, byl jsi s ním dost dlouho.“

Odcházeli klidným, lenivým krokem, jedna stará squaw, skrčená u dohasínajícího ohně, na ně pohlédla, jenom však jednou, a pak opět snila o krásných dnech, kdy byla ještě mladá a bojovníci o ni zápasili. Vychrtlý pes krátce zaštěkal a pak ulehl u vigvamu z vydělané kůže. Bojovník, sedící před svým stanem a kouřící z krátké hliněné dýmky, pozvedl hlavu, neviděl však nic neobvyklého, a tak opět sklonil pohled k zemi.

Bylo obdivuhodné, s jakou chladnokrevností se pohyboval Pohodlný Sol po indiánské vesnici. Líně se kymácel ze strany na stranu, jako by neměl na mysli nic jiného, než jak by si noční procházkou zkrátil čas, než půjdou spát, avšak taky směr, kterým se ubírali, nemohl prozradit, že chtějí prchnout k lesu. Občas prohodil Pohodlný Sol k Pavlovi tichým, lhostejným hlasem několik slov, a Pavel, oblečený do Braxtonových šatů a napodobující zdařile jeho chůzi, se věru nemusel bát, že by oči Šavanů prohlédly v té

noční tmě, jen tu a tam ustupující matné záři dohasínajících ohňů, že to není ten zrádce a odpadlík, nýbrž prchající zajatec.

Netrvalo dlouho a došli až k severnímu konci vesnice, kde chtěl Pohodlný Sol podniknout rozhodující pokus o útěk. Pavel kráčel těsně po jeho boku a s radostí zjišťoval, že tma, beztak už hluboká, zatím ještě víc zhoustla. Zdálo se, že přátelský les jim sám spěchá vstříc. Pavlovo srdce se rozbušilo v očekávání rozhodujícího okamžiku.

Pohodlný Sol prošel okolo posledního vigvamu a vykročil na volné prostranství, které je oddělovalo od lesa. Pavel udělal totéž; vtom se jim však postavila v cestu hubená schýlená postava. Byla to ona stará squaw, která chtěla přijmout Pavla za vlastního syna.

Okamžik se dívala na šaty Braxtona Wyatta, potom pozvedla oči k Pavlovu obličejí. Okamžitě ho poznala a vyrazila z vrásčitého hrdla pronikavý výkřik nářku i výstrahy zároveň. Současně padla Pavlovi kolem krku, stejně pevně jako láskyplně.

„Utíkej, Pavle, utíkej!“ vykřikl Pohodlný Sol.

Pavel se pokusil stařenu od sebe odstrčit, ta se ho však držela pevně jako divoká kočka. Naštěstí si toho všiml Pohodlný Sol; uchopil stařenu silnými rukama a odtrhl ji od Pavla.

„Neubližujte jí, Sole,“ zvolal Pavel.

Pohodlný Sol mu rozuměl; odhodil sice stařenu stranou, ne však drsně ani surově. Načež se oba rozběhli, co jim síly stačily, k lesu, neboť za nimi se už probudila celá vesnice.

Zablýskla se světla, rozštěkali se psi, muži křičeli a ženy ječely, a než uprchlíci doběhli k prvním stromům, již za nimi zarachotily první pušky.

„Panenko skákavá!“ vykřikl Pohodlný Sol, když mu olověná kulka zahvízdlá okolo ucha. „Jestliže něco takového nevzkřísí k smrti unaveného člověka, pak ho už nevzkřísí nic na světě.“

Pádil vpřed nádhernou rychlostí a lehké nohy udržovaly Pavla vedle něho. Avšak čiperní Indiáni, kteří vždy byli pohotově na první poplach, už zahájili pronásledování a jenom hustá tma chránila oba uprchlíky před jejich střelami. Pavel se v jednom okamžiku ohlédl – ani v té chvíli překotného spěchu a nebezpečí se tomu nemohl ubránit – a zahlédl tři bojovníky, kteří běželi před ostatními, a to tak rychle, že se zdálo, že musí uprchlíky každou chvíli dohonit. Snad by je Pohodlný Sol a Pavel dokázali porazit v rovném boji, nemohli se však s nimi bít a současně prchat před ostatními pronásledovateli. Srdce mu pokleslo. Bude tedy znovu zajat a s ním i statečný Pohodlný Sol.

Ale pak náhle vyšlehly z lesa, k němuž utíkali, co jim nohy stačily, ostré záblesky plamenů, zarachotily výstřely opakované ozvěnou mezi stromy, a dva Indiáni vyrazili z hrdel smrtelné výkřiky. Pohodlný Sol zajásal:

„To jsou naši. Viděli nás a už nám pomáhají.“

A opravdu, byla to vydatná pomoc, ta nenadálá palba z lesa; pronásledovatelé byli tak

překvapení, že se zarazili, a několik okamžiků nebyli schopni běžet dále. A těch několik okamžiků zachránila uprchlíkům život. Vběhli mezi stromy a podrost a tam se před nimi vztyčily tři postavy, z nichž každá měla v ruce pušku, z jejíž hlavně se ještě kouřilo. Byli to Henry Ware, Tom Ross a Jim Hart. Henry přiskočil k Pavlovi, popadl ho za ruku a silně ji stiskl.

„Tak Sol to dokázal a přivedl tě,“ řekl radostně.

„Přivedl, přivedl, ale Sol ještě nepřestane utíkat, ještě dlouho ne, ačkoliv ještě nikdy nebyl tak hrozně unaven, jako dnes v noci,“ vzdychl si Pohodlný Sol.

„To je moudrá rada,“ přisvědčil Henry s úsměvem. A pak už se bez dalších slov pět zálesáků rozběhlo hustým lesem směrem k severu.

Henry měl dvě pušky; jednu přinesl pro Pavla, neboť byl pevně přesvědčen, že se Pohodlnému Solovi podaří osvobodit jeho zajatého přítele, zatím však o ní nemluvil a nesl ji sám, aby se Pavlovi dobře běželo. Dvakrát nebo třikrát za sebou zaslechli protáhlý, ostrý a pronikavý křik, nebo spíš jekot, který Pavel už tak dobře znal; tentokrát se však při něm nezachvěl. Měl teď opět po boku své statečné přátele, kteří si pro něho přišli a s nimiž byl odhodlán čelit každému nebezpečí. Po nějaké době se Henry Ware náhle zastavil a s ním se zastavili i ostatní.

„Myslím, že tady bychom měli odbočit stranou,“ prohlásil. „Nesmíme vyčerpat všechny síly a uhnat se k smrti. Musíme si vyhledat nějaký úkryt, kde bychom si mohli odpočinout.“

„To jsou požehnaná slova,“ potvrdil Pohodlný Sol zbožně. „Protože od chvíle, co jsem se narodil, jsem ještě nikdy nebyl tak unaven, jako právě teď. Jako by mě ti prožluklí Šavané hnali přes celou Severní Ameriku. Ti mi dali. To jim do smrti nezapomenu.“

Pavel se zasmál.

„Možná že jste opravdu unavený, Sole, a taky by nebylo divu, můžu vám však říct, že jsem nepoznal statečnějšího člověka, než jste vy.“

„Jakápak statečnost,“ odporoval Pohodlný Sol. „Vždyť na tom nic nebylo, to by dovedl každý.“

„Rozhodně však nikdo tak dobře, jako vy,“ pokračoval Pavel. Henry změnil směr; mířili teď k západu místo k severu, postupovali mnohem pomaleji, skoro jen krokem. Pavel a Sol si oddychli; přece jen toho dnes na ně bylo hodně. Šli po indiánském způsobu jeden za druhým, husím pochodem, pět temných postav v lesních stínech, neboť měsíc, který zatím již vyšel, jen tu a tam pronikl hustými korunami stromů bledým paprskem. Všichni mlčeli a takto pochodovali až hluboko přes půlnoc. Za nimi bylo ticho, neozval se ani hlásek. První se zastavil opět Henry Ware.

„Doufám, že jsme jim uklouzli. Teď si odpočineme, tady mezi křovím je chráněné místo. Ráno se pak domluvíme co dál.“

„To jsem nevěděl, Henry, že jsi takový moudrý chlapec,“ pochvaloval si Sol. „Já už spím, a jestli mě někdo probudí dřív než za týden, tak mu stáhnou skalp z hlavy.“

Načež se natáhl na zem – vybral si ten nejlepší a nejměkčí kus mechu – a pak v době neuvěřitelně krátké tvrdě usnul. Jim Hart následoval jeho příkladu a sklapl svou dlouhou hubenou postavu jako kapesní nůž a také Pavlovi netrvalo dlouho a odešel do říše snů. Pouze Henry Ware a málomluvný Tom Ross zůstali vzhůru na stráži. Měsíční paprsky se prodraly korunami stromů a stříbrným světlem ozářily bystré, pozorné obličeje obou zálesáků.

Kapitola X

OSTROV NA JEZEŘE

Když se Pavel probudil, čelisti a zuby jeho přátel už statečně pracovaly. Zálesáci snídali, sytili se sušenou zvěřinou. Henry mu podal pěkný kus kýty a Pavel se vrhl na maso jako vlk.

Henry seděl na mechu, zády se opíral o kmen padlého stromu a zamyšleně si prohlížel Pavla.

„Poslyš, Pavle,“ zeptal se konečně věcným, ba skoro přísným hlasem, „nikdy bych byl o tobě neřekl, že můžeš mít tak tvrdé srdce.“ Pavel sebou překvapeně trhl.

„Jak to myslíš?“ zeptal se udiveně.

„Překvapuje mě prostě, že ses dokázal tak klidně odtrhnout od milujícího otce a milující matky. Sol nám vyprávěl, že maminku od sebe doslova odstrčil!“

„A je to boží pravda,“ dušoval se Pohodlný Sol. „Jakživ jsem neviděl synáčka tak ukrutného a bezcitného. Zažene maminku, jako by to bylo nějaké neposlušné hovádko, a uteče si pryč. Pádím za ním, křičím, aby se vrátil k mamince, ale kdepak on, dělá, že neslyší, a klidně si prchá dál.“

Pavel se usmál.

„Mám už otce a matku, druhé rodiče nepotřebuju. Byly by z toho jenom zmatky a nepříjemnosti, a proto jsem vzal nohy na ramena, jakmile jsem měl první příležitost.“

„Udělal jsi jen dobře,“ usmál se Henry.

„Děkuju vám všem, že jste pro mě přišli,“ řekl Pavel vážně, „že jste riskovali životy, abyste mě zachránili. Věděl jsem, že přijdete.“

„To bylo samozřejmé,“ odpověděl Tom Ross prostě. „Také ostatní hoši z naší čety by byli přišli, ale nešlo to, museli se vrátit do Kentucky, kde na ně už čekali. Ostatně,

nezáleželo na tom, kolik nás bude, záleželo na chytrosti.“

„A co uděláme teď?“ ptal se Pavel.

„Půjdeme k severu,“ odpověděl Henry.

„K severu?“

„Ano, musíme. Dozvěděli jsme se, že mezi indiánskými kmeny to jen vře. Nejsou to jenom Šavané, kdo vstoupil na válečnou stezku, jsou to taky Miamové a Wyandotové i jiné kmeny, i když hlavní slovo mají zatím Šavané. Mezi kmeny kolují válečná poselství a my se domníváme, že Indiáni se chtějí spojit k velké válce, kterou chtějí zničit všechny osady bělochů v Kentucky.“

„A k tomu jim pomáhají někteří zrádní odpadlíci,“ řekl Tom Ross trpce.

„Ano, jednoho z nich jsme viděli, Braxtona Wyatta,“ dodal Pohodlný Sol zachmuřeně. „Je to lstivý a mstivý člověk a bude nám jistě mnoho škodit. Měl jsi mě nechat, Pavle, když jsem ho chtěl píchnout nožem do žeber. Možná že bych tím byl zachránil mnoho lidských životů.“

Pavel neodpovídal, nelitoval však toho, co udělal. Nebyl by se mohl dívat, jak se zabíjí bezbranný svázaný člověk, třebas to byl zrádce.

„A teď půjdeme,“ prohlásil Tom Ross. „Zpočátku přímou cestou na sever, abychom oklamali Šavany – jestliže nás stále ještě stopují –, a potom se vrátíme a zjistíme, co hodlají podniknout.“

„Už zase máme běžet? Vždyť jsem odpočíval sotva deset hodin,“ stěžoval si Pohodlný Sol.

„Běžet nemusíš,“ usmál se Tom Ross. „Jenom půjdeš asi tak čtyřicet hodin bez zastavení.“

Pohodlný Sol si smutně vzdychl a začal se chystat k odchodu. Také Jim Hart vstal – bylo to, jako když se rozevře zavírací nůž –, protáhl si všechny údy, až mu zarachotilo v kloubech, a řekl rozvázně:

„Kdybych já byl tak líný jako Sol Hyde, tak bych byl zůstal ve východních státech, protože tam člověk může spát celou noc a celý den, vůbec nemusí vstávat, když se mu nechce, a netrápí ho tam žádný Indián.“

„A já kdybych byl tak nekřesťansky prolhaný, jako je Jim Hart, spojil bych se s Braxtonem Wyattem a udělal bych ze sebe černého odpadlíka,“ odpověděl Pohodlný Sol.

Pavel se usmál. Ty drobné potyčky Pohodlného Sola s Jimem Hartem zvaným Tyčka ho bavily; přitom dobře věděl, že právě tito dva zálesáci jsou přátelé na život a na smrt, věrní jako ocel.

Než se vydali na pochod, Tom Ross a Henry prohlédli zásoby střeliva. Prachu a olověných kulek měli dostatek: vlastní zásoby doplnilo střelivo ukořistěné nepříteli. Pavel konečně dostal pušku; byla to jedna z těch, které Henry vzal dvěma Indiánům, nad nimiž

zvítězil. S krásnou zbraní s velkým dostřelem byl Pavel naprosto spokojen, zvlášť když dostal také příslušnou zásobu střeliva.

Pak vyrazili, pochodovali celý den směrem k severu krásnou, zvlněnou krajinou, kde byly mezi lesy malé prémie a hojnost lovné zvěře. Ve všem se ten kraj vyrovnal zemi, která se nazývala Kentucky a byla jejich novým domovem, Pavel však věděl, že jsou přímo v srdci domoviny severních Indiánů, a že si proto musejí počínat nesmírně opatrně. Naštěstí nic nenasvědčovalo, že by snad byli pronásledováni, a jejich neúnavný pochod nenarušila po celý den žádná mimořádná událost.

Pozdě odpoledne vstoupili do hustého lesa, kterým pochodovali ještě asi tak dvě hodiny. Pak náhle objevil Pavel za stromy širokou, volnou prostorou. Jeho oči pozdravil záblesk stříbra, když se však zadíval pozorněji, proměnilo se stříbro pod zapadajícím sluncem v oslňující zářivé zlato.

„Prémie!“ vydechl Pavel. Henry se zasmál.

„Ne, Pavle, není to prémie. Slunce tě oklamalo. Je to jezero, u kterého teď budeme nějaký čas žít.“

„Jezero?“ divil se Pavel. „A budeme tam žít? Pojdte rychle, chci to už vidět.“

Kentucky nebylo zemí jezer; Pavel až dosud žádné jezero neviděl, pouze o nich četl, a proto byl teď tak nedočkavý. Jeho zvědavost ještě zvyšovala poněkud záhadná Henryho slova „u kterého teď budeme nějaký čas žít“.

Netrvalo dlouho a byli na břehu jezera. Pavel radostí zatajil dech. Bylo to nádherné jezero tvaru půlměsíce, dlouhé asi sedm mil a široké uprostřed celé dvě míle. Do středu nejširší části jezera byl vsazen zelený klenot: malý ostrov porostlý obrovskými stromy. Vysoké kopce, oděné svěžím zeleným lesem, obklopovaly jezero ze všech stran.

Krása tohoto kraje pronikla brzy do duší všech zálesáků. Muži tak prostí, jako byli Pohodlný Sol a Jim Hart, prožívali ji i cítili stejně hluboce jako sečtělý Pavel. Všech pět zálesáků mlčky stálo a dívalo se na jezero a na krásný, zalesněný ostrov. Paprsky zapadajícího slunce zapálily rudé a zlaté plameny na stříbrné vodě a stejným ohněm zahořelo i listoví stromů na ostrově.

„Tam zůstanem nějaký čas,“ řekl Henry, ukazuje na malý ostrov v jezeře. „Tam nás Indiáni nebudou obtěžovat.“

„Proč myslíš?“ divil se Pavel.

„Počkej a uvidíš,“ odpověděl Henry.

Načež je Henry vedl po břehu jezera až k hustému křoví, z něhož vytáhl kánoe.

„Tenhle člun se mi podařilo před časem ukořistit,“ vysvětloval. „Přinesl jsem jej lesem až sem a tady jsem člun ukryl; věřil jsem, že jednoho dne se mi bude hodit. A nemýlil jsem se, jak vidíte. Klidně si nastupte, je to jenom lehká kánoe, ale unese nás snadno všechny.“

Ochotně ho poslechli; Henry a Ross uchopili pádla a odrazili od břehu. Pohodlný Sol si spokojeně oddechl.

„Ano, něco takového si dám líbit, jakožto smrtelně unavený člověk. Ty, Henry, a ty, Tome, můžete pádlovat, jak dlouho budete chtít, a já si zatím trochu odpočinu.“

„Ty na tu lenost jednou umřeš, Sole. Nechceš náhodou, abychom tě nakrmili lžící?“ zeptal se dlouhý Jim Hart.

„To je nápad. Že jsi na to nepřišel dřív. Můžeš to hned zkusit, Tyčko, ale nejdřív se musíš postarat o dobré jídlo. Víš přece, že nic špatného nejím,“ odpověděl klidně Pohodlný Sol.

„Mlčte!“ okřikl je Tom Ross. „Musíte se popichovat?“

Pohodlný Sol zmlkl, sedl si na dno člunu, zavřel oči, a šťastně se usmívaje, oddal se božskému lenošení. Tentokrát mu však nebylo přáno: za několik minut kánoe přirazila ke břehu lesnatého ostrova. Pohodlný Sol otevřel oči a viděl, že slunce zatím zapadlo a na vysoké stromy se snesly temné stíny.

„To je nějaké divné místo,“ ušklíbl se. „Vlhko a taková hustá tma, plná všelijakých stínů. Málem mi z toho naskočila husí kůže!“

Pavel měl podobný pocit, nic však neříkal. Před nimi byl malý ostrov, malá černá skvrna; i stromy splývaly v jediný celek a tam, kde prosvítala mezera, bylo vidět na jezero za ostrovem, které se chmurně lesklo ve večerním pološeru.

„Všichni ven,“ pobízel je Henry vesele. „To je teď náš domov. A jistě se mnou všichni souhlasíte, že si zasluhuju pořádný odpočinek.“

„To je pravda, zasluhujeme, a zvláště já,“ souhlasil Pohodlný Sol.

Vyskočili na břeh a Henry s Tomem zatáhli člun do hustého křoví, kde jej pečlivě ukryli. Pavel se zatím rozhlížel kolem sebe a snažil se potlačit nepříjemný, tísnivý pocit, který se ho začal zmocňovat. Pokud mohl odhadnout, ostrov byl asi dvě stě yardů dlouhý, asi sto yardů široký a hustě zarostlý lesem.

„Pojďme,“ řekl Henry stále stejně veselým, důvěřivým hlasem a vykročil dovnitř ostrova.

Zastavili se až na malém paloučku přímo ve středu ostrova, kde mezi kameny vyvěral pramen, jenž pak odtékal jako potůček úzkým korytem a vléval se do jezera. Palouk byl téměř okrouhlý a vysoké stromy okolo něho byly tak husté, že se téměř podobaly zdi.

„Tady je místočko, kde si můžu odpočinout,“ řekl Henry. „Hlídky stavět nemusíme, bylo by to zbytečné.“

Každý si vyhledal nejměkčí místo a všichni pak ulehli do trávy. Pavel se rozhlížel chvíli po vysoké, okrouhlé zdi stromů a opět se ho začal zmocňovat tísnivý, mrazivý pocit; byl však příliš unavený a ospalý, aby o tom mohl přemýšlet. V několika minutách tvrdě usnul a usnuli také všichni jeho přátelé. Chráněni stromy, přes něž vanul pouze mírný vítr,

spali klidně a neprobudili se po celou noc.

Když se Pavel ráno probudil, byl velice překvapen, když viděl, jak Henry rozdělává oheň křesacím kamenem a ocelí.

„Proč rozděláváš oheň, Henry,“ ptal se. „Nemyslíš, že kouř na nás upozorní Indiány?“

„Postarám se, aby bylo jenom málo kouře,“ vysvětloval Henry. „Ale kouř nám nevadí, i kdyby jej Indiáni zahlédli, jistě by sem nepřišli.“

Načež klidně pokračoval v práci. Od jisker chytlo suché listí, pak chytly i suché větve a oheň vesele zaplápolal; vydával však opravdu jen málo kouře. Henry se obrátil k Pavlovi.

„Pojď, Pavle, půjdem se podívat na severní část ostrova,“ řekl.

Kráčeli mezi stromy jenom několik málo minut, a ještě než došli na břeh jezera, Henry se zastavil. „Podívej se nahoru, Pavle.“

Pavel poslechl. Viděl ve vidlicích větví nebo k větvím stromů přivázané četné tmavé předměty. Podobaly se beztvárným balíkům a Pavel nechápal, co by to mohlo být.

„Je to pohřebiště,“ odpovídal Henry na jeho tázavý pohled.

Pavel pocítil stejnou tíseň a lehké zamrazení jako včera večer. „Pohřebiště!“ opakoval.

„Ano, ale pohřebiště nějakého starého, již vyhynulého kmene, který tady žil ještě před Šavany a Miami. Co vidíš na stromech, jsou pouze balíky kostí ve zvířecích kožích. Už se tu dávno a dávno nepohrývá, avšak pověřiví Indiáni stále věří, že tento ostrov je navštěvován duchy lidí, kteří zemřeli a byli tu pohřbeni před dávnou dobou. Proto jsem taky řekl včera večer, že je zbytečné rozestavovat hlídky. Objevil jsem tento ostrov před časem při lovecké výpravě a od té doby si jej pamatuji.“

„Vraťme se,“ zaprosil Pavel, který se už nabažil pohledu na vzdušné pohřebiště.

Henry se v duchu usmál, vyhověl však jeho přání. Vrátili se k ohni, kde Jim Hart zatím už pilně kuchařil. Pavlova nálada se ihned zlepšila. Plápolající oheň, příjemná vůně pečeného masa, veselý obličej jeho přátel, to vše živilo jeho obrazotvornost, krev se mu rozproudila v žilách a Pavel měl opět nádherný pocit bezpečí a pohody.

„Aťsi je to třebaš hřbitov, stejně jsem rád, že jsem tady,“ prohlásil rozhodně.

Všichni se zasmáli a Pohodlný Sol, který si podle svého zvyku vyhledal nejlepší místo v trávě, prohlásil líným hlasem:

„To máš zase jednou pravdu, Pavle, a já ti povídám, že se odtud nehnu, dokud nepřijde zima. Je to tu pěkné.“

„To ti věřím, že se nechceš ani hnout, ale co potom budeš jíst?“ ptal se Jim Hart rozhořčeně. „Masa máme už sotva na tři dni.“

„Však oni Henry a Tom něco zastřelí a ty mi to upečeš,“ odpověděl Pohodlný Sol s bohorovným klidem.

Jim Hart něco zavrčel, ale Henry a Tom se už zatím začali radit, jak si opatřit dostatečné zásoby, a Pavel pozorně naslouchal.

„Indiáni přijdou k jezeru jen málokdy,“ prohlásil Henry. „A myslím, že nedá moc práce vyslídit jelena, smíme však lovit jen v noci. Nesmíme dopustit, aby nás Indiáni spatřili, jinak hrozí nebezpečí, že se přece jen vydají na náš strašidelný ostrov.“

„Přeplujeme dnes v noci v kánoi na druhý břeh,“ rozhodl Tom Ross.

„Kromě toho v jezeře je jistě mnoho ryb,“ připomněl Pavel. „Můžeme rybařit a tak rozmnožit své zásoby.“

„To je pravda,“ souhlasil Ross. „Zkusíme to ale až večer, až bude tma.“

Pavlův návrh uvítali všichni a hned se taky dali do přípravy rybářského náčiní. Prutů měli dost, šňůry svázali z úzkých řemínků, které odřezali od svých šatů, a za udici jim posloužily ohnuté špendlíky. Když skončili, vydali se na důkladnou prohlídku ostrova. Pavlovi však postačila k prohlídce půlhodinka. Pak se raději vrátil na palouk a tam si lehl; byl stále ještě unavený z námahy minulých dnů. Byl šťastný, že si může konečně důkladně odpočinout, a tato jeho radost byla ještě znásobena vědomím, že jim odnikud nehrozí nebezpečí. Staré pohřebiště v severní části ostrova je chráněno bezpečněji než četa po zuby ozbrojených bojovníků.

Když nastala noc, Henry a Tom Ross sešli k řece a vytáhli kánoi z hustého křoví. Pavel je poprosil, aby ho vzali s sebou.

„Dobře, pojeděš s námi,“ souhlasil Henry. „Sol a Jim Hart tady zůstanou sami, mohou zatím rybařit, a hlavně se dosyta vyhádat.“

„Proč mě pánbůh tak trestá!“ vzdychl si Pohodlný Sol. „Zůstat sám na opuštěném ostrově s tak nepříjemným člověkem, jako je ten vyzáblý Hart.“

Tom, Henry a Pavel vstoupili do kánoe, Henry se opřel pádlem o břeh, mocně se odrazil – a loď se rozletěla po hladině. Pavel se ohlédl. Ostrov za nimi se změnil v černou hmotu a tmavá hladina jezera, rozčeřená severním větrem, se lehce vlnila pod hvězdnatou oblohou.

„Sed' tiše, Pavle,“ přikázal Henry. „Tom a já budeme pádlovat.“

Pavel ochotně poslechl a seděl na dně kánoe jako myška, zatímco Tom Ross a Henry hnali kánoi mocnými rázy pádel k místu, kde protější břeh byl nejnižší.

„Neměli bychom zůstat ve člunu?“ zeptal se Tom Ross.

„Zůstanem,“ souhlasil Henry. „Jsem přesvědčen, že je tu všude spousta zvěře, a budeme-li mít trpělivost, určitě se dočkáme jelena, který se přijde napít k vodě.“

Pádlovali ještě hodnou chvíli podél břehu jezera, drželi se přitom v nejtemnějších stínech, až konečně připluli k místu, kde Henryho bystré oči viděly i ve tmě, že půda na břehu je udupána.

„Sem přichází zvěř pít,“ zašeptal Henry. „Zpátky do toho křoví za námi a tam budeme čekat.“

Ross zahnal pádlem kánoi do křoví tak hluboko, že byli úplně skryti, sami však mezi

listím dobře viděli. Byli jižně od místa, kam zvěř přicházela k vodě, a vítr vanul od severu. „Doufám, že nebudeme muset čekat příliš dlouho,“ zašeptal Henry.

A měl pravdu. Neuplynulo ani patnáct minut, a z lesa se ozval těžký dupot. Dupot se rychle přibližoval a provázelo ho hlasité funění a oddychování. Ať už to bylo jakékoliv zvíře – a jistě to bylo zvíře veliké a mohutné –, blížilo se k nim.

A pak se z lesa na břeh jezera vyvalil obrovský bizon; celá hora vydatného, chutného masa. Jenže to nebyl cíl pro jejich pušky. Neboť oni museli zastřelit takové zvíře, které by mohli naložit na kánoe, dopravit na ostrov a tam teprve stáhnout a rozčtvrtit: na to byl tenhle netvor příliš velký, a hlavně příliš těžký.

Bizon pil, funěl a odfrkoval a pak se zase klidně odvalil stejnou cestou zpátky do lesa. Po bizonovi se vyplížilo z houštiny druhé zvíře – zvíře dlouhého svalnatého těla. Pavel je pro tmu nepoznal a neodvažoval se porušit noční ticho otázkou. Zvíře se dosyta nachlemtalo, pak protáhlo mrštné tělo hustým podrostem a zmizelo mezi stromy. Na delší dobu pak zavládlo na břehu úplné ticho: to zvíře byla šelma a pokojná lesní zvěř se bála vzduchu otráveného pachem jeho těla.

Teprve když severní vítr zahnal nebezpečný pach, dodali si první čtvernožci odvahu a připlížili se k břehu. Byla to však všechno jen malá zvířata, na něž bylo škoda plýtvat střelivem. Teprve asi tak za čtvrt hodiny se ozval těžší krok a lehké odfukování. Malí čtvernožci prchali do křovin, dupot se blížil – a do měsíčního světla na břehu jezera vystoupil krásný jelen. Hlavu s mohutnými parohy měl hrdě vztyčenou, a než ji sklonil a začal pít, okamžik ještě vyčkával a naslouchal.

Sotva se pak sklonil k hladině jezera, zarachotil výstřel, jelen vyskočil vysoko do vzduchu a vzápětí sklesl mrtev k zemi.

Henry a Ross vyrazili s člunem z křoví, zapádlovali ke břehu a všichni tři pak vystoupili na nízký břeh. Odnegli zastřeleného jelena do kánoe, položili ho doprostředka, nasedli do lodi a vyrazili opatrně po jezeře k strašidelnému ostrovu. V pořádku dojeli domů a tam k svému velikému překvapení zjistili, že Pohodlnému Solovi a Jimovi Hartovi

se podařilo – přestože měli jen velice primitivní rybářské náčiní a přestože se jistě celou tu dobu hádali – chytit čtyři ryby. Sice neznámého původu, zato však velké a podle vzhledu chutné a šťavnaté.

„Ryby sníme napřed, aby nezasmrádlly,“ prohlásil Pohodlný Sol. „A zítra vyudí Jim Hart jelena. Aspoň bude dělat něco pořádného a nebude mít roupy na hlouposti. S tím chlapem není k vydržení, když mu člověk nedá nějakou práci.“

„A ty můžeš zatím vydělat jeho kůži – ačkoliv bys zasloužil, abychom spíš vydělali tu tvou,“ zavrčel Jim Hart.

Načež se oba hádaví přátelé pustili do práce a rukou svornou a společnou stáhli během několika minut z jelena kůži.

Příštího dne hned zrána vyložili Tom Ross a Henry Ware ostatním svůj další plán. Rozhodli se, že střelný prach určený pro město Marlowe musí ještě nějakou dobu zůstat ve své skrýši. Tom Ross, Sol a Henry se vydají na výzvědy, aby vypátrali, co je pravdy na pověstech, že se spojilo několik indiánských kmenů, aby zničilo osady bělochů. A je-li tomu tak, učiní vše, co je v jejich silách, aby tomuto spiknutí zabránili. Vyrazí ještě dnes v noci a Pavel s Jimem Hartem zůstanou na strašidelném ostrově. Pavel tentokrát nic nenamítal, že má zůstat „doma“, neboť znal své síly a schopnosti a uznával, že v tomto případě nemůže soutěžit s ostatními zálesáky. Ujednali také, že Jim Hart dopraví tři průzkumníky na protější břeh a ti, až se budou vracet, dají smluvené znamení trojím smutným, protáhlým sovím zahoukáním.

Vydali se na cestu, jakmile se snesla tma; na ostrově zůstal jenom Pavel. Stál na břehu jezera pod korunou mohutného buku a díval se za odjíždějícími. Člun plující po klidné hladině se změnil v černou skvrnu, až nakonec zmizel u protějšího břehu.

Pavel se pomalu vracel do nitra strašidelného ostrova. Srdce mu opět svíral pocit tísně a samoty. Byl zase zcela sám v té široširé divočině, nejbližší člověk jako by byl od něho vzdálen nejméně tisíc mil. Konečně došel na palouk, kde ještě doutnal oheň, a s radostí vyhledal přívětivou společnost tepla a světla. Žádná námaha, žádné nebezpečí, ale také žádná zkušenost, žádný sebesilnější zážitek nemohly změnit Pavlovu vnímavou povahu, tak citlivou k vlivům času a místa. Seděl u ohně s koleny přitaženými k bradě a kolem něj se svíral pomalu kruh tmy. A pak se ozvaly tiché kroky a chlapcova tvář se rozjasnila a vrátila se do ní dobrá nálada.

Jim Hart vkročil do světelného kruhu táborového ohně a jeho dlouhá vyzáblá postava přinesla Pavlovi útěchu a úlevu. Když se pohodlně usadil k ohni, pohlédl Jim na Pavla a řekl:

„Tak jsme sami. Ale řeknu ti, chlapče, že jsem mnohem radši tady, i když tu straší mrtví Indiáni, než kdybych musel slídit po Indiánech živých a mít přitom stále nepříjemný pocit, že můj skalp je na cestě do nejbližší vesnice.“

„Snad si nemyslíte, že naše přátele dostanou Indiáni?“ upřímně se polekal Pavel.

„Je – a zajmout Indiáni?“ usmál se opovržlivě Jim Hart. „Jsou to přece tři nejlepší zálesáci v celé Severní Americe! Ne, ty mládence nikdo jen tak nedostane. A i kdyby je chytili, brzy jim utečou. Henryho by mohli například přivázat ke kůlu, padesát Indiánů by ho hlídalo – a stejně by jim nakonec utekl.“

Pavel se usmál. Jim přeháněl, aby mu navrátil důvěru.

„Zato my se bát nemusíme,“ prohlásil, „protože nás chrání duchové. Věříte v duchy, Jime?“

Jim Hart se opatrně rozhlédl po černém okraji lesa a pak se přisunul blíže k ohni.

„Ne, na duchy nevěřím,“ ujišťoval překotně, „ale někdy se jich přece jen trochu bojím.“

Pavel se zasmál. „Se mnou je to stejné,“ přiznával. „Ale zdejší duchové jsou k nám hodní. Hlídají za nás ostrov. To přece nebudete popírat, Jime.“

„Vůbec nic nepopírám,“ dušoval se Jim Hart vážně. „Ale v noci od nich chci mít pokoj. Ať si zůstanou na svých stromech – a my dva zůstaneme tady dole. S duchy nechci nic mít.“

„Máte pravdu, Jime,“ souhlasil Pavel.

A za deset minut nato už oba tvrdě spali.

Kapitola XI

NENADÁLÉ SETKÁNÍ

Pavel a Jim Hart spolu prožili na ostrově už celý týden. A byl to týden příjemný, plný pohody a klidu. Den trávili obvykle oba zálesáci na palouku, v noci pak rybařili nebo se vydávali na lov. Jim Hart zastřelil napřed velkého jelena, potom se jim na mýtině proti jižnímu břehu ostrova podařilo skolit medvěda. Půl dne pak vydělával Jim Hart huňáčovi kůži. Dlouhán prohlásil, že budou kůži brzy potřebovat; teplota vzduchu začínala totiž nápadně klesat.

Na palouku uprostřed lesa, kde tábořili, byly tři obrovské balvany a u jednoho z nich si postavili z větví malou chatrč, či spíše jen boudu, kde byli v suchu, když přišel déšť. Na ostrově objevili králíky; několik jich zabili a tak rozmnožili své zásoby. Tyto a podobné jiné práce je zaměstnávaly vždy po celý den. Jim Hart dělal jako obvykle kuchaře a Pavel mu ochotně pomáhal. A večer pak, když zrovna nechytali ryby nebo nelovili v lese, seděli u ohně a hovořili.

Jednoho dne, bylo to k poledni, zahlédli daleko na jižní obloze kouř. Zamyšleně se na

něj dívali.

„Počítám, že je to indiánská četa na lovecké výpravě,“ prohlásil Jim Hart. „Určitě ani netuší, že nablízku jsou bílí lidé. Proto si klidně rozdělali velký oheň; o nás nevědí a indiánské kmeny v této části žijí teď spolu v míru.“

„Jak daleko asi je ten oheň?“ zeptal se Pavel.

„Asi tak tři nebo čtyři míle, a to není mnoho. Musím se ti přiznat, Pavle, že jsem hrozně rád, že jsme na ostrově, kde straší duchové mrtvých bojovníků.“

„Já také,“ přisvědčil Pavel upřímně.

Ležel na měkkém mechu a díval se, jak vzdálený kouř vystupuje v řídké spirále k obloze. Živě si představoval tu loveckou výpravu Indiánů: seděli okolo ohně, připravovali si jídlo, někteří z nich kouřili, všichni však byli dobře ozbrojeni. Teď teprve byl opravdu rád, že ostrov chráněný duchy jim zaručuje nejen klid a pohodlí, nýbrž také bezpečnost.

Kouř vystupoval k obloze po celé dopoledne, Pavel si ho však pomalu přestal všímat. Věnoval se s Jimem Hartem obvyklé práci a kromě toho se snažil vylepšit a zdokonalit jejich chatrč. Našel v lese velké kusy kůry – dílem je sebral ze země, dílem strhal z kmenů – a pokryl jimi střechu chatrče. Dalších vhodných kusů použil na podlahu, a když kůru pokryli medvědí kožešinou, bylo uvnitř docela sucho a útulno.

„Viděl jste lepší dům, Jime?“ ptal se Pavel hrdě.

„Když počítám, že něco takového jsem jakživ neviděl, pak musím podle pravdy říct, že to, co jsem viděl, mohlo být lepší,“ odpověděl Jim Hart opatrně.

„Jste neskromný, Jime,“ pokáral ho Pavel, „a kromě toho máte malou obrazotvornost. Copak se opravdu nedovedete dívat na naši ubohou chatrč a představovat si ji jako nádherný hrad z kamene?“

Jim Hart se na něho udiveně podíval.

„Počítám, Pavle, že ti vůbec nerozumím,“ přiznával. „Žádný hrad z kamene nevidím, jenom boudu z větví a kůry.“

Pavel soustrastně potřásl hlavou.

„Je mi vás líto, Jime. Já vidím nejen kamenný hrad, nýbrž i velké město tam na druhé straně jezera.“

„Prosím tě, Pavle, nemluv takové hlouposti,“ skočil mu do řeči Jim Hart.

„Ano – to všechno jednou bude – a my se toho dočkáme,“ ujišťoval Pavel přesvědčivým hlasem.

Bylo to však marné; Jim Hart viděl stále jen ubohou chatrč z větví a kůry a na druhém břehu rozlehlou, souvislou divočinu pralesa, jeho pohled se vrátil opět k chýši.

„To se rozumí,“ začal rozvážně, „kdybych měl pořádnou sekyru a pilu, postavil bych tu slušný dům. Umím sice kuchařit, ale původně jsem se vyučil tesařem; musel jsem toho však nechat, protože nebyly žádné výdělky. Každý si už dneska dovede postavit srub

sám.“

„Nic si z toho nedělejte, Jime,“ utěšoval ho Pavel, „jste teď zálesákem a to je taky pěkné povolání. A vaše tesařská doba ještě přijde; když ne pro vás, tak určitě pro vaše syny.“

„Poslouchej, Pavle, ty mluvíš čím dál tím větší hlouposti,“ rozhořčil se opět Jim Hart. „Přece víš, že nejsem ženatý, tak jak můžeš mluvit o mých synech?“

Pavel se místo odpovědi jenom zasmál: díval se zasněným pohledem do dálky a viděl v duchu příští pokolení průkopníků civilizace...

Spirála kouře se držela na obloze až do tmy, příštího rána ji však už neobjevili. Neukázala se po celý den ani pozítří a tak uplynulo několik dalších dnů v plném míru, klidu a spokojenosti. Jednoho večera vytáhli Pavel a Jim Hart z křoví kánoí a pádlovali k protějšímu břehu, kde chtěli doplnit zásoby masa. Dlouho číhali u ústí malého potoka, kam obvykle přicházela lesní zvířata pít, tentokrát se však nedočkali. Pavla konečně napadlo, že pralesem se asi rozletěla výstraha, že je to nebezpečné místo, aby sem žádné zvíře nechodilo pít. Chvilí o tom přemýšlel a pak řekl Hartovi, že by se rád podíval hlouběji do lesa.

„Dobře, Pavle, jdi, ale buď opatrný, to ti povídám,“ radil Jim Hart. „Nechod’ příliš daleko, aby ses mi neztratil, a dávej pozor, kudy jdeš, abys trefil zpátky. Budu na tebe čekat v člunu a doufám, že zatím přece jen něco ulovím.“

Pavel uchopil pušku, vyskočil na břeh a vstoupil do lesa. Šel podél malého potůčku měkkým mechem, který tlumil jeho kroky. Noc byla krásná, měsíčná, a Pavel se samozřejmě vyhýbal všem osvětleným místům a držel se stále jenom ve stínu. Byl tak zaujat myšlenkou ulovit jelena nebo jinou vysokou zvěř, že úplně zapomněl, jak rychle čas plyne, a neuvědomil si ani, jak daleko už je od břehu jezera.

Pavel měl už značné zkušenosti jako pralesní lovec a stopař, naučil se znát různá znamení a rozeznávat různé šelesty a hlasy, ten lehký krok za sebou však přece neslyšel; až ho náhle sevřely silné ruce. Indián, který se ho pokusil zajmout, byl z kmene Miamů, a byla to pýcha, jež ho poháněla, aby sám polapil bílého chlapce, nebo ho aspoň držel tak dlouho, dokud nepřiběhnou ostatní bojovníci, kteří lovili nedaleko. Té pýše mladého Indiána a také šťastné náhodě, že bojovník trochu sklouzl, když se na něho vrhl, mohl Pavel poděkovat za své zachránění.

Pavel byl chlapec silný a statečný a Indiánovy ruce pocítil na těle jako žhavé železo. Křečovitě se vzepjal a silou větší, než byla jeho síla přirozená, se vytrhl z rukou nepřitele. Oba se přitom zapotáceli a tak se dostali od sebe, přesto však zůstali tak blízko, že Pavel nemohl použít pušky. Místo toho udělal něco jiného, co bílý muž dělá dost často, Indián však nikdy. Pavlova zaťatá pěst vyletěla jako blesk a zasáhla spodní čelist indiánského bojovníka.

Indián z kmene Miamů dopadl těžce na zem a zůstal ležet jako mrtvý.

Pavel se obrátil a dal se na zběsilý útěk; však už také za sebou slyšel válečný pokřik a dupot četných nohou. Neozval se ale zatím jediný výstřel. Pavel se domýšlel, že vzdálenost a tma v lese brání indiánům ve střelbě.

Prvotní rozčilení brzy opadlo, a tak se Pavel mohl plně soustředit na cestu. Držel se stále potůčku, neboť věděl, že voda ho zavede ke kánoi.

„Hej, Jime, do boje! Indiáni přišli!“ volal, když se přiblížil na dohled břehu jezera.

Jima Harta nebylo třeba dvakrát pobízet. Sám už běžel Pavlovi vstříc a taky hned vystřelil na temné postavy, které pádily za chlapcem. Následoval smrtelný výkřik. Indiáni se na okamžik zarazili, zakolísali, a toho využil Jim Hart. Popadl Pavla za ruku a táhl ho ke břehu. Oba pak současně vskočili do kánoe a Jim Hart jediným mocným úderem pádla odrazil člun od břehu na jezero. Pavel vzal druhé pádlo a začal taky pádlovat.

„Shýbni se, Pavle,“ radil Jim Hart. „Pořád ještě jsme na dostřel od břehu.“

Pavel už téměř ležel na dně kánoe, nepřestal však na jediný okamžik pádlovat dlouhými, mocnými rázy; zjevně ho těšilo, když viděl, jak voda letí okolo nich plným proudem. Pak se ozvalo z břehu zuřivé zavytí, prásklo několik výstřelů – a kulky rozčeřily hladinu jezera. Jedna kulka odsekla třísku z okraje kánoe, druhá zahvívla Pavlovi okolo ucha. Pavel jen zaťal zuby a ponořil pádlo hloub do vody.

Ani si při tom nevšiml, že opatrný Jim Hart zatím změnil směr, pluli teď přímo k severu, asi uprostřed mezi ostrovem a druhým břehem. Pak střelba náhle umlkla a Jim Hart řekl Pavlovi:

„Můžeš si trochu odpočinout, Pavle. Jsme už mimo jejich dostřel, ačkoliv nás stále ještě vidí.“

Pavel se narovnal, položil pádlo na dno člunu a zhluboka si oddychl.

„Ohlédni se, Pavle, chceš-li vidět něco pěkného,“ řekl Jim Hart klidně.

Pavlův pohled sledoval ukazováček dlouhého muže. Na břehu jezera stálo asi dvacet Indiánů a zasmušile se za nimi dívali.

„Ti asi zuří,“ zasmál se jim Hart.

„Honili nás po souši a teď nás chtějí honit po vodě.“

„Rád bych věděl, kde nás budou honit pak?“ řekl Pavel.

„Ve vzduchu asi ne, protože neumějí lítat, a my ostatně také ne,“ doložil Jim Hart moudře.

Pavel hleděl upřeně na četu divochů shromážděnou na břehu. Na tu dálku nerozeznával jejich obličeje, živě si však dovedl představit, že jsou zkřiveny vášní a zlobou. Pak se četa náhle roztrhla a několik bojovníků se rozběhlo po břehu. Pavel si současně všiml, že příď jejich kánoe nesměruje k ostrovu, nýbrž přímo k severnímu konci jezera, takže ostrov zůstával daleko vlevo. Pohlédl tázavě na Jima Harta a dlouhý zálesák se zasmál.

„Nechápeš, Pavle, že se teď nesmíme vrátit na ostrov, protože bychom tak Indiánům prozradili, že se tam ukrýváme? Možná že by se pak přestali bát duchů na našem ostrově. Ne, Pavle, jen ať si myslí, že i my se bojíme nebožtíků, a proto se ostrovu vyhýbáme. Budeme pádlovat dál, obeplujeme ostrov v severní části jezera a teprve potom, až ostrov bude mezi námi a jimi, vrátíme se k němu!“

Byli stále ještě před ostrovem, teď už však asi uprostřed hladiny jezera. Indiáni běželi po břehu, chvílemi vystřelili, avšak kulky dopadaly daleko od nich.

„Blázni! Hloupí blázni!“ prohlásil Jim Hart. „Zbytečně plýtvají prachem a olovem.“

„Ale tahle kulka dopadla už blízko nás,“ připomenul Pavel, když z hladiny jezera vyletěl paprsek vody. „Zahněte stranou, Jime, i zbloudilá kulka může trefit.“

Jim Hart popohnal kánoi blíž k ostrovu a pak se upřeně zadíval na Indiána, který přiběhl na výběžek břehu.

„Ten chlapík vypadá jako náčelník,“ řekl dlouhán. „A musím přiznat, že se mi vůbec nelíbí. Ne, nelíbí se mi.“

„A co na tom, že se vám nelíbí?“ usmál se Pavel. „Nemůžete ho přece změnit.“

„Nu, něco by se snad dělat dalo,“ prohlásil Jim Hart. „Zastav na okamžik kánoi, Pavle, jenom na chvíli.“

Položil pádlo na dno kánoe a uchopil pušku.

„Indiáni také mají pušky, ale obvykle nejsou tak dobré, jako naše. Rozhodně neunesou tak daleko. Dávej dobrý pozor, Pavle, co teď udělám. Nedělám to rád, ale ten chlapík by nám s chutí vzal život a potom naše skalpy.“

Pozvedl dlouhou kentuckou pušku; paprsek měsíce se zaleskl na její hlavni. Zablýsklo se, vyletěl chomáček kouře, ozvěna v kopcích okolo jezera opakovala výstřel a náčelník se svalil obličejem do vody. Indiáni vztekle vykřikli a na hladinu jezera opět dopadly kulky; všechny však daleko od člunu. Jim Hart si klidně znovu nabil pušku.

„To je aspoň naučí, aby byli příště opatrnější,“ prohlásil. „A teď, Pavle, pokračujeme v cestě.“

Kánoe se rozletěla po hladině směrem k severnímu konci jezera. Pavel sledoval druhý břeh a viděl, že Miamové utíkají, aby zůstali rovnoběžně s člunem, byli teď však již mimo dostřel. A když pak kánoe obeplula v severní části jezera ostrov a zahnula na druhou stranu, poslední Indián zmizel z dohledu. Jim Hart a Pavel ovšem nepřestali pádlovat. Měsíční světlo začalo blednout a z toho se dalo usoudit, že kopce okolo jezera se brzy zahalí v hustou tmou.

„Vidíš, bylo to docela snadné, Pavle,“ řekl Jim Hart spokojeně. „Indiáni musí teď oběhnout velký okruh po břehu a nás už nedohoní. Můžeme si trochu odpočinout.“

Položili pádla na dno kánoe a zhluboka si oddychli. Byli přesvědčeni, že aspoň prozatím jsou v bezpečí, a svěřili svůj člun mírnému větru, který jej poháněl po hladině

jezera.

„Voda a tma jsou teď naši přátelé,“ řekl Pavel.

„Ti nejlepši, které máme,“ potvrdil Jim Hart. „Už sis odpočinul, Pavle?“

„Ano,“ ujišťoval přítele Pavel.

Znovu tedy zvedli pádla a mocnými rázy hnali kánoi k západní straně jezera, odkud pak zamířili přímo k svému ostrovnímu domovu.

Ano, i pro Pavla to už byl domov v plném smyslu toho slova. Rozechvěl se upřímnou radostí, když příd' člunu narazila na břeh ostrova, kde je jako přátelé a ochránci uvítaly temné stíny vysokých stromů.

„Musíme kánoi dobře ukrýt,“ připomněl Jim Hart.

Zatáhli loď do hustého křoví, aby nikdo nepoznal, že v houští hospodařili, a pak oba zamířili k chatrči na palouku. Toho večera se však neodvážili rozdělat oheň; usedli na kameny a dlouho potmě rozmlouvali.

„Myslíte, Jime, že Indiáni nepřijdou na náš ostrov?“ zeptal se Pavel.

„Ne, to se nikdy neodváží,“ odpověděl Jim Hart rozhodně. „Kromě toho ani netuší, že jsme zde. Patrně se domnívají, že jsme přistáli někde u severního břehu jezera, a tam nás budou jistě nějakou dobu, počítám tak tři nebo čtyři dny, hledat. Jen si představ, Pavle, jakou jím to dá práci – a přitom výsledek žádný. Je mi z toho do smíchu, ano, musím se tomu smát.“

Když se dlouhán sdostatek vysmál, pokračoval:

„A to si uvědom, že nás tu teď hlídají mrtví Indiáni! Mrtví Indiáni nás hlídají před Indiány živými!“

Už byla noc, když konečně ulehli. Spali tvrdě až do rána. Ani ráno pak nerozdělali oheň a spokojili se se studeným sušeným masem. Po snídani sešli dolů na břeh mezi stromy; neobjevili však na jezeře nic podezřelého. Hladina jezera byla mírně rozčeřená a svítila pod nádherným sluncem zlatem a stříbrem, vzduch byl čistý a jasný, takže bylo zřetelně vidět všechny okolní kopce. Nikde nespatriili nic, co by svědčilo o přítomnosti lidí.

„Zřejmě nás hledají mezi kopci,“ usoudil Jim Hart. „Musíme být i nadále opatrní, a hlavně nesmíme rozdělat oheň!“

Den uplynul bez jakékoliv významnější příhody a také noc byla klidná. Až v poledne příštího dne, kdy opět stáli na břehu mezi stromy, objevili na jižní části jezera, daleko od ostrova, černý bod.

„Kánoe!“ vykřikl Jim Hart.

„Kánoe? A jak je sem dostali?“ divil se Pavel.

„Počítám, že si je přinesli lesem od nějaké řeky,“ vysvětloval Jim Hart a pak dodal: „Vidíš, Pavle, je to několik člunů!“

Z jeho hlasu mluvila starostlivost a také Pavel zvažněl. Snad Miamové nepotlačili svou

pověřivost a nerozhodli se přistát u ostrova?

Objevila se druhá, třetí, čtvrtá kánoe – a za chvíli plulo po jezeře celé malé loďstvo. Oba zálesáci mlčeli, jen úzkostlivě pozorovali blížící se flotilu. Henry Ware se tedy mýlil? Miamové se neobávají duchů na ostrově?

Lehké čluny pluly po hladině jezera v přímé čáře a bylo na nich nejméně dvacet bojovníků. Zálesáci sevřeli pušky. Přistanou-li Indiáni na ostrově, znamená to neodvratný konec. Jim a Pavel budou sice statečně bojovat, zabijí několik nepřátel, nakonec však budou zajati nebo padnou. Jejich životy závisely tedy jenom na míře pověřivosti Indiánů.

Řada člunů plula po hladině jako velký černý šíp. Byly tak těsně jeden za druhým, že splývaly v jediný celek, a ten celek – černý šíp – mířil přímo k ostrovu. Srdce se Pavlovi rozbušilo úzkostí, vzápětí však se jeho obličej rozzářil.

„Obracejí!“ vykřikl. „Vidíte, Jime? Přece jen se bojí našeho ostrova!“

Byla to pravda. Černý šíp pojednou zahrnul vpravo a plul pak uprostřed mezi ostrovem a západním břehem.

„Lehni si na zem, Pavle, rychle!“ přikázal Jim Hart. „Ať nás nezahlédnou, nezapomeň, že mají bystré oči.“

Schovali se za keře a dívali se na jezero listím hustého podrostu. Mohli si být jisti, že je nikdo z jezera neuvidí. Čluny pluly teď rovnoběžně s ostrovem a Jim a Pavel jasně viděli, jak si Indiáni pátravě prohlíží břeh. Zůstávali však stále v uctivé vzdálenosti od ostrova.

„Počítám, že se sem vypravili jenom ze zvědavosti, kvůli těm strašidlům, a ne kvůli nám,“ zašeptal Jim Hart.

Patrně se nemýlil, neboť kánoe po chvíli zamířily k protějšímu břehu.

„Počítám,“ zauvažoval opět nahlas Jim Hart, „že napřed prohledali celý les, a když nás nikde nenašli, hledají nás teď na břehu.“

A opět se zdálo, že se Jim Hart nemýlil. Leželi v podrostu ještě několik hodin a pozorovali kánoe, které brázdily hladinu okolo ostrova, vždy však blízko protějšímu břehu. Viděli, jak Miamové prohlíží pozorně křoví břehu, keř po keři. V jednu chvíli,

kdy Miamové byli na západní straně, kánoe náhle zamířily k ostrovu a Jimovi a Pavlovi přestalo v tom okamžiku tlouci srdce; byl to však jen krátký okamžik, neboť vzápětí se řada člunů opět vrátila od ostrova. Manitou tedy chránil Pavla a Jima Harta.

Miamové kroužili takto ve svých člunech okolo ostrova po celý zbytek dne, když však nastalo večerní šero, jejich kánoe se ztratily ve stínech na jižním konci jezera.

„Jsme zachráněni,“ řekl Jim Hart. „Musíme však zůstat ve střehu. Miamové se mohou utábořit někde na protějším břehu.“

„Co se ale stane s Henrym, Rossem a Solem?“ zeptal se Pavel úzkostlivým hlasem. „Až se budou vracet, padnou přímo do hnízda sršňů.“

„To sotva,“ řekl klidně Jim Hart. „Ti tři mládenci vědí, co mají dělat. Přesto bych si přál, aby Miamové odtud už co nejdříve odešli, a to hodně daleko, abych mohl rozdělat oheň a připravit konečně něco dobrého k jídlu.“

Kapitola XII

POSLOVÉ MÍRU

Pavel a Jim Hart museli trpělivě čekat ještě několik dnů. Po celý ten čas ani jednou neopustili ochranu, kterou jim poskytovaly temné stíny hustého ostrovního lesa, byla to však pro oba těžká zkouška zálesácké trpělivosti. Ostrov na jezeře jako by se proměnil v klec, v níž byli uvězněni, a byl to především Jim Hart, kdo naříkal, neboť stále ještě se neodvažoval rozdělat oheň, a tak byl Jim připraven o příležitost znovu dokázat své kuchařské umění.

„Pořád studené jídlo,“ hudoval, „nedělá mým vnitřnostem dobře a kromě toho je to pro mě hanba. Kéž bych už mohl upéci pořádný kousek masa!“

Nakonec to Jim Hart nevydržel a v jedné temné noci, kdy si mohl být úplně jist, že nikdo nezahledne plameny nebo kouř, rozdělal na místě ochráněném nejen stromy, nýbrž i hustým podrostem malý oheň, na němž pak upekl kus čerstvé zvěřiny.

„Není to dobré, Pavle?“ zeptal se Jim Hart, když seděli u dohasínajícího ohně a lačně, s chutí pojídali pečené maso.

„Dobré? To je málo!“ odpověděl Pavel. „Je to nádherné, velkolepé, nepochopitelné a nepřekonatelné. Souhlasíte se mnou, Jime?“

„To je na mě moc učené, Pavle,“ řekl Jim Hart skromně. „Zkrátka a dobře – je to dobré.“

Spatřili indiánské čluny na jezeře ještě jednou, avšak Miamové, jak se zdálo, jenom

rybařili. Aspoň se už nepřibližovali k ostrovu. Pavel však přesto uznával, že je na místě nejvyšší opatrnost.

Asi za dva dny nato propukla prudká, nádherná bouře, ačkoliv byl už pozdní podzim. Nebeské dělostřelectvo hřmělo vsutku velkolepě a jezero, kopce i les byly zaplaveny bílou září, jež oslňovala a oslepovala. Pak se spustil liják a zálesáci se schovali do chatrče, která díky Pavlově péči byla už tak zdokonalená, že uvnitř zůstala úplně suchá. Liják postupně ustal, obloha však zůstala zatažená, byla dusná a temná noc. Jim navrhl, že by v takové tmě mohli zase jednou zkusit štěstí v rybaření, a Pavel ochotně souhlasil.

Odpádlovali opatrně kousek od břehu ostrova, kde už byla větší hloubka, a tam hodili do vody své neumělé šňůry.

Čekali dlouho, a ryby pořád nezabíraly; nijak je to však nepřekvapovalo, neboť věděli, že jejich rybářské náčiní je dost špatné. Proto trpělivě čekali dál. Noční tma houstla, takže neviděli před sebe než na několik málo kroků. Voda jezera poháněná mírným větrem lehce narážela na bok kánoe. Oba mlčeli, tiše seděli v naději, že přece jen si nějaká ryba všimne červa, kterého navnadili na udici.

A pak Pavel náhle zaslechl nejasný, naříkavý zvuk. Ozval se ten zvuk z druhého břehu, ze „souše“, jak říkali. Zprvu věnoval tomu vzdálenému zakvílení pramalou pozornost, pak si ale všiml, že Jim Hart zvedl hlavu a pozorně naslouchal. Pavel tedy také zpozorněl – a vzápětí se ozval slabý naříkavý zvuk, tak tísnivý a zlověstný v nočním tichu a tmě, podruhé a za chvíli i potřetí, jim Hart pohlédl na Pavla.

„Víš, co to bylo, Pavle?“

„To houkala sova.“

„Ano, zahoukala sova, třikrát za sebou. Znamení, Pavle, znamení to bylo. Byli to naši chlapci, musíme pro ně dojet.“

„Vrátíme se předtím na ostrov?“ informoval se Pavel.

Jim Hart zakroutil hlavou. „Pušky a střelivo máme s sebou, takže se nemusíme vracet. Vyrazíme rovnou na druhou stranu, ale pádluj tiše, Pavle, aby voda nestříkala.“

Pavel chápal stejně dobře jako Jim Hart, že je teď na místě nejvyšší opatrnost, neboť Miamové mohli stále ještě být na druhém břehu, a proto se snažil, aby každý ráz jeho pádla byl sice mocný a hluboký, přitom však i patřičně opatrný a tichý. Jim Hart zatím položil pádlo na dno kánoe, přiložil dlaně k ústům a vzápětí proťalo noční ticho naříkavé zahoukání sovy: znamení za znamení.

Mířili k tomu místu blízko ústí malého potoka, kam přicházela pít zvěř, a Pavlovi se rozbušilo srdce radostí. Jeho přátelé se vracejí zdraví a v pořádku. Nepřipustil si ani myšlenku, že by některý z nich snad mohl padnout v boji.

Asi v půlce cesty od ostrova k souši zastavil Jim Hart kánoi a chvíli naslouchal.

„Zdálo se mi, že slyším něco šplíchnout do vody,“ zašeptal.

Podruhé se však ten podezřelý zvuk už neozval, a tak ponořili opět pádla do vody. Za malou chvíli se vynořily před Pavlem ze tmy ještě temnější obrysy lesa na druhém břehu. Srdce mu bušilo stále rychleji a rychleji. Co když tam na protějším břehu nečekají jejich přátelé, nýbrž Miamové?! Napínal zrak, aby pronikl tmu; stále však neviděl nic jiného než černou zed' lesa.

Potom však obrysy protějšního břehu začaly určitěji vystupovat ze tmy, až konečně příd' kánoe tiše a měkce narazila na břeh. V tom okamžiku se také vztyčila z podrostu jakási černá postava, hned za ní druhá a třetí. Pavel neviděl obličej, byl to však správný počet, a tak si spokojeně oddychl. Tři černé postavy bez otálení sestoupily k člunu a do tmy zašeptal hlas Henryho Warea:

„Tak jsme konečně tady, Pavle. A musím přiznat, že vy jste byli přesnější než my.“

„Uf!“ oddychl si Pohodlný Sol. „To jsem rád, že si konečně mohu trochu odpočinout, protože jaktěživ jsem nebyl tak unavený, jako dnes. Bolí mě celé tělo, jako bych byl ušel aspoň tisíc mil, a proto opakuji, že na nic nesáhnu, Jim Hart musí dělat všechno za mě. Naválel se tu zatím, až pánbůh brání!“

Tom Ross se ve tmě usmál, neřekl však ani slovo.

„Jsou tady Miamové,“ šeptal Pavel. „Už několik dnů jsou v okolí jezera, něco tu hledají.“

„Víme to,“ odpověděl klidně Henry. „Dnes odpoledne jsem jich několik zahlédl, ale jsem si jistý, že oni nás neviděli. Chystají se velké věci, Pavle, a my musíme být při tom.“

„Vrátíme se na ostrov, nebo zůstaneme tady?“

„Prozatím se vrátíme na ostrov. Tam jsme pořád v největším bezpečí.“

Pět zálesáků usedlo jeden po druhém do kánoe; tak opatrně, aby člun zůstal v rovnováze. Pohodlný Sol, přestože ujišťoval, že nehne ani prstem, vzal pádlo od Pavla a zvedl je k prvnímu rázu. Pak se však zarazil a zaposlouchal se do nočního ticha. Ze tmy se ozvalo stejné zašplíchnutí, jaké před chvílí slyšel Jim Hart, tentokrát však ne jednou, ale hned několikrát. Pavel pochopil, že jsou to zvuky pádla ve vodě a že se ten zvuk blíží.

„Zpátky do křoví!“ zašeptal Henry.

Opatrně zahnali kanoi zpět do mělké vody u břehu hluboko mezi křoví a tam čekali. Byli dobře ukryti, tak těsně u břehu, že kdykoliv mohli bez nejmenších obtíží vyskočit z kánoe na suchou zemi. Šplíchání pádel bylo stále hlučnější. Válečná flotila Miamů byla na noční výpravě po jezeře.

V první kanoi bylo osm bojovníků, pak proplulo v těsném sledu asi pět nebo šest dalších lodí. Co je přivedlo tu noc na jezero, zda podezření, nebo jenom opatrnost, to Pavel ani nikdo z jeho přátel nemohl vědět; a taky na tom mnoho nezáleželo. Indiáni byli na jezeře, a tak zálesákům u břehu nezbývalo než zatajit dech a čekat tiše jako duchové, až je Indiáni minou.

Když poslední kánoe Miamů zmizela ve tmě, opustili opatrně svou skrýši, nějaký čas však ještě zůstali u břehu ve stínu keřů a naslouchali. Všude vládlo úplné ticho, a tak se opět chopili pádel a zamířili přímo k strašidelnému ostrovu.

Pádlovali Pohodlný Sol a Tom Ross a pádlovali vskutku mistrovsky. Ne zbytečně rychle, aby je šplouchání vody neprozradilo, přitom však dostatečně vydatně, že kánoe jen letěla. Tma nad jezerem byla hluboká a černočerná, kromě toho však i vlhká; z toho Pavel poznal, že po dešti vystupuje mlha. Neviděli před sebe víc než na pár kroků, a tak pluli k ostrovu popaměti.

Jeli tak už asi deset minut, když náhle Tom Ross a Pohodlný Sol, jako by se mlčky dohodli, přestali pádlovat a kánoe se zastavila.

„Tiše, ani nedýchejte, teď jde o krk,“ zašeptal Henry.

Všichni zatajili dech. Čluny Miamů se blížily. Narazí na jejich kánoi, nebo proplují okolo?

Nakonec propluly; v tak těsné blízkosti, že bylo slyšet, jak Indiáni spolu tiše rozmlouvají. Pavel však slyšel nejen tichý hovor, slyšel též, jak mu divoce buší srdce; nepřestalo bušit, dokud všechny indiánské čluny nepřeplyuly okolo kánoe a šplíchání vody rozčeřeně pádly nezaniklo v bezpečné dálce.

„Nemám už všechny vlasy šedivé?“ zeptal se Pohodlný Sol tiše.

Pavel měl co dělat, aby se nahlas nerozesmál. Ovládl se však a zašeptal:

„Nevidím na vaši hlavu, Sole, ale myslím, že jsem sám zešedivěl.“

Ross a Pohodlný Sol se chopili pádel a pak už bez jediného vyrušení přirazili k ostrovu. Tam opět ukryli kánoi do hustého křoví a brzy byli v své chatrči na palouku, chráněném hradbou lesa. Henry si pochvaloval, jak Jim Hart a Pavel za dobu jejich nepřítomnosti zvelebili chatu.

„Ani poznat to tu nemůžu. A jak tu bude příjemně právě v takové nevlídné noci, jako je dnes. Však už se těším, jak si lehnu, a totéž radím i tobě, Pavle. Zítra ráno vám pak budu vyprávět, co všechno jsme podnikli, co jsme viděli a vypátrali.“

Té noci hlídal Jim Hart. Výzkumníci byli unaveni po dlouhé cestě a Pavla poslal spát sám Jim.

Ráno, po studené snídani, začal Henry Ware vyprávět:

„Zjistili jsme, že opravdu se spojili Indiáni několika kmenů, aby zničili bílé osady v Kentucky. Bojí se o svá loviště, a proto na nás chtějí udeřit společně. Víme to docela jistě, neboť jsme vyzvídali u několika jejich vesnic. Pomáhá jim několik bílých odpadlíků, kteří je podněcují k útoku a slibují jim všemožnou podporu. Ze všech nejhorší je Braxton Wyatt!“

„Braxton Wyatt!“ vykřikl Pohodlný Sol. „Vzpomínáš, Pavle, jak jsem ti říkal, že ho probodnu? Tehdy byl ještě čas!“

„Nikdy bych nemohl s něčím takovým souhlasit. Ani tehdy, ani teď,“ opakoval tvrdošíjně Pavel. Slova se opět ujal Henry Ware.

„Loni se nám podařilo porazit Šavany u Warevillu a to Indiány trochu zkrotilo. Teď však Šavané doufají, že rozdrtí bílé osady dřív, než se rozmnoží a zesílí. Snaží se získat pro svůj úmysl nejen Miami a Wyandoty, nýbrž i jiné kmeny, a hodlají na nás udeřit, dokud nejsme připraveni. Naše město Wareville totiž žije ještě z loňského vítězství, myslí, že mu nehrozí nebezpečí, a kromě toho není zvykem Indiánů konat válečné výpravy v zimě. A zima se už blíží.“

Henry zdvihl hlavu a oči všech čtyř mužů sledovaly jeho pohled. Na stromech bylo ještě listí, jeho rudá a žlutá barva stejně tak jako jemná mlhovina na obzoru však dokazovaly, že už je pozdní podzim, indiánské léto.

„Dnes nebo zítra,“ pokračoval Henry, „studený vítr serve všechno listí ze stromů a pak se na nás přihně zima, která v těchto krajích může být dost tuhá. Šavané jsou připraveni překročit řeku Ohio a podniknout útok na naše osady. Miamové se naštěstí dosud ještě pro válečnou výpravu k jihu nerozhodli. Šavané k nim vysílají posla za poslem, neboť Miamové jsou kmen mocný a mají velkou sílu bojovníků. Prvním naším úkolem tedy musí být: zajmout válečné posly Šavanů.“

„To pro nás znamená,“ podotkl Pohodlný Sol, „že musíme co nejdříve opustit tento krásný ostrov a pokusit se nějak uklouznout tlupě Miami, která se potuluje na druhém břehu. A to je moc námahy najednou pro unaveného člověka.“

Pavel se s chutí zasmál nevrlému tónu v hlase lenivého zálesáka. Jeho nálada byla opět znamenitá. Těšil se z plného srdce z návratu svých přátel a rovněž Henryho návrh se mu zamlouval. Zabránit, aby se Indiáni spojili, zabraňovat tomu tak dlouho, dokud bílé osady nebudou tak silné, aby se nemusely obávat indiánského útoku a mohly vzdorovat i síle spojených kmenů. To byl úkol, na který se už předem těšil.

„Odejdemo ještě dnes v noci, bude-li dost temná,“ rozhodl Henry. Všichni souhlasili.

Tom Ross, Henry Ware a Pohodlný Sol ukořistili na své výpravě mnoho střelného prachu a olověných kulek a o tyto zásoby se teď rozdělili s Pavlem a Jimem Hartem. Přinesli také pokrývku, měkké, teplé a lehké deky, které si Indiáni patrně koupili od bílých obchodníků z Kanady; jednu dostal také Pavel a Jim.

„Už je dost zima,“ řekl Henry, když jim je dával, „a není právě nejpříjemnější spát v lese na zemi jenom v šatech.“

Svinuli pokrývky, převázali je řemeny a zavěsili na záda; Pavel a Jim Hart si dali navrch ještě vydělané jelení kůže.

„Nejsou těžké a můžou se nám hodit,“ prohlásil Jim Hart.

Noc byla bohudík temná, jak doufali, a tak když se přiblížila půlnoc, nastoupili do kánoe a pádlovali přímo k západnímu břehu. Pavel se lítostivě ohlédl k ostrovu, který

poskytoval jemu i jeho přátelům dost dlouhou dobu pohodlný a bezpečný domov. Prastará, v mumie proměněná těla Indiánů dávno vymřelého kmene chránila ten jejich domov jako hradba ze žuly a ocele a Pavel mohl cítit jenom vděčnost k těm neznámým mrtvolám.

Hladina jezera byla klidná a pokojná, nezahledli ani neslyšeli jediný indiánský člun. Henry usoudil, že Miamové se utábořili nejspíš někde na východním břehu. A tak bez obtíží a snadno přirazili k hustě zalesněnému západnímu břehu a tam ukryli kánoe v mělké vodě mezi křovím.

Potom se vnořili do lesa a postupovali vpřed rychlým krokem. Když tak ušli asi půl míle, promluvil Sol naříkavým hlasem, jenž mu jistě vycházel z hloubi srdce.

„Oh, ta naše kánoe, ta naše krásná kánoe, kdepak je jí konec?“ bědoval. „Jak se mi v ní pěkně sedělo, když někdo jiný za mě pádloval, zatímco teď moje ubohé nožičky musejí zase klusat. Jak jsem byl spokojený...“

„Lžeš, Sole Hyde,“ přerušil jeho litanii Jim Hart. „Ty nikdy nejsi spokojený. Na všem něco najdeš. Myslíš, že ses narodil k tomu, aby tě dva páry bílých koní vozily v pozlaceném kočáře, a zatím máš zrovna tak obyčejné nohy jako my všichni.“

„Nemluv mi o kočáru,“ hořekoval Pohodlný Sol. „Zas to vidím, že jsi zlý člověk, dlouháně, když mi připomínáš kočár s měkkými polštáři, ačkoliv vidíš, že moje ubohé nohy klopýtají o kořeny a že se únavou sotva na nich udržím.“

Chvíli se ještě oba přátelé škorpili a potom opět zavládlo ticho. Přerušil je až Henry Ware.

„Velká vesnice Miamů je odtud vzdálena sotva dvanáct mil,“ řekl, když se na jeho pokyn zastavili. „A Miamové očekávají posly Šavanů s válečnými vzkazy. Ti poslové musejí projít nedaleko odtud, a proto si tu na ně počkáme. Tom a já budeme bdít, vy ostatní si lehněte a spěte.“

Pavel, Jim Hart a Pohodlný Sol se zabalili do pokrývek a ulehli pod strom. „To je mi pohodlíčko,“ liboval si Pohodlný Sol pod dekou; Jim a Pavel sice mlčeli, ale mysleli si asi totéž. Zvláště Pavlovi se zamlouvala měkká teplá pokrývka, neboť noc byla opravdu studená. Netrvalo ani pět minut, a již tvrdě spal.

Když se pak za prvního ranního světla probudil, nebyl zděšením schopen jediného pohybu. Nad ním stáli tři zdatní, válečnými barvami pomalovaní Šavané. Byl tak zdrcen tím nenadálým překvapením, že skoro ani dýchat nemohl. Ale pak si zhluboka a šťastně oddychl; to když se ozval suchý smích dlouhého Jima Harta zvaného Tyčka.

„Pavle,“ zabasoval dlouhán, „rád bych ti představil tři nové bojovníky statečného kmene Šavanů, které jsi znával, když ještě byli docela bílí, a říkávals jim Henry Ware, Tom Ross a ten starý lenoch Sol Hyde.“

„A co se vlastně stalo?“ zeptal se Pavel udiveně.

Odpověděl mu Henry, vážným a důrazným hlasem:

„Sol nespal dlouho, a když se probudil, připojil se k nám. Šli jsme vstříc třem bojovníkům Šavanů, kteří se ubírali s poselstvím do vesnice Miamů. Potkali jsme je, svedli jsme s nimi boj – a Šavané už nikdy nedojdou ke svým bratrům Miamům. A my jsme tu teď místo nich.“

Pavel se zachvěl při představě, jaký to asi jeho přátelé svedli boj na život a na smrt, zatímco on klidně spal. Pak si ale začal zvědavě prohlížet tři neznámé muže – své bývalé přátele. Sám by je byl nikdy nepoznal, tak byli přejinačení. Byli to v každém ohledu divoši: pomalovaní a odění jako Šavané, vlasy učesané po indiánském způsobu a ve tvářích divoký výraz.

„Kam chcete takhle jít?“ zeptal se jich.

„Půjdeme s poselstvím do vesnice Miamů,“ řekl Henry Ware, „bude to poselství míru, ne poselství války.“

„Ale vždyť vás zabijí!“ namítl poděšený Pavel.

„Nezabijí nás,“ řekl pevně Henry. „Je to sice velká sázka a velký risk, ale vím jistě, že se vrátíme se zdravou kůží. Ty a Jim zůstanete tady v lese, budete tu na nás čekat a já spoléhám na vaši chytrost a opatrnost, že se nedáte zajmout. Kdyby vám ovšem tady hrozilo příliš velké nebezpečí, můžete se samozřejmě vrátit na ostrov. Znamení bude jako dřív – třikrát zahoukání sovy.“

Pavel byl hluboce dojat slovy svého statečného přítele. Uvědomoval si také plně vážnost chvíle, kdy se mělo konečně naplňovat jejich velké poslání.

„Vím, že jde o velkou věc, Henry,“ řekl. „A lituji, že nemohu jít s vámi. Budu tedy doufat, že se brzy vrátíte.“

A pak se tedy vydali tři noví bojovníci statečného kmene Šavanů na cestu. Henry Ware, jindy vždy klidný a vyrovnaný, byl tentokrát přece jen trochu rozrušený. Nerad se zase loučil s Pavlem Cotterem, na něhož si už tak zvykl a jehož ušlechtilé povahy a touhy po poznávání stále nových věcí si tak vážil. Kromě toho si dobře uvědomoval, že podnik, do kterého se pustil společně s Rossem a Solem, je mimořádně nebezpečný a naděje na šťastný návrat není právě veliká.

Tři zálesáci postupovali lesem v řadě jeden za druhým, a ani bystré oči Šavanů či Miamů by v nich nepoznaly bělochy. Napodobili Indiány dokonale ve všem, co bylo podstatné: v chování, v držení těla i v chůzi. Zmizel Henry Ware, Thomas Ross a Solomon Hyde a jejich místa zaujali Velký lišák, Hnědý medvěd a Netopýr. Tři bojovníci kmene Šavanů, kteří pospíchali do vesnice Miamů jako poslové, aby tu jednali o společné válce proti bílým osadníkům usídleným na jihu od řeky Ohio.

Bylo krátce před polednem, když se Velký lišák, Hnědý medvěd a Netopýr přiblížili na dohled k vesnici Miamů, ukryté v přívětivém údolí plném vody a dřeva. Vyrazili z hrdla protáhlé zavolání a vzápětí se jim nesla vstříc odpověď. Bojovníci se ani na okamžik

nezastavili a kráčeli přímo do vesnice, pevně přesvědčeni, že tam budou dobře přijati. Ve svém očekávání se nezklamali. Sotva došli na náves, sběhly se kolem nich indiánské ženy a děti a neskryvaně obdivovaly statné, urostlé postavy tří bojovníků, kteří přicházeli jako poslové spřáteleného kmene. Velký lišák, Hnědý medvěd i Netopýr se však zachovali jako praví Indiáni: žen a dětí si ani nevšimli, neboť přišli jednat s muži. A to pouze s náčelníky a staršími bojovníky. Prošli zástupem žen, dětí a psů do středu vesnice, kde stála dlouhá nízká chatrč, postavená z kůlů. Na její práh jim už vyšla vstříc vysoká, důstojná postava. Byl to Šedivý bobr, první náčelník Miamů, prastarý muž, šedivý a moudrý jako starý bobr, od něhož přijal své jméno.

„Moji bratři Šavané jsou vítáni v naší radě,“ vítal je. „Přišli jste zdaleka, musíte se proto občerstvit a trochu si odpočinout. Naše ženy vám přinesou jídlo a teprve potom budeme mluvit.“

„Stačí nám, když se smíme dívat do tváře velkého a moudrého náčelníka Šedivého bobra,“ odpověděl Henry. „Ačkoliv máme za sebou opravdu dlouhou a únavnou cestu, ten pohled nám navrátí opět sílu a odvahu.“

Starý náčelník se uklonil, v jeho svrážtelém obličejí se však nepohnul jediný sval. V srdci ale byl zdvořilými slovy mladého Šavana potěšen. Zavedl hosty do velké chatrče, která byla poradním domem Miamů, a za nimi vstoupilo ještě šest dalších miamských náčelníků.

Ocitli se ve velké místnosti, do níž se vešlo dobře na padesát lidí. Všude po zemi byly rozprostřeny kožešiny bizonů, jelenů, bobrů a jiných zvířat. Velký lišák, Hnědý medvěd a Netopýr vážně usedli na lůžka z kožešin a dva náčelníci jim podali jídlo a pití, které přinesly ženy až ke dveřím; práh poradního domu ženy překročit nesměly.

Poslové míru se s chutí pustili do jídla; jedli mlčky a soustředěně, vychutnávali požitek z odpočinku a osvěžení po namáhavé cestě. Mlčel i Šedivý bobr, mlčeli i jeho náčelníci. Všichni čekali, až se hosté nasytí a napijí.

Tak uplynulo v hlubokém mlčení a tichu přes půl hodiny. Pak, když se hosté dostatečně najedli a napili, mávl starý náčelník rukou a ženy odnesly zbytky jídel. Šedivý bobr pak sáhl za košili z jelení kůže a vyňal ze záňadří krásně zdobenou lulku s trubelem a špičkou z rohu a s hlavičkou vyřezanou z tvrdého dřeva. Do hlavičky nacpal směsici tabáku a vonných bylin, kterou vysypal z bílého koženého váčku, a zapálil žhavým uhlím, který mu přinesl jeden náčelník z ohniště. Potom třikrát vyfoukl dým a mlčky podal dýmku náčelníku poselstva kmene Šavanů, Velkému lišákovi. Nikdo se ani slovem nezmínil o tom, proč právě nejmladšího z poslů považoval Šedivý bobr za náčelníka. Snad to bylo důstojné chování, jež získalo Henrymu takovou poctu; v každém případě ji Velký lišák přijal zcela klidně a samozřejmě, jako by se to rozumělo samo sebou.

Třikrát zadýmá Henry Ware z dýmky míru a předal ji Hnědému medvědovi. Hnědý

medvěd pak podal dýmku Netopýrovi.

Potom kolovala dýmka od jednoho náčelníka Miamů k druhému a všichni z ní kouřili vážně a mlčky. Tabákový dým se vznášel k nízkému stropu a pod oblakem kouře seděli muži bez hnutí jako sochy.

Konečně promluvil ten, na jehož slovo všichni čekali, náčelník Miamů Šedivý bobr.

„Moji bratři přišli do vesnice Miamů se vzkazem od Šavanů, kteří jsou našimi bratry,“ začal obřadně.

„Tak jest,“ potvrdil stejně obřadně Velký lišák.

„Srdce Šavanů jsou naplněna nenávistí k bílým lidem, kteří přišli do jejich lovišť za velkou zvěří, kácí tam stromy a stavějí si obydlí,“ pokračoval Šedivý bobr.

„Tak jest,“ přisvědčil opět Velký lišák a nespouštěl oči z plamenů poradního ohně, který plápolal na konci místnosti na hrubém ohništi. V ohni jako by nacházel sílu k dalším slovům.

„Šavané chtějí zničit bílé vesnice, a proto hledají pomoc u přátelských kmenů,“ pokračoval Šedivý bobr.

A to byla výzva pro Velkého lišáka. Odkášlal si a začal:

„Je pravda, že Šavané by rádi zničili bílé vesnice a pobili bílé bojovníky, aby všude, kde nyní žijí bílí lidé, rostl opět les a mohl bez bázně pobíhat jelen.“

Velký lišák se rozhlédl po tvářích Miamů a ujistil se, že mu uvěřili, že si je získal svým důstojným a slavnostním, vpravdě indiánským chováním.

„Šavané jsou bojovníci,“ pokračoval Velký lišák, „a neleknu se sebesilnějšího nepřítele. Loni se taky vydali na válečnou stezku proti bílým vesnicím a táhli sami. Miamové to vědí.“

Náčelníci přikývli.

„Šavané jsou však stejně moudří, jako jsou stateční,“ chválil svůj kmen Velký lišák, „jejich náčelníci se proto dlouho radili. Čeká nás opravdu velká válečná stezka, na kterou se chceme vydat, a každý, kdo má před sebou tak velkou a dlouhou výpravu, se na ni musí důkladně připravit. Avšak i bílí muži jsou stateční. Postavili si okolo svých vesnic dřevěné zdi, odrazili loni nejen náš útok a pobili mnoho bojovníků kmene Šavanů.“

Velký lišák se odmlčel a opět se rozhlédl po svých posluchačích. Z jeho očí vyzařovala obrovská síla vůle, která působila na většinu Miamů; když však Henry pohled odvrátil, náčelníci zabručeli překvapením. Taková slova od něho neočekávali. Velký lišák se však tvářil, že si nevšiml jejich údivu, a pokračoval:

„Blíží se zima. Ze stromů už padá suché listí a do lesa i na prérii se brzy přizene mráz. Vyzít na válečnou stezku v tento předzimní čas by nebylo moudré. Puška by nám sama vypadla z promrzlých rukou.“

Po těchto odvážných slovech sebou neklidně pohnul i sám Šedivý bobr, Henry však

klidně pokračoval:

„Nevydáme se na válečnou stezku, dokud nebudeme důkladně připraveni na válku, dokud čas, a hlavně počasí pro ni nedozraje. A až potom přijde čas – pak chceme udeřit s celou silou všech kmenů, které se s námi spojí, tak aby nezůstal naživu jediný bílý muž. Pošleme si do Kanady pro nové pušky, doplníme si zásoby olověných kulek a střelného prachu a všeho ostatního, co potřebujeme. A než to všechno seženeme, uplyne ještě dlouhá doba, a teprve pak se můžeme vydat na válečnou stezku. Proto vám dnes – prozatím – přinášíme místo boje mír!“

Na okamžik zavládlo ticho, potom však náčelníci jeden po druhém zamručeli. Stále ještě nedovedli pochopit, uvěřit tomu, co slyšeli na vlastní uši. Velký lišák se zadíval upřeně do černých očí Šedivého bobra, pak však stočil zrak lhostejně opět k poradnímu ohni.

„Před měsícem jsem byl ve vesnici Šavanů a tehdy se mluvilo jenom o válce,“ ozval se konečně jeden z miamských náčelníků, Žlutý kuguár. „Proto jsme čekali výzvu k válce. Proč se Šavané rozhodli jinak?“

Ostatní miamští náčelníci souhlasně zamručeli. Velký lišák přijal otázku s ledovým klidem:

„Staří muži, nejmoudřejší muži našeho kmene, tak rozhodli. My jsme pouze jejich posly a nepřísluší nám zkoumat jejich moudrost.“

„Chtějí-li Šavané ještě čekat a v klidu se připravovat na válečnou stezku, musejí i Miamové čekat,“ prohlásil Šedivý bobr, v jehož žilách kolovala chladná a rozvážná krev velkého stáří.

Mladší náčelníci opět nesouhlasně zamručeli. Velký lišák pochopil, že mezi Miami byla silná skupina mladších bojovníků, kteří se chtějí vydat na válečnou stezku i v zimě a udeřit na bílé osady ihned. Ale Velký lišák – Henry Ware – se nezalekl. Byl bojovník, který uměl stejně dobře zacházet s puškou jako se slovem. A teď hrál o nejvzácnější ze všech sázek – o lidské životy.

„Největší z náčelníků statečného kmene Šavanů žijí už dlouho, předlouho,“ začal slavnostním hlasem. „Jejich hlavy jsou těžké stářím a moudrostí. A ústa těchto moudrých hlav říkají, že není dobré plýtvat silou k ráně, která nezasáhne svůj cíl, ale že je naopak správné čekat, až uzraje čas k smrtícímu úderu.“

Ozval se opět náčelník Žlutý kuguár.

„Šavané rychle mění svoje myšlenky,“ prohlásil a v jeho hlase zazněla urážlivá výtky. „Naštěstí je tu někdo, kdo přišel z jejich vesnice teprve před třemi dny a mluvil k nám zcela jinou řečí o válce a míru. Uděláme dobře, přivedeme-li ho do naší porady.“

Pohlédl na Šedivého bobra a náčelník přikývl. Žlutý kuguár vyšel úzkými dveřmi z chatrče.

Srdce Velkého lišáka se zachvělo neblahou předtuchou. O kom to mluvil Žlutý kuguár? Někdo z Šavanů je snad předešel? V každém případě další neznámý vstoupil do jejich nebezpečné hry.

Zavládlo napjaté, tíživé ticho. Ke stropu se stále ještě vznášely malé chomáčky dýmu, vzduch byl těžký, dusivý.

Pak se náhle nadzvedla bizoní kůže, jež zakrývala dveře, a do poradní místnosti vstoupil Žlutý kuguár. Za ním vklouzla ještě jedna postava.

Oči Velkého lišáka se pomalu odvrátily od poradního ohně a zadívaly se do upřeného zraku – Braxtona Wyatta.

Kapitola XIII

STRACH BRAXTONA WYATTA

Henrymu se divoce rozbušilo srdce, jeho pomalované tváře však zůstaly jako z kamene. Ani se nezachvěl, seděl dál na svých kožešinách klidně a lhostejně jako socha. Věděl od počátku o velkém nebezpečí, které jim hrozilo, věděl také, že toto nebezpečí ještě vzrostlo,

když do chatrče vstoupil Braxton Wyatt, přesto však prohlásil pomalým, chladným hlasem, plným smrtelného významu:

„To je ten bílý mladík, který opustil své lidi, přišel do naší vesnice a připojil se k nám. Přijali jsme ho, avšak oči našich bojovníků ho nepřestaly střežit.“

To byla naprosto jasná obžaloba: je to odpadlík a odpadlíkovi se nesmí věřit. Velký lišák nakreslil několika slovy náčelníkům Miamů celou povahu bílého Jidáše.

Braxton Wyatt stál zády ke vchodu, zakrytému opět bizoní kožešinou, a rozhlížel se po kruhu náčelníků. Pak se jeho oči setkaly s přísným, vyčítavým pohledem Velkého lišáka, posla Šavanů; a byl to pohled, pod nímž se odpadlík zachvěl. Vzpamatoval se však, odtrhl zrak od tváře Velkého lišáka, pohlédl na Šedivého bobra a řekl:

„Žil jsem dlouho ve stanech Šavanů, velký náčelníku Miamů, tyto posly však neznám.“ Náčelníci Miamů zamručeli.

Také Velký lišák se už nedíval na Braxtona Wyatta. Opovržlivě se od něho odvrátil, upřel pohled do poradního ohně a lhostejným hlasem vysvětloval:

„Bílý mladík, který opustil své lidi, žil ovšem v našich stanech, ale pouze v těch, kde žijí staří muži a ženy. My bojovníci bydlíme jinde a krom toho jsme byli v té době na lovecké stezce. A jakmile jsme se vrátili do vesnice, byli jsme hned vybráni, abychom odešli s poselstvím míru k našim dobrým přátelům, statečným Miamům.“

„Tito poslové míru se jmenují Velký lišák, Hnědý medvěd a Netopýr,“ informoval Braxtona Wyatta Žlutý kuguár. „Znáš je? Vesnice Šavanů jsou jistě plné jejich slávy.“

„Nikdy jsem je neviděl a nikdy jsem o nich neslyšel,“ zvolal Braxton Wyatt napůl hněvivě a napůl udiveně. „Zato vím bezpečně, že všichni Šavané si přejí, aby Miamové s nimi ihned vyrazili k jihu na velkou válečnou výpravu proti bílým osadám.“

Starý náčelník Šedivý bobra se díval z poslů míru na Braxtona Wyatta a z Braxtona Wyatta na posly míru. Jeho starý mozek byl zmaten rozpory v těch dvou výpovědích, přesto však méně věřil bílému odpadlíkovi. Henrymu se už podařilo zasít do jeho myšlenek sémě nedůvěry ve slova Braxtona Wyatta.

„Sotva před měsícem chtěli Šavané, jak všichni víme, ihned vyrazit na válečnou výpravu,“ shrnoval při Žlutý kuguár. „A dnes k nám přišli tihle tři muži, kteří o sobě říkají, že přicházejí od Šavanů, a přinesli nám poselství míru. A do třetice je tu tenhle bílý mladík, který tvrdí, že Šavané k nám chtěli vyslat posly války. Co si o tom máme myslet?“

Náčelníci opět zamručeli. Ovzduší bylo dusné a těžké, nabitě vzájemnou nedůvěrou. Avšak Velký lišák jenom pokrčil rameny a pak odpověděl hlasem, z něhož zaznívala povznesená lhostejnost:

„Staří náčelníci Šavanů vyslali Velkého lišáka, Hnědého medvěda a Netopýra, aby odevzdali náčelníku Miamů poselství míru, a my jsme příkaz splnili, to je vše.“

Hnědý medvěd a Netopýr mlčky přikývli. Žlutý kuguár pohlédl nedůvěřivě na Braxtona

Wyatta, jehož zrádná duše byla zmítána protichůdnými city. Jak řekl po pravdě, žil už dlouho ve vesnicích Šavanů, nikdy však neslyšel o těchto třech bojovnících, kteří teď klidně seděli před ním; o Velkém lišákovi, o Hnědém medvědovi a o Netopýrovi. Na druhé straně však nemohl bezpečně tvrdit, že tito muži nejsou z kmene Šavanů, neboť neznal všechny bojovníky. Mnozí byli téměř neustále na nějakých výpravách, buď loveckých, nebo válečných, a Braxton Wyatt se s nimi tudíž nikdy nesetkal. Navíc Braxton Wyatt byl zaujat nádhernou postavou a hrdým, důstojným chováním Velkého lišáka; zároveň však měl zvláštní pocit, že mu vysoký Indián připomíná něco z jeho minulosti. Nedovedl však říci, co asi to mohlo být. Tísnilo ho to, zbavovalo klidu, zůstávalo to však záhadou.

Nakonec sebral všechnu svou vychytralost a prohlásil:

„Jak jsem již řekl, tyto bojovníky, kteří k vám přišli s poselstvím míru, neznám. Vím však to, že Šavané, když jsem od nich před několika málo dny odcházel, chtěli ihned zahájit válku proti bílým osadám; a Šavané nemění své myšlenky tak rychle.“

„Má snad něco vážít slovo odpadlíka a zrádce, který chce zabíjet své vlastní lidi, proti slovu bojovníka?“ zeptal se Velký lišák a nedíval se přitom na Braxtona Wyatta, ale hleděl do očí Šedivému bobru. Starý náčelník cítil sílu tohoto pohledu a podlehl mu.

„Je pravda, že Šavané chtěli ještě před měsícem válku, ale dnes k nám přišli Velký lišák, Hnědý medvěd a Netopýr, přinesli nám od Šavanů poselství míru, a co vidí naše oči a co slyší naše uši, to musí být pravda.“

Opět se ozvalo zamručení, tentokrát však již mnohem slabší. Vážnost Šedivého bobra, který byl kdysi slavným bojovníkem a teď byl moudrý lety a zkušenostmi, byla velká v celém kmeni Miamů. Všichni náčelníci byli nakonec ochotni dbát jeho slov – všichni kromě Žlutého kuguára, jehož oči mstivě zablýskly na posly míru. Také Braxton Wyatt zrudl hněvem a v prvním okamžiku nevěděl, co udělat, co říci.

„Je pravda, že jsem se narodil jako běloch,“ zachraptěl konečně, „stal jsem se však jedním ze Šavanů a zachovávám jim věrnost. Nikdy jsem jim nelhal. Šavané byli pro válku a věřím, že jsou pro ni stále.“

„Šavané, od nichž jsme přišli,“ promluvil opět Velký lišák, nevšímaje si vůbec Braxtona Wyatta, „rovněž očekávají poselství míru – odejdou poslové Miamů až pozítří?“

Ptal se tak především Šedivého bobra, z jehož tváře nespouštěl zrak. Vrásčitý starý náčelník se lehce zachvěl; nemohl si však pomoci, musel se podrobit.

„Poslové Miamů se vydají na cestu k Šavanům hned zítra ráno a oznámí jim, že zatím zachováme mír,“ prohlásil Šedivý bobr pevně.

Velký lišák v duchu zajásal, neřekl však ani slovo. Také Braxton Wyatt a Žlutý kuguár mlčeli, ačkoliv v jejich očích žhnula touha po pomstě. Velký lišák z toho poznal, že ještě nepřiznali porážku; hlavní však bylo, že on zvítězil. Přišel s poselstvím míru, Miamové je

přijali a sami vyšlou poselství míru k Šavanům – co si mohl přát víc? Potrvá jistě nějakou dobu, než se vše vysvětlí a oba kmeny se opět spojí k válce, a do té doby vzroste síla bílých osad.

„Naši bratři Šavané, poslové míru, zůstanou jistě ještě chvíli mezi námi,“ řekl Istivě Žlutý kuguár. „Mají před sebou dalekou cestu a potřebují si na ni odpočinout.“

Velký lišák uznával, že nesmí příliš spěchat. Kdyby chtěl odejít ihned, vzbudil by tím nebezpečné podezření, a snad by dokonce i zmařil svůj dosavadní úspěch. Proto bez námitek přijal nabízené pohostinství a Žlutý kuguár osobně zavedl domnělé posly Šavanů do prostorného stanu uprostřed vesnice, kde jim opět bylo předloženo jídlo. Žlutý kuguár vešel do stanu s nimi, aby zařídil vše pro jejich pohodlí. Přijímali jeho ochotu s vážnou zdvořilostí, a když pak konečně odešel, usedli na měkká lůžka, přitiskli uši ke kožešinovým stěnám stanu a pozorně naslouchali. Venku se nic nehýbalo. A kdyby se někdo skrýval uvnitř ve stanu, určitě by ho už objevili. Mohli tedy konečně nerušeně mluvit.

„Zatím se tvůj záměr daří, Henry,“ pochvaloval si Tom Ross. „Ani Braxton Wyatt jej nemohl zmařit.“

„Zatím se nám daří,“ souhlasil Henry Ware. „Ale Braxton Wyatt proti nám jistě něco chystá a má Istivého spojence, Žlutého kuguára. Chtějí nás tu zdržet, dokud nevypátrají pravdu. Nebudeme se zdráhat, zůstaneme klidně tady a tak se nám snad podaří překazit jejich úmysl. Myslím, že už mám nějaký vliv na Šedivého bobra, kterého stárí nutí k opatrnosti a míru.“

„A zatímco budeš přemýšlet jak dál,“ ozval se Pohodlný Sol, „si já, posel míru, který musel urazit dalekou cestu, a je proto hrozně unaven, lehnu a budu spát.“

Načež se zavinul do nejměkčích kožešin a v pěti minutách splnil své slovo. Tvrdě usnul. Tom Ross složil hlavu do dlaní a usilovně přemýšlel, zatímco Henry Ware vstal a odešel do vesnice. Jakmile vykročil ze stanu, rázem z něho spadlo vše, co mohlo prozradit jeho skutečný původ. Opět byl z něho Velký lišák, náčelník poslů Šavanů.

Ve vesnici byl živý ruch. Několik menších čet se právě vrátilo z lovu v lese a na řece. Kořist, kterou přinášeli, byla mimořádně bohatá, a tak všude vládla radost a spokojenost. Velký lišák se zájmem pozoroval ten čilý ruch ve vesnici – a indiánská vesnice pozorovala Velkého lišáka. Mnozí v něm obdivovali i celý kmen Šavanů: musel to být kmen opravdových mužů, když už tak mladí jeho bojovníci se dovedou chovat s takovou důstojností.

Chvíli se tak Velký lišák procházel vesnicí, když tu k němu přistoupil Žlutý kuguár a zeptal se ho s úlisnou Istivostí:

„Posel míru není unaven, ačkoliv přišel z takové dálky?“

„Ne, nejsem unaven,“ odvětil Velký lišák. „Manitou byl ke mně laskav, dal mi silné

údy a svaly, které se nikdy neunaví.“

„Nespatřil Velký lišák při své cestě z vesnice Šavanů bílé muže? Slyšel jsem, že tlupa bílých bojovníků se skrývá někde v lesích okolo vody, která neteče. Zabili dokonce jednoho z našich bojovníků, ale naši lidé, kteří se tam hned vypravili, nikoho neobjevili.“

Velký lišák uvažoval, zda je to jenom náhodná otázka, či zda má lstivý Indián už určité podezření. Nakonec se rozhodl, že mu dá důraznou odpověď. Podíval se Žlutému kuguárovi do očí a odpověděl:

„Nebývá zvykem, aby se poslové starali o něco jiného, než je jejich poselství. Skrývají-li se bílí lidé v lesích Miamů, vím docela jistě, že moji bratři Miamové jsou tak stateční bojovníci, že je sami dokážou vypátrat a zajmout.“

Taková odpověď krutě pokořila Žlutého kuguára. Hněvem nebyl schopen jediného slova, a tak se mlčky odvrátil. Když však Velký lišák poodešel, ještě chvíli se za ním díval a v jeho očích byla mstivá nenávist. Cítil právě tak, jak to cítil Braxton Wyatt, že něco tu nehraje, něco není v pořádku; kde však byla ta chyba, to při vší své lstivosti nedovedl říci.

Velký lišák se po celý den volně procházel vesnicí a pozoroval život Miamů, přitom však dával stále dobrý pozor, aby se ničím, ani nejmenším pohybem, neprozradil. Znal už ze svého prvního zajetí do všech podrobností způsobu a zvyku prérijních Indiánů, a když teď mluvil s Miamy, dokazoval každým slovem, že při svém mládí má již velké zkušenosti jak z loveckých, tak i z válečných výprav.

Večer toho dne, prvního ve vesnici Miamů, ulehli poslové, míru klidně a bezstarostně v prostorném stanu, který se stal jejich dočasným obydlím, a brzy usnuli. Když noc pokročila a tma zhoustla, přiblížili se k jejich stanu Žlutý kuguár a Braxton Wyatt. Chvíli naslouchali, ve stanu však bylo naprosté ticho. Žlutý kuguár nadzvedl bizoní kůži, která zakrývala vchod do stanu. Jeho bystré oči, zostřené ještě nenávistí, zapátraly ve tmě, neviděly však nic jiného než tři muže, kteří leželi na kožešinách a pravidelně oddychovali ve zdravém, ničím nerušeném spánku. Nebylo pochyb, že to jsou muži, kteří nejen neznají strach, ale nemají také nejmenší příčinu něčeho zlého se obávat.

Žlutý kuguár spustil opět opatrně bizoní kůži, pokynul Braxtonu Wyattovi a oba pak mrzutě a zklamaně odcházeli.

Nevěděli ovšem, že sotva odstoupili od stanu, nadzvedly bizoní kůži dvě silné ruce a do zad se jim jako dýky zabodly dvě bystré oči. Zálesácký pud, zjemnělý pobytem mezi Indiány, varoval Henryho právě včas. Probudil se v okamžiku, kdy Žlutý kuguár nahlédl do jejich stanu. Jiný na jeho místě by asi při procitnutí aspoň pootevřel oči, aby viděl, co se děje; Henry Ware se však ani nepohnul, jeho oči zůstaly zavřeny. Jeho oddychování bylo oddychováním tvrdě spícího muže. Že se někdo dívá do jejich stanu, to si uvědomil nikoliv zrakem, ale spíš sluchem, a ještě víc citem, neboť jeho obličej se lehce dotkl studený vzduch, který vnikl do stanu, když Žlutý kuguár nadzvedl bizoní kožešinu. Bylo

to jenom nepatrné zavanutí průvanu, Velkému lišákovi to však postačilo. Věděl, co se děje, a domyslel se také, proč vyzvědač, o němž nepochyboval, že je to Žlutý kuguár nebo Braxton Wyatt, přišel a co chce vysлідit. Poznal pak oba, když se za nimi díval, jak mizí mezi stany. Tedy je stále podezírali! Henry Ware se nebál, spoléhal na to, že chytrostí překoná jejich nástrahy. Přesto si však přál, aby se mu naskytla příležitost, při které by mohl dokázat, že on a oba jeho přátelé jsou opravdu bojovníky z kmene Šavanů. A pak musí ihned odejít, vrátit se tam, kde na ně netrpělivě čekají Pavel a dlouhý Jim Hart.

Příštího rána se Velký lišák, Hnědý medvěd a Netopýr s uspokojením dívali, jak tři vybraní bojovníci Miamů odcházejí s poselstvím míru do vesnice Šavanů. Sami však ještě měli nějakou dobu zůstat a těšit se z pohostinství, které jim Miamové poskytli.

Severně od vesnice bylo volné prostranství, kde se indiánští hoši cvičili s lukem a šípem. Za terč jim sloužily mrtvé sovy, přivázané na větve stromů. Dospělí Miamové přihlíželi se zjevným potěšením zábavě svých synů a tři poslové Šavanů, Velký lišák, Hnědý medvěd a Netopýr, se k nim připojili. Miamové se zprvu pohledem na lukostřelecké cvičení hochů jenom bavili, postupně se jich však zmocnila touha také dokázat, co dovedou, a tak za chvíli stříleli z luků nejen hoši, ale i muži. Bojovníci používali ovšem vlastních velkých luků, a jejich šípy jen hvízdaly vzduchem. Jako poslední se přidal k zábavě Žlutý kuguár, který svou lukostřeleckou dovedností překonal brzy všechny bojovníky. Když takto dokázal, co umí, Žlutý kuguár se obrátil na Velkého lišáka a zlomyslně prohlásil:

„Snad i poslové míru, které k nám poslali naši bratři Šavané, by nám rádi ukázali svou dovednost v zacházení s lukem a šípem! Jistě dovedou používat této zbraně stejně dobře jako Miamové.“

A jeho pohled byl plný jedu. Šavané, ačkoliv byli teď už všichni vyzbrojeni puškami, které zakoupili od kočovných bílých obchodníků z Kanady, byli vždy výbornými lukostřelci. A jestliže tito jejich poslové nejsou s to prokázat svou obratnost s touto zbraní, nebo dokonce odmítnou střílet, pak se tím jenom potvrdí jeho podezření. Podezření, jež až dosud bylo jenom nejasné, neurčité, a Žlutý kuguár nemohl říci, čeho se vlastně týká.

V jedné ruce držel válečník Miamů velký luk, z něhož právě vystřelil, v druhé ruce šípy, a nebýt zlomyslného výrazu v očích, jeho chování bylo vybraně zdvořilé a uctivé.

Velký lišák ani na okamžik neváhal. Přistoupil k Miamovi, přijal od něho luk a šíp, podíval se na velkou sovu, která byla přivázaná k větvi stromu a na niž Žlutý kuguár před chvílí vyslal svůj šíp, pak se ale klidně obrátil a odešel asi o patnáct kroků zpátky. Zástup diváků zašuměl obdivem. Velký lišák tedy chtěl vystřelit z větší dálky nežli Žlutý kuguár!

Henry si ještě jednou pozorně prohlédl svůj terč, potom zvedl luk, přiložil šíp a napjal tětivu. Miamové mimoděk zatajili dech, když viděli, jak snadno a lehce ohnul jediným pohybem ruky pevné dřevo luku. Mnozí z nich byli dobří bojovníci a dovedli ocenit

tělesnou sílu a zručnost. Příroda nedala nadarmo Velkému lišákovi statnou postavu a ocelové svaly, nedala mu nadarmo oči tak bystré, jako měl málokdo v tomto pralese, a také pobyt Henryho Warea v zajetí u severozápadních Indiánů nesl teď své ovoce.

Rozhostilo se hrobové ticho – Velký lišák stále mířil k terči. A pak najednou zadrnčela tětíva a opeřený šíp zahvízdl vzduchem. Vzápětí se ozval hromový křik: neboť šíp dopadl přímo do středu soviho těla, prorazil je jako olověná kulka u vletěl do křoví za terčem.

Velký lišák se obrátil k Žlutému kuguárovi a vrátil mu luk.

„Stačí to?“ zeptal se vážně.

„Stačí,“ odpověděl náčelník nevrle; marně se snažil zakrýt svůj hněv.

„Měli jsme velké štěstí,“ zašeptal Netopýr Hnědému medvědovi, když odcházeli z indiánské střelnice, „že Žlutý kuguár vyzval k střelbě z luku právě Henryho, a ne některého z nás dvou, protože nevím, jak by to bylo dopadlo. Henry je jediný běloch na Západě, který umí takhle střílet.“

Poslové míru strávili druhou noc v témže stanu jako noc první a hned zrána třetího dne oznámili Miamům, že se musejí vrátit domů. Šedivý bobr a Žlutý kuguár je přemlouvali, aby ještě nějaký den zůstali – Šedivý bobr z opravdového pohostinství, Žlutý kuguár ze lstivosti –, avšak Velký lišák prohlásil, že se Šavané chystají k velké lovecké výpravě do severozápadních lesů, kterou hodlají podniknout, ještě než přijde zima, a že oni se do té doby musejí vrátit domů. Braxtonu Wyattovi nebylo ovšem nic známo o chystané lovecké výpravě Šavanů, chytře však mlčel. Pochopil už, že by marně odporoval Velkému lišákovi. Poslové míru ho pak zdvořile pozvali, aby se vrátil s nimi domů, to však Braxton Wyatt rozhodně odmítl s vysvětlením, že má ještě vyřídit nějaké důležité věci s Miami. Nic na světě ho nemohlo přimět, aby se vydal na cestu společně s těmito třemi bojovníky, k nimž cítil jenom nenávist.

Henrymu bylo hned nápadné, že Braxton Wyatt i Žlutý kuguár se příliš lehce a brzy smířili s jejich odchodem, a odvodil si z toho příslušné závěry: ti dva proti nim určitě něco chystají!

Šedivý bobr a spolu s ním celý zástup bojovníku kmene Miamů doprovodil posly míru až daleko za vesnici a na rozloučenou řekl starý náčelník Velkému lišákovi vážně:

„Zalíbil ses mému srdci, synu, a jsem rád, že jsem tě viděl ve stanech Miamů.“

Velký lišák se zdvořile uklonil.

„Buď zdrav, Šedivý bobře, a kéž je tvých let ještě veliký počet!“

Načež se obrátil a za chvíli už zmizeli poslové míru hluboko v pralese.

Podzim značně pokročil. Ze stromů pršelo suché listí a lesní divočina byla mnohem otevřenější. Chladný vítr vanul do tváří tří poslů míru – teď však už to nebyli Šavané, nýbrž Henry Ware, Tom Ross a Solomon Hyde, tři bílí zálesáci, pomalovaní pouze indiánskými barvami. Ušli rychlým pochodem několik mil, když Pohodlný Sol navrhl:

„Neměli bychom se zastavit někde u potůčku a umýt si z těla ty ošklivé barvy? Rád bych zase jednou vypadal jako běloch. Necítím se ve své kůži, když vypadám jako Indián.“

„Já také ne,“ přisvědčil Tom Ross. „Umyjeme se, ať jsou z nás zase bílí lidé.“

Vyhledali nejbližší potok a v jeho vodě se pak dlouho a horlivě umývali. Když byli konečně hotovi, měli všichni pocit, že s bílou pletí se jim navrátila i jejich pravá povaha.

Neměli však ani čas řádně tu proměnu vychutnat.

Henry Ware první vstal od vody a naklonil hlavu stranou jako člověk, jenž naslouchá. Přimhouřil oči a chřípí se mu zachvělo jako nozdry jelena, který tuší, že někde nablízku je nepřítel.

„Pronásledují nás,“ řekl. „Ale to jsem očekával.“

„Žlutý kuguár, samozřejmě,“ doplnil Tom Ross důrazně.

„Ano. A mezi těmi, kdo jsou s ním, je určitě též Braxton Wyatt.“

Sol Hyde pohlédl na Henryho a v jeho očích zajiskřilo podivné světlo.

„Máme je nechat, aby nás dohonili?“ zeptal se.

„Chvilku ještě počkáme a pak uvidíme.“

Henryho hlas byl klidný a rozvážený, nebylo v něm plané vychloubání. Ti tři zkušené zálesáci mohli snadno uklouznout i nejchytřejším pronásledovatelům.

„A teď bychom snad už mohli jít,“ řekl za chvíli Tom Ross.

Henry přikývl a zálesáci se rozběhli jeden za druhým volným klusem směrem k jihozápadu. Nezdržovali se zakrýváním stopy, a poněvadž v lese nebyl v této části žádný hustší podrost, bylo vidět tři běžící postavy na značnou dálku. Henrymu říkal cit, že Miamové jsou stále nablízku, tak asi čtvrt míle za nimi. To jim však nevadilo, nedbali na to, jejich mysl neznala strachu a volný klus řídkým lesem byl pro ně jen zábavou.

Překročili několik potoků a říček, a teprve když dorazili k jedné širší řece, Henry prohlásil:

„Myslím, že je načase, abychom je trochu potrápili. Půjdeme dál vodou.“

Vstoupili do řeky, jejíž dno bylo tvrdé a kamenité, a rychle kráčeli proti proudu. Tak ušli asi čtvrt míle. Potom opět vystoupili na břeh v místě, kde hustý porost sahal až k vodě, a vraceli se rovnoběžně se směrem, jímž přišli k řece. Nevzdalovali se však příliš daleko od vody a ukryli se nakonec v křoví. Tu ulehli a tiše čekali.

Netrvalo dlouho, a na břeh vyšla z lesa četa Miamů; bylo jich asi patnáct nebo šestnáct a vedl je Žlutý kuguár. Jako poslední klusal Braxton Wyatt.

„Ten odpadlík a zrádce!“ zamručel Pohodlný Sol.

Miamové mířili rovnou k řece a brzy zmizeli v hustém podrostu. Zálesáci však zůstali ležet v křoví. Věděli, že Indiáni ztratí u řeky jejich stopy a vrátí se zpátky, aby je znovu našli.

Uplynulo patnáct minut, půl hodiny – a teprve se ozvaly vzdálené kroky. Henry Ware

se tiše nadzvedl a opatrně se rozhlédl přes křoví: spatřil obličej, který byl stejně bílý jako jeho tvář.

Braxton Wyatt byl sám! Miamové byli jistě někde nablízku, zatím je však nebylo ani vidět, ani slyšet. A tu pojal Henry odvážný záměr.

„Dávejte dobrý pozor, co udělám,“ zašeptal ke svým přátelům; víc jim říkat nemusel.

Braxton Wyatt hleděl upřeně k zemi, hledal ztracené stopy. Puška mu volně visela na rameni. Netušil, že mu hrozí nebezpečí; jak také, když ti podezřelí poslové míru byli přece na útěku, Žlutý kuguár a ostatní přátelé z kmene Miamů prolézali křoví za jeho zády. Krácel tedy klidně dál a ďábel, kterému sloužil, mu nedal výstrahu.

Došel až k husté skupině křoví a zabočil stranou, aby ji obešel, když tu něco zašustilo v houštině a překvapený Braxton Wyatt zvedl hlavu. Ale to se již na něho vrhla jakási strašlivá postava a srazila ho k zemi. Na ústa se mu přitiskla těžká ruka, jež zdusila v hrdle výkřik, který se mu už dral na rty. Braxton vytřeštil oči – viděl nad sebou Henryho Warea. Vedle Henryho stáli ještě dva muži, které Braxton Wyatt také dobře znal – Tom Ross a Pohodlný Sol. Zrádce zbledl strachem, zmodraly mu rty a očekával v nejbližším okamžiku smrt.

„Poslyš, co ti povím,“ řekl Henry Ware a každé slovo, které vyřkl, se zarývalo žhavými písmeny do bídne duše Braxtona Wyatta. „Nezemřeš, aspoň ne teď. Musíš však udělat vše, co ti nařídím. Vrátiš se tamhle pod stromy u velké skály, a až tě dojdou Žlutý kuguár a ostatní bojovníci Miamů, řekneš jim, žeš je obelhal. Že jsme byli opravdu posly míru, že jsi v nás poznal bojovníky Šavanů, a jenom proto jsi to zapíral, protože jsi chtěl, aby se oba kmeny spojily k válce. Nesmíš se přitom třást, až to budeš říkat. Nesmíš se ani jednou ohlédnout k tomuto křoví. Po celou dobu budou na tebe mířit naše tři pušky, a řekneš-li jediné slovo nebo učiníš-li jediný pohyb, kterým bys vzbudil podezření Žlutého kuguára a jeho bojovníků, vystřelíme všichni tři najednou; a ty přece víš, že umíme mířit. A teď jdi a udělej, co jsem ti nařídil.“

Těžká ruka povolila stisk a Braxton Wyatt byl volný. Tři zálesáci pak zmizeli v křoví tak rychle a tiše, jako by to byli duchové, a nikoli muži z masa a kostí. Braxton Wyatt se zvolna sbíral ze země; chvěl se přitom na celém těle. Nikoho neviděl, přesto však musel věřit tomu, co právě slyšel. Vždyť ještě cítil všechny kosti v těle, jak prudce padl k zemi, a rty ho bolely po nepříjemném styku s těžkou rukou Henryho Warea. Věděl také – a věděl to právě tak dobře, jakože žije –, že v křoví jsou neviditelné pušky, jejichž hlavně jsou namířeny na něho. Neměl nejmenší naději, že by se mohl zachránit, neboť Henry Ware řekl po pravdě, tito tři střelci uměli mířit.

S nejvyšším úsilím vůle potlačil chvění a pomalu se vracel ke skále, vzdálené asi třicet nebo čtyřicet kroků. Současně vyšli z lesa Žlutý kuguár a ostatní Miamové, a tu se Braxtonovi zachtělo vzepřít se smrtelné hrozbě, která na něho číhala v křoví, od něhož se

každým krokem vzdaloval. Láska k životu však přece jen byla silnější a brzy přemohla tu krátkou vzpouru. Braxton se díval na Žlutého kuguára a horečně přemýšlel, co by měl náčelníkovi říci. Udělá to asi tak: nejdříve řekne Žlutému kuguárovi všechno, co mu nařídili ti tři zálesáci, pak se však pokusí odvést náčelníka nepozorovaně od skály, a až budou dostatečně daleko, mimo dostřel nepřátelských pušek, poví mu čistou pravdu, všechno mu vysvětlí, a tak nakonec přece jen zničí ty tři muže, které tak nenáviděl.

Braxton Wyatt zvedl ruku a osušil si pot z čela. Snažil se zapudit smrtelný strach a vypadat co nejklidněji. Henry Ware mu nařídil, že to, co poví náčelníkovi, musí znít jako pravda, že nesmí vzbudit podezření Žlutého kuguára. Na něho stále mířily tři osudné hlavně a za nimi byly tři páry bystrých očí a uší. Rád by se byl ohlédl, alespoň jednou, neodvážil se však. Henry Ware mu to zakázal.

Žlutý kuguár byl už blízko a bylo na něm vidět, že se zlobí. Měl vztek, protože nenašel ztracené stopy. Podíval se na odpadlíka a nespokojeně zamručel.

V Braxtonu Wyattovi se opět všechno vzepřelo. Chtělo se mu vykřiknout, varovat Žlutého kuguára, prozradit mu, co se stalo; to vše však trvalo zas jen krátký zlomek vteřiny. Braxton si vzpomněl na tři pušky, na tři střelce, které tak dobře znal – a rázem bylo po vzpouře

„Žlutý kuguáre,“ začal a hlas se mu zachvěl, „nechme hledání a radši se vraťme.“

„Vrátit se?“ zavrčel, jako by nevěřil vlastním uším. „Neřekls mi, že to jsou podvodníci, že to nejsou bojovníci z kmene Šavanů?“

Braxton Wyatt se zachvěl a na čele mu opět vytryskly velké krůpěje potu. Jen kdyby tam vzadu v křoví nečíhaly ty tři zlověstné pušky! Zdálo se, že ho nutí jakási mocná síla, aby se ohlédl – jenom jednou! Nenašel však k tomu dost odvahy – vždyť to znamenalo jistou smrt –, a tak se s nejvyšším úsilím vůle konečně rozhodl.

„Mýlil jsem se,“ začal kajícím hlasem, jako by se zpovídal. „Chtěl jsem, aby už co nejdřív začala válka, chtěl jsem, aby se Miamové spojili s Šavany k válečné výpravě proti bílým vesnicím, jež leží na jih od Velké řeky; tak jsem po tom toužil, že jsem úplně zapomněl na ty tři bojovníky. Ale teď jsem si vzpomněl.“

„Máš snad křivý jazyk?“ zeptal se Žlutý kuguár hněvivě.

„Ne, ne!“ vykřikl Braxton Wyatt v smrtelném strachu před třemi puškami v křoví. „Vlastně ano, můj jazyk byl křivý, ale teď už není. Mluvím jenom čistou pravdu jakože žiji, čistou pravdu, Žlutý kuguáre. Tak jsem toužil po válce, ještě víc než ty, a to zakrylo mé oči mlhou. Nemohl jsem si vzpomenout na ty tři bojovníky, ale teď už si na ně vzpomínám. Jsou opravdu z národa Šavanů a vím, že to jsou poslové míru, a ne války, neboť národ Šavanů nechce vytáhnout do boje, alespoň ne letos.“

Žlutý kuguár se na něho díval rozhořčeně, se zjevným opovržením. Zřejmě stále váhal. Braxton Wyatt se zachvěl strachem. Uvěří mu náčelník? Musí mu uvěřit! Musí ho přinutit,

aby uvěřil, jinak zemře!

„Chtěl jsem ti to říci již předtím, než jsme je začali stíhat,“ pokračoval naléhavým tónem, „ale bál jsem se tvého spravedlivého hněvu. Ted’ však jsme ztratili jejich stopy, a proto jsem si řekl, že je nejvyšší čas, abych se ti přiznal a tím ti uspořil další námahu. Proč bych ti to říkal právě ted’, kdyby to nebyla pravda, proč bych se přiznával, kdybych ti chtěl lhát?“

Žlutý kuguár se díval na smutný, nešťastný obličej bílého odpadlíka – a uvěřil.

„To mi stačí,“ prohlásil. „Vrátíme se domů. Pojd’te!“

Promluvil krátce ke své družině a pak se rychle vraceli po vlastních stopách zpět do vesnice. Braxton Wyatt kráčel se sklopenou hlavou jako poslední a neodvážil se ani pohlédnout k osudnému křoví.

Když bojovníci zašli tak daleko, že je nebylo vidět, Henry Ware, Tom Ross a Pohodlný Sol vystoupili ze svého úkrytu v houštině, podívali se na sebe a dali se do tichého smíchu.

„To se ti povedlo, Henry, to musím uznat,“ velebil Henryho Pohodlný Sol. „Ty jsi přece jen chytrák nad chytráky! Polapil jsi ho do jeho vlastní sítě, protože ted’, kdyby chtěl zas obrátit, Žlutý kuguár mu už nikdy neuvěří.“

„Kdepak, Braxton Wyatt se už neodváží obrátit. Tím by si ještě víc rozhněval Žlutého kuguára,“ prohlásil Henry Ware.

„Tím líp pro nás,“ souhlasil Pohodlný Sol. „Ale nechtěl bych být na tvém místě, Henry, kdybys někdy náhodou padl do rukou Žlutého kuguára nebo toho zrádce.“

„Dám si dobrý pozor, aby se to nestalo,“ ujišťoval Henry. „Ale ted’ musíme zpátky k Pavlovi a Jimovi, aby o nás neměli zbytečně strach.“

„A pak si důkladně odpočinem, protože jsem už hrozně unavený,“ postěžoval si ještě Pohodlný Sol.

Kapitola XIV

V ZIMNÍM TÁBOŘE

Vydali se tedy znovu na cestu, ted’ už však tolik nespěchali. Ubírali se klidným, pohodlným krokem, který vyhovoval zvlášť Pohodlnému Solovi. Nešli však přímo k místu, kde na ně měli čekat Pavel a Jim Hart, nýbrž vraceli se širokým polokruhem; to z opatrnosti, pro všechny případy, kdyby je snad přece jen někdo stopoval. Z téhož důvodu také vstoupili znovu do řeky a šli kus proti jejímu proudu a teprve potom vystoupili na druhý břeh. Měli tu nejlepší náladu. Zvlášť Pohodlný Sol, který docela zapomněl, že je

hrozně unaven. Byl samý žert a smích, každou chvíli znova a znova vzpomínal, jak se Henrymu podařilo přinutit Braxtona Wyatta, aby obelhal Žlutého kuguára. Kdykoliv se o tom rozhovořil, vždy se rozplýval obdivem a chválou vůdcovského nadání Henryho Warea, o němž prohlásil, že je z nich sice nejmladší, ale přitom nejmoudřejší.

„Povídám, Henry,“ končil svůj chvalozpěv, „ty jsi jako generál, který táhne do války. Takový správný generál si také napřed vypracuje plán a potom podle něho postupuje a ty to děláš zrovna tak. Ale nejlepší, co se ti podařilo, byl ten kousek s Braxtonem Wyattem. To bylo chytré, moc chytré, to musí každý uznat.“

„Nejsem přece sám, jsme tři a táhneme za jeden provaz,“ prohlásil Henry Ware skromně.

„Táhneme, to je pravda, ale ten provaz jsi upletl ty, Henry,“ pokračoval Pohodlný Sol. „Na tomhle případu je vidět, jak je dobré, když člověk používá moudře svého rozumu. Já to teď také budu dělat.“

Tom Ross se zasmál a radil hlubokým hlasem: „Ano, být tebou, tak bych s tím už jednou začal, dřív než bude pozdě, Sole.“

„Když jsi mlčel tak dlouho, mohl jsi mlčet vůbec, Tome,“ káral ho Pohodlný Sol. „Já mám teď důležitou poradu s Henrym, tak nás nevyrušuj. Co myslíš, Henry, jak dlouho to bude trvat, než se podaří Šavanům rozmotat ten uzel, který jsme utáhli okolo té jejich války?“

„Myslím, že to bude trvat hodně dlouho a že s tím nebudou hotovi dřív, než začne padat sníh,“ odpověděl Henry. „A ještě dlouho potom bude mezi nimi mnoho vzájemného hněvu, podezření a nechuti, takže nebudou jen tak schopni spojit se k velké válečné výpravě. Proto je teď naší povinností zůstat tady, a pokud je to v našich silách, rozplameňovat jejich vzájemný hněv a nedorozumění. Co tomu říkáš, Tome?“

„Že máš pravdu,“ přisvědčil Tom Ross. „Přilepíme se Indiánům na paty.“

Bylo už pozdě odpoledne, když konečně přišli do známých míst, kde se před odchodem rozloučili s Pavlem a Jimem Hartem.

Henry Ware dal smluvené znamení: třikrát zahoukal jako sova, třikrát se ozval ten smutný, naříkavý hlas dutou ozvěnou v podzimním pralese, poprvé, podruhé, potřetí – a vzápětí se ozvala odpověď.

Zálesáci zamířili k místu, odkud zaslechli odpověď na smluvené znamení, nemuseli však jít daleko, neboť už za několik okamžiků spatřili Pavla a Jima Harta, kteří jim radostně spěchali vstříc. Zvlášť dlouhý Jim dělal tak velké kroky, že Pavel, ačkoliv byl znamenitým a vytrvalým běžcem, mu sotva postačil.

Vzájemné uvítání bylo krátké, ale srdečné. Pavel a Jim Hart pak s nejvyšší pozorností a údivem poslouchali, jak dopadla odvážná výprava. Pavel ostatně ani nepotřeboval dlouhý výklad. Jeho živá obrazotvornost si sama všechno vymalovala v nejživějších

barvách: nebezpečný slovní zápas v poradním domě Miami, trestnou výpravu vedenou lstivým Kuguárem, zlákáání Braxtona Wyatta do pasti...

„To byla diplomacie, Henry,“ prohlásil Pavel.

„Vidiš, neříkal jsem ti to?“ potvrdzoval Pohodlný Sol. „Jenom kdybych věděl, co to vlastně má být, ta diplomacie.“

„Nemluvme už o tom,“ odmítal Henry další chválu. „Musíme si promluvit o budoucnosti. Rozhodli jsme se totiž, Pavle a Jime, že se ještě nevrátíme do Warevillu. Zůstaneme v těchto končinách, a myslím, že ještě dost dlouho, protože tu budeme mít co dělat.“

„Souhlasím s tebou,“ řekl Pavel. „Jak to ale bude se střelným prachem pro Marlowe, a co naši lidé ve Warevillu, nebudou o nás mít starost, že se tak dlouho nevracíme?“

„Nic se neboj, Pavle. Marlowe zatím náš střelný prach nepotřebuje, aspoň tak dlouho ne, dokud se nám podaří zadržet indiánské kmeny od útoku, a naši lidé ve Warevillu se záhy dovědí, kde jsme a co tu děláme, protože už při své první výzvědné výpravě k Miami a Šavanům jsme se setkali se dvěma bílými lovci, které jsme požádali, aby vyřídili ve Warevillu, že se jen tak brzy nevrátíme.“

„A proto navrhuji,“ přerušil Henryho Pohodlný Sol, „abychom se vrátili na náš strašidelný ostrov a tam si důkladně odpočinuli. Bude to pro nás nejbezpečnější místo, ačkoliv leží přímo uprostřed indiánské země.“

„Ano, vrátíme se tam,“ souhlasil Henry. „Vybudujeme si na ostrově zimní tábor – jednu chatrč už tam máme.“

„A já nebudu celou zimu nic dělat,“ pojišťoval se Pohodlný Sol. „Jen si budu pěkně ležet, celý den budu ležet a Jim Hart mi bude připravovat dobrá jídla.“

„Aby ses nemýlil, ty lenochu,“ zamručel Jim Hart. „Dělat budeš, a hodně. Budeš celý den běhat zmrzlým lesem a hledat, co bys ulovil, jinak nedostaneš k jídlu ani kost – a to bude pro tebe ten nejhorší trest.“

Pavlovi se zamlouvala myšlenka, že budou v zimě tábořit na ostrově uprostřed jezera. Zamiloval si už ten malý palouk, obklopený lesem, kde postavil s Jimem Hartem chatrč, a živě si představoval, jak s přáteli zdokonalí svůj ostrovní domov, aby byl ještě pohodlnější, a hlavně v zimě dostatečně teplý.

Byl již pozdní večer, téměř noc, když konečně došli na břeh jezera. Vytáhli kánoe ze skrýše v houštině, usedli do ní a pádlovali přímo k ostrovu. Pavel se už nedíval na strašidelný ostrov s tísní a neklidem: naopak, to místo mu začínalo být opravdovým domovem, kdo mumie rozvěšené v kožených obalech na stromech, byly nejspolehlivější ochrannou stráží.

„Jsem rád, že se opět vracíme,“ zašeptal Pavel.

Přistáli u ostrova, ukryli kánoe v křoví a pak vystoupili na palouk, kde našli všechno v

nejlepším pořádku.

„Teď se pořádně vyspíme,“ rozhodl Henry, „a teprve pak si promluvíme o dalších plánech.“

Pavel vstal druhého dne časně ráno a hned si všiml, že půda, stromy i křoví jsou postříbřeny jíním. Spokojeně se rozhlédl po svém ostrovním domově, kde našel bezpečné přístřeší na dlouhou dobu.

Pracovali pilně po celý den, rozšířili chatrč větvemi a kůrou posílili její stěny proti větru a mrazu. Večer usedli Tom Ross a Henry do kánoe, přepádlovali přes jezero k protějšímu břehu a vrátili se pak v noci se zastřeleným jelenem. Příštího dne měli potom Jim Hart a Pohodlný Sol plné ruce práce: museli maso jelena rozřezat a usušit. Pavel se zatím věnoval rybolovu. Lov nebyl sice při špatných udicích příliš bohatý, přece však mohli být spokojeni.

Tak uplynulo několik dnů. Ostrované si nashromáždili dostatečné zásoby masa na zimu a také kožešiny měly pro ně velkou cenu. Pavel je rozvěsil po vnitřních stranách chatrče, která se zatím již proměnila v opravdový srub, aby zimní obydlí bylo ještě teplejší. Rozložil kožešiny také na podlahu z udupané hlíny, a Pohodlný Sol si při pohledu na měkké kožešiny pochvaloval:

„Máme ten nejpěknější zimní tábor, jaký si můžeme v lesní divočině představit.“

„To jsi zase něco objevil! To přece vidí každý,“ zamručel Jim Hart.

Pavel prožíval šťastné dny. V okamžiku, kdy mu Henry Ware řekl, že poslal vzkaz do Warevillu, spadla z Pavla všechna tíseň. Už se nemusel trápit, co asi říkají ve Warevillu, a mohl se věnovat nejen práci, nýbrž i všem radostem volného života. Ostrované si nemuseli rozdělovat práci, každý se ujal toho, co mu bylo nejbližší a nejmilejší. Henry Ware, Tom Ross a Solomon Hyde podnikali výzvědné a lovecké výpravy do lesů na druhém břehu. Pavel a Jim Hart rybařili a starali se o domácnost.

Vrchním kuchařem malé osady byl samozřejmě Jim Hart. Postavil za pomoci svých přátel, hlavně Pavla a Pohodlného Sola, na palouku blízko srubu z kamenů hrubé ohniště – a to byla jeho kuchyň. Tady připravoval jídla, hlavně ovšem pečené a uzené maso, ale také dužnaté zeleniny, které objevil Henry Ware a jež pak Jim Hart opékal po indiánském způsobu. Ještě nikdy žádná strava Pavlovi nechutnala tak dobře, jako to, co jim připravil dlouhý kuchař. Však Jim Hart taky tvrdil, že lidé ve Warevillu Pavla ani nepoznají, tak na zdravém vzduchu při dobré stravě chlapec zesílil a zmužněl.

Vzduch byl den ode dne studenější, jíní na trávě a větvích častější a také se déle udrželo, někdy přes celé dopoledne. Pavel si navykl koupat se každý večer v jezeře, teď už však ve studené vodě dlouho nevydržel, zvláště když i vzduch byl chladný. Kdykoliv pak zavanul silnější vítr, suché listí ze stromů jen pršelo; Pavel věděl, že už brzy, velmi brzy budou hluboce vděční za ten srub uprostřed palouku, který je ochrání před hustým

sněhem, ostrým větrem a tuhými mrazy.

Asi čtrnáct dnů po jejich návratu na ostrov vrátil se Henry z výzvědné výpravy, kterou podnikl k vesnici Miamů a přinesl zajímavé zprávy.

„Braxton Wyatt je stále ještě u Miamů,“ vyprávěl. „Myslím však, že již není vítaným hostem. Obě strany v Kmeni Miamů, i ta která spěchala do války, ho podezírají, že je obelhal. A to vlastně taky udělal, napřed obelhal jedny a pak druhé. Sám je z toho všeho zřejmě tak popletený, že teď neví, co dělat. Poslové Miamů už dorazili k Šavanům s poselstvím míru a Šavané teď jistě začnou pátrat, co se stalo s jejich posly, s těmi pravými ovšem, ne s námi, a je dost možné, že budou podezírat Braxtona Wyatta ze zrady. Proto se ten odpadlík neodvažuje vrátit k Šavanům a vyčkává, že se to všechno nějak urovná a vysvětlí. To však může ještě trvat dost dlouho, neboť napřed budou muset přecházet poslové z obou kmenů sem a tam, než si Šavané opět porozumějí s Miami, a teprve potom se budou oba kmeny moci domluvit s kmeny ostatními.“

„A my se musíme postarat, aby se co nejdéle nemohli domluvit,“ ozval se Pohodlný Sol. „Protože dokud si mezi sebou všechno nevysvětlí, dotud taky nemohou podniknout útok na naše osady, a zatím přijdou přes hory noví bílí osadníci a do několika měsíců budeme dvakrát tak silní, jako jsme teď. Potom se už dá něco dělat, zvláště když si zatím přece jen trochu odpočinu,“ dokončil, líně se protahuje.

„Máš pravdu, Sole,“ přisvědčil Henry. „Naším úkolem teď je zůstat zde a pokud možno rozsévat nedorozumění a nedůvěru mezi indiánskými kmeny.“

Za několik dnů podnikl Henry novou výpravu, tentokrát aby vypátral, zda je Miamové již náhodou nepodezírají, že se ukryli na strašidelném ostrově. Vydal se na tuto výpravu zcela sám, a když se pak vrátil, jeho přátelé se netázali, jakých použil cest a prostředků, zda se tentokrát opět přestrojil a jak, jen prostě vyslechli jeho ujištění, že Miamové o ostrově dosud nic netuší. Ostrov byl stále ještě zasvěcen duchům dávno zemřelých bojovníků – bylo to místo, kam se podle přesvědčení Miamů i ostatních indiánských kmenů živý člověk nesměl odvážit vstoupit.

Třetího dne po Henryho návratu z výzvědné výpravy zaburácel nad ostrovem prudký vítr, který serval ze stromů poslední listí. Zmizely rudé, žluté a hnědé barvy a mezi holými větvemi divoce fičel a hvízdal severák. Hladina jezera se rozčeřila chladnými vlnami, které se honily a honily, až se konečně roztráštěly o břehy. Příštího dne se rozvalily po obloze těžké mraky a celý svět byl rázem zachmuřený a nevlídný. Pavel vstal, jak bylo jeho zvykem, časně zrána a rozhlížel se z prahu po tom zamračeném a posmutnělém světě.

A jak se tak díval po zamračené obloze, tu mu na tvář spadlo něco studeného a vlhkého. Potom ještě a potřetí – a to už byl vzduch plný bílých vloček, které se roztančily v divokých kolech a spirálách, poháněny divokým větrem.

„První sníh!“ volal Pavel.

„Ano, první sníh,“ opakoval Henry, který zatím také vyšel na práh. „A doufejme, že to nebude sníh poslední, naopak, že bude letos mnoho sněhu. Čím více sněhu, čím ostřejší bude zima, tím bude pro nás snadnější zadržet Indiány od útoku na naše osady – aspoň do jara.“

Nebyl to ještě sníh hustý a těžký, přesto se však země brzy pokryla bílým povlakem. Holé větve stromů, bičované sněhem a ohýbané větrem, naříkaly a sténaly, po jezeře se honily od břehu ke břehu tmavé, těžké vlny, z nichž přímo čísel zimní chlad.

S příchodem zimy měl své starosti i Jim Hart. Předvídal správně, že už brzy napadne natrvalo sníh a že potom nebude moci kuchařit pod širým nebem, a proto se proměnil v kamnáře a postavil v koutě srubu otevřený krb. Byla to jenom neumělá stavba z kamene a hlíny a nejhorší bylo, že museli nechat odcházet kouř docela volně plochou střechou srubu, neboť neměli nástroje, kterými by mohli přisekat kameny na komín, a na ostrově nenašli ani vhodnou hlínu, z níž by mohli vypálit cihly. Proto taky mohli rozdělávat ve srubu jenom malý oheň, a když bylo počasí jen trochu příznivé, Jim Hart kuchařil venku u velkého ohniště.

Když sněžilo, všichni zůstali ve svém „sídle“, jak Pavel hrdě nazýval jejich skromný srub, nezaháleli však. Henry, Ross a Pohodlný Sol například zhotovovali z jelení kůže

pevné mokasíny, které měly uvnitř teplou kožešinu a připevňovaly se k nohám šlachami.

Zvlášť dovedným obuvníkem byl Pohodlný Sol; pravda ovšem byla, že tento šibal, který se tak rád vydával za lenocha a stále si naříkal na únavu, byl chlapík velmi pracovitý a ve všem, do čeho se pustil, mimořádně obratný. S pomocí loveckého nože a jehly, kterou si sám zhotovil, spíchl také pro Pavla pravou loveckou košili z jelení kůže, kterou podšil vlčí kožešinou. Chlapcova barvitá obrazotvornost viděla v této jednoduché, hrubé košili, či spíše kazajce ten nejnádhernější oděv na celém světě. Postupně dostali všichni takové teplé lovecké košile a k nim i čepice z kožešiny divoké kočky. Pohodlný Sol byl tak dovedný chlapík, že se mu dokonce podařilo ušít pro všechny po jednom páru rukavic z jelenice. Nebyly to ovšem rukavičky, s nimiž by mohli jít na ples, byly však dostatečně teplé, a to bylo za daných podmínek to hlavní

„Ale povídám, chlapci,“ napomínal přátele Pohodlný Sol, „ne abyste si mysleli, že v těch rukavicích můžete kupříkladu taky střílet. Vidíte, že každá rukavice má jenom dva prsty, jeden pro palec a ten druhý pro všechny čtyři ostatní, a tak nevím, jak byste chtěli spustit kohoutek. Je to jenom pro zahřátí, pro nic jiného, až budete chtít jít na procházku.“

„Však my půjdem,“ zasmál se Pavel, „jakmile budeme mít jen trochu volno. Ačkoliv,“ dodal vážně, „kdybych tu měl nějaké knihy, nic bych proti tomu nenamítal, zůstat třeba celý den doma.“

„To je pravda, nějakou knihu bychom tu měli mít,“ souhlasil Pohodlný Sol. „Kniha nám tu chybí, nám dvěma, Pavle, tobě a mně, protože my dva jsme vzdělaní lidé. Když se však podíváš kupříkladu na Jima Harta, tak vidíš člověka, který vůbec neví, co je to vzdělání, a myslí si, že vzdělaný člověk je ten, který umí vařit. Jim Hart! Nevím, jestli vůbec umí psát, ale celou knihu by jakživ nepřečetl, to by raději stál celý život u plotny a vařil.“

„Každý dělá, co umí,“ odsekl Jim Hart. „Ty děláš jenom samou neplechu. Já se nechlubím, že jsem vzdělaný člověk, a možná že v celém svém životě nepřečtu ani jednu knihu – ale tebe jsem taky ještě neviděl s knihou v ruce, ty lenochu, ale zato kde je nějaký pěkný kousek pečeného masa, tam je tě hned vidět.“

„Tak ho slyšíš, na vlastní uši ho slyšíš, Pavle, takový je to člověk!“ prohlásil Pohodlný Sol smutně. „Nemyslí na nic jiného než na pečené maso a vzdělání si vůbec neváží. Jim Hart, a vzdělání? Vždyť on ani kdyby se mohl stát vzdělaným člověkem, tak by nechtěl; kdybys ho zavřel do školy a nepustil ven třebas několik měsíců nebo i let, tak by z toho nic neměl. Se mnou je to něco docela jiného. Já jsem vzdělaný člověk tak říkajíc od narození, a kdybych k tomu měl příležitost, tak by se ze mne stal takový učenec, že bych sám nevěděl, co si mám s tou svou učeností vlastně počít.“

Tom Ross zatím nadzvedl bizoní kůži zakrývající dveře a vrátil oba hašteřivé přátele

na pevnou zem:

„Myslím, že jezero zamrzne, jakmile se vítr utiší.“

„To pak ovšem bude obtíž s rybami,“ připomněl Pavel.

„Vysekáme v ledu díru a bude to,“ sliboval Tom Ross.

Rossova předpověď se brzy splnila. Když se ráno dva dny po této rozmluvě probudili a vyšli ven, celá hladina jezera byla pokryta bílým, lesklým povlakem, od něhož se v miliónech oslňujících paprsků odráželo nádherné zimní slunce.

„Dobře že jsme všichni na ostrově a nikdo z nás není na druhém břehu,“ pochvaloval si Henry, „protože led není ještě dost silný, aby unesl člověka, ale není zas tak tenký, abychom jím protlačili kánoi. Jsme teď na nějakou dobu odříznuti od ostatního světa.“

„Ano, to je dobře, že jsme všichni pohromadě, ale hlavně je dobře, že je mezi vámi dlouhý Jim,“ pochvaloval si s vážnou tváří Jim Hart. „Protože koho jiného by napadlo postavit pořádné ohniště? A nemusel jsem vás stále pobízet, abyste mi přinesli ještě víc masa do zásoby? Však vidíte, nebýt mne, neměli byste za chvíli co jíst.“

„To je pravda, dlouháne,“ přisvědčil Pohodlný Sol, „tohle se ti musí uznat. Jenom abys taky hleděl jídlo vždycky dobře připravit, protože unavený člověk, jako jsem já, se musí pořádně posílit. Potřebuji jíst třikrát nebo čtyřikrát denně a musí to být vždycky něco jiného, aby se mi to nepřejedlo.“

Uplynuly dva dny a led na jezeře ani neroztál, ani nezesílil. Tak byli osadníci opravdu odříznuti od ostatního světa, ale ostatní svět byl také odříznut od nich, a to bylo dobré. Třebas už proto, že odpoledne druhého dne zahlédli úzký sloup hustého kouře, byla to vlastně spíš jen namodralá mlhovina, vystupující daleko nad lesy na protějším břehu.

„To je indiánský táborový oheň, několik mil odtud,“ řekl Henry. „Myslím však, že sem Indiáni přišli jen náhodou a že ani netuší, že jsme zde.“

Přesto však nerozdělali po dva další dny oheň na velkém ohništi před srubem, ani na malém ohništi uvnitř, a teprve třetího dne, když se obloha pokryla těžkými, černými mraky, takže už nehrozilo nebezpečí, že kouř bude vidět na tmavém pozadí, odvážil se dlouhý Jim rozdělat malý oheň aspoň ve srubu. Studená strava mu už lezla krkem a toužil po kousku pečeného masa, v čemž ho ostatně horlivě podporoval Pohodlný Sol.

„Vidíš, dlouháne,“ olizoval se Pohodlný Sol, když se dosyta najedl, „kuchař jsi docela dobrý, ale přece jen mi nedokážeš přinést po jídle šálek černé kávy nebo něco ostřejšího.“

„Pij vodu, když máš žízeň, lenochu,“ zamručel Jim Hart.

V noci po tomto rozhovoru se Pavel náhle probudil. Spal tvrdým, zdravým spánkem, a bylo to asi mezi druhou a třetí hodinou po půlnoci, když ho probudil zvuk, který se podobal tichému bubnování na plochou střechu jejich srubu, pokrytého kůžemi a kůrou. Pavel se ospale obrátil na bok a chtěl znovu usnout, bubnování však neustávalo.

Nadzvedl se trochu na svém lůžku z kožešin. Jeho přátelé pravidelně oddechovali v tvrdém spánku. Oheň vyhasl, ve srubu byla úplná tma. Pavel se opatrně, aby neprobudil spící přátele, odplížil ke dveřím a poodhrnul těžkou bizoní kůží. Něco bílého a tvrdého jej bolestivě udeřilo do obličeje. Byly to velké a těžké ledové kroupy, hnané divokým větrem. Pavel opět rychle spustil bizoní kůží a odplížil se zpátky na své teplé lůžko.

Zrána vystřídal krupobití déšť, potom však se počasí znovu obrátilo, zavanul ostrý, mrazivý vítr a všechno zmrzlo. Celý svět se oděl do ledového roucha. Led byl všude, na zemi i na větvích stromů, vše se lesklo a třpytilo na slunci jako ze skla. Zvlášť krásný pohled byl na jezero. Zmrzlá hladina odrážela sluneční světlo v milionech zlatých paprsků a na stromech se všechny větve od největší do nejmenší leskly jako z čistého stříbra.

„Zdá se mi,“ prohlásil Pohodlný Sol, „že už nejsme na ostrově. Vyšší mocnosti postavily z břehu na břeh most, po kterém teď může přejít, kdo bude chtít.“

„Ano, je to tak,“ přisvědčil Pavel. „Led je jistě už tak silný, že unese i velkou válečnou četou.“

„Ale ta válečná četa si musí dát moc dobrý pozor, aby neuklouzla a nezlámala si vaz,“ pokračoval Pohodlný Sol. „Déšť na ledě zmrzl a led je teď jako ze skla. Jdi a zkus to.“

Pavel poslechl a vykročil ze srubu na palouk, ale již při prvním kroku mu uklouzly nohy a on se svalil na záda. Všude to bylo stejné – led hladký jako sklo, takže se po něm nedalo bezpečně chodit.

„Ano, vyšší mocnosti, jak jste, Sole, správně řekl, postavily z břehu na břeh most, ale nedá se po něm bezpečně chodit, jen velmi opatrně, a proto také pomalu.“

Přesto se však Henry a Ross zvečera příštího dne vydali na novou výpravu, na níž zůstali den a noc. Když se pak vrátili, oznámili přátelům, že celá vesnice Miamů je zasněžená a že ani lovci ji teď neopouštějí. A Braxton Wyatt že je stále ještě u Miamů. Z toho vyplývalo, že ostrované se musejí připravit, že Wyatt se dříve či později pokusí něco proti nim podniknout, neboť zrádce se špatným svědomím, jako je on, se jen tak nevzdá myšlenky na pomstu.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Pavel.

„Čekat,“ odpověděl Henry. „Budeme klidně čekat, až co udělá Braxton Wyatt a jeho Indiáni.“

Led na jezeře příliš dlouho nevydržel. Počasí se obrátilo, od západu se přihnál teplý vítr, zmizel sníh i led a zálesáci se mohli opět volněji pohybovat na ostrově i na druhém břehu.

Kapitola XV

PRÁCE A HRA

Henry a Ross jeli opět na druhý břeh, na „souš“, jak říkali. Sol je doprovodil k jezeru a na zpáteční cestě se zastavil na kraji palouku, založil ruce v bok a obdivoval srub.

„Povídám, Pavle,“ začal, „to je ten nejkrásnější dům, jaký jsem kdy postavil.“

„Ty jsi něco postavil!“ zvolal Jim Hart rozhořčeně. „Ty ses jenom díval, jak staví někdo jiný, hlavně Pavel a já! Ty neděláš nic jiného, než jen jíš a spíš, ale to bys dovedl dělat celý den a celou noc. Takového lenocha, jako jsi ty, jsem jakživ neviděl.“

Ale Pohodlný Sol dělal, jako že ho neslyší.

„Ano, musím říci, že jako vzdělanému člověku se mi ten náš dům líbí,“ pokračoval klidně, „hlavně proto, že není nijak nápadný a neporušuje obraz svého okolí, splývá s balvaný a křovím, takže jsme ani trochu nepokazili přírodu.“

„Máte pravdu, Sole,“ přisvědčil Pavel. „Hodí se ten srub k ostrovu a ostrov zase pasuje k našemu srubu. Taký jsem si už zamiloval náš srub i celý ostrov. Ale co říkáte, Sole, jak dlouho tu ještě zůstaneme?“

Pohodlný Sol se chvíli rozhlížel po obloze a pak řekl důležitě:

„Všechno ukazuje na tuhou zimu. Tání přišlo příliš brzy, počasí se zase obrátí a budeme mít opět sníh a mráz. Jsme hezky daleko na severu a lovci, kteří byli v těchto krajích před námi, vždycky říkali, že je tu mnoho sněhu. Mráz a sníh, povídám, na ty se musíme připravit. Tak se na to dívám já, Solomon Hyde. Jim Hart si snad o tom myslí něco jiného, ale co on povídá, to nestojí za poslouchání.“

„Právě dneska ráno jsem říkal, že budeme mít ještě tuhou zimu, sníh a mráz,“ zavrčel Jim Hart. „Tys mě slyšel, teď to po mně opakuješ a děláš, jako by sis to sám vymyslel.“

„Oh, Jime, Jime! Co se to s tebou děje, starý brachu?“ zvolal Pohodlný Sol smutně. „Vždycky jsem tě přece učil, že člověk má mluvit jenom pravdu, nic jiného nežli čistou pravdu.“

Pavel se zasmál a pak se zeptal Sola, aby se mluvilo o něčem jiném: „Znáte hru v šachy?“

„Šachy? Ne, to neznám. Co je to?“

„To je moc pěkná hra, která se hraje na prkně rozděleném na čtverce dvou barev a s figurkami vyřezanými ze dřeva nebo z kosti. Můj otec má tmavou šachovnici a hraje s panem Pennypackerem. Mohu vám ukázat, jak si uděláme šachovnici i figurky, a potom si po práci můžeme vždycky zahrát.“ Solovi zajiskřilo v očích.

„Ano, to by šlo, času teď máme dost,“ prohlásil. „Zkusíme to, Pavle. Já se šachy naučím, to vím, za Jima Harta ovšem ručit nemohu.“

Jim Hart se však také zajímal o novou hru, a to tak velice, že zapomněl odpovědět Pohodlnému Solovi.

„A čím začnem, Pavle?“ zeptal se.

Pavel se místo odpovědi pustil do práce. Odřízl velký čtvercový kus vydělané jelení kůže a nožem na něm nakreslil malé čtverečky, z nichž některé začernil dřevěným uhlím. Pak začali všichni ostrými loveckými noži vyřezávat podle Pavlova návrhu dřevěné figurky. Byla to zdoluhavá a namáhavá práce, tím větší však měli radost, když na šachovnici stálo všech dvaatřicet zbrusu nových figurek. Potom začal Pavel učit své přátele hře.

Pohodlný Sol i Jim Hart byli oba muži velmi důvtipní a kromě toho měli přímo nekonečnou trpělivost. Pavel byl příjemně překvapen jejich houževnatostí a pílí. Brzy byli oba schopni myslet sami za sebe, a když se Pavlovi zrovna nechtělo hrát, Pohodlný Sol a Jim Hart si už docela stačili sami.

„Je to pomalá hra, ale dobrá,“ pochvaloval si Pohodlný Sol. „Člověk si připadá jako generál, který si rozestavil vojsko a táhne s ním do války.“

„Ano, něco na tom je,“ přisvědčil Pavel.

„A z toho vyplývá, že to není hra pro tebe, Jime. V takové hře to nikdy nikam nedotáhneš,“ pokračoval Pohodlný Sol.

„Mně se zdá, že ty to nikam nedotáhneš, ty lenochu,“ smál se Jim Hart šťastně. „Jen se podívej, Sole Hyde, kam chceš ještě táhnout? Hlásil jsem ti šach, a teď ti povídám, že je to mat! Nemůžeš se už ani hnout a jsi prostě se vší svou moudrostí u konce.“

Pohodlný Sol si rozvážně prohlížel šachovnici z jelení kůže.

„Už je to tak, jak povídáš, dlouháne,“ doznával zarmouceně. „Ale byla to náhoda, nic jiného nežli náhoda, zapomněl jsem myslit a příliš mnoho jsem mluvil.“

„To ty děláš vždycky,“ zamručel Jim Hart. „Příliš mnoho mluvíš a zapomínáš přitom myslet.“

„Tak dobrá,“ nedal se Pohodlný Sol. „Začneme znovu a já ti ukážu, jak se to doopravdy hraje.“

Rozestavili figurky na šachovnici a za několik okamžiků byli už opět pohrouženi do hry. Pavel vyšel ze srubu na palouk. Těšilo ho, že oba jeho přátelé se tak zajímají o hru, které je tak snadno naučil, neboť věděl, že jinak by se brzy nudili.

Vzduch byl svěží a chladný; led a sníh sice zmizely, přesto však jezero, les i okolní kopce měly stále zimní vzhled. Pavlovi zima nijak nevadila. Měl teplé šaty a kromě toho byl pravidelným koupáním ve studené vodě už dostatečně otužilý.

Procházel se chvíli po ostrově, zašel i mezi stromy, na jejichž holých větvích visely v kožených obalech mumie bojovníků dávno vyhynulého kmene, a pak se volným krokem vracel ke srubu. Teplé, měkké světlo proudilo z hrubého okna a Pavel měl pocit, že se

vrací z procházky opravdu domů.

Rozhrnul těžkou bizoní kůží a z místnosti mu vylétl vstříc vítězoslavný křik Pohodlného Sola:

„Tak vidíš, Jime Harte, už jsi v úzkých, už se z toho nedostaneš. Pověz, kdo moc mluví a málo přitom myslí?“

„Nechápu, jak se to mohlo stát,“ kroutil hlavou Jim Hart.

„Ne, nechápeš a nikdy nepochopíš,“ pokračoval Pohodlný Sol. „Takové věci jsou pro tebe příliš hluboké. Pouze vzdělaný člověk, jako je Pavel nebo já, to dovede pochopit.“

„Jste vyrovnaní a hra je hra, tak žádné hádky,“ napomínal je Pavel. „Henry a Tom se, myslím, co nevidět vrátí.“

„A budou oba vyhladovělí jako smečka vlků,“ dodal Jim Hart. „Proto místo hádání začnu radši připravovat večeři. Hej, Sole, podej mi ty dva kusy jeleního a bizoního masa.“

„To víš, že podám, když máš zase jednou po dlouhé době moudrý nápad, dlouháne,“ odpověděl Pohodlný Sol. „V kuchařině se vyznáš, to se ti musí přiznat, Jime Harte.“

Načež oba začali jako nejlepší přátelé – kterými také ve skutečnosti byli – připravovat večeři pro tu „vyhladovělou smečku vlků“. Měli různé druhy zvěřiny, z nichž si mohli vybrat, měli však také ještě něco jiného. Tom Ross přinesl z jedné ze svých posledních výprav pytel mleté, nebo spíše jen drcené mouky, který ukořistil v jedné indiánské vesnici, a Jim Hart pekl z té mouky občas placky. K poctě obou přátel, kteří se měli každou chvíli vrátit, stal se pekařem i tohoto večera, a srub se brzy naplnil libou vůní pečeného těsta.

Minulo odpoledne, slunce zapadlo, pomalu se začínalo šerit, a večere byla už skoro připravená. Pavel vyšel ze srubu podívat se, zda Henry a Tom již přicházejí. A opravdu – dobře si to vypočítal. Za několik minut je oba spatřil: dvě tmavé postavy, jež se zřetelně odrážely od zapadajícího slunce. Na ramenou nesli silnou větev, na níž visel zastřelený jelen, už stažený. Pavel jim pospíšil vstříc a pomohl jim aspoň na posledním úseku cesty s těžkým nákladem.

Shodili s úlevou obrovského jelena na zem a pak odhrnuli bizoní kůži. Ve srubu však vládlo hluboké ticho, nikdo je nevítal. Hlavy Jima Harta a Pohodlného Sola byly skloněny nad šachovnicí a oba zálesáci neměli myšlenky na nic jiného, než jak by jeden zvítězil nad druhým. Když dokončili přípravu večeře, vrátili se zase ihned k šachům a tak se zabloukali do hry, že nic neviděli, nic neslyšeli.

„Pro všechno na světě, co to je?“ zvolal Tom Ross udiveně.

„To je hra v šachy, které jsem je naučil, zatímco jste byli pryč,“ vysvětloval Pavel s úsměvem.

Teprve teď Pohodlný Sol a Jim Hart vyskočili ze země, Sol si však neodpustil ještě

poznámku:

„Máš ty ale štěstí, už jsem tě zase hnal k matu, a nebýt toho, že přišli Tom a Henry, nic by tě nebylo zachránilo. Můžeš se jim poděkovat.“

„Pěkně jsi mě hnal k matu!“ bručel Jim Hart. „Sám jsi ztratil dámu a čekala tě jistá prohra!“

Tím však hádka skončila. Všichni včetně hráčů měli už pořádný hlad, a tak se pět hladovců vrhlo na bohatou večeři. Když se dosyta najedli, prohlásil Tom Ross, že se taky musí podívat na tu divnou hru, a když si ji důkladně prohlédl, požádal Pavla o vysvětlení.

„Byl jsem jednou ve Fort Pittu a tam hráli něco podobného,“ dodal. „Nikdy by mě však nenapadlo, že mě to jednou bude taky zajímat. Rozhrábni oheň, Jime, ať líp vidím.“

Pavel s Henrym se na sebe podívali a usmáli se: Tom Ross připomínal v té chvíli malé, zvědavé dítě. A Pavel si v duchu blahopřál, že měl ten šťastný nápad naučit své přátele zahánět nudu ušlechtilou hrou.

Příštího dne se opět ochladilo a Henry potvrzoval slova Jima Harta.

„Všechna znamení ukazují na tuhou zimu s velkými mrazy a spoustou sněhu. Králíci se zarývají hlouběji než jindy do svých doupat pod křovinami a také jsem si všiml, že ptáci si postavili neobvykle silná hnízda. Vždycky znovu mě udivuje, jak je to možné, že zvířata vědí, co má přijít.“

„To je pud,“ vskočil mu do řeči Pavel.

„Všichni víme, že pes dovede čichem sledovat stopu člověka mnoho hodin starou, a žádný člověk na světě by nevyčenichal pranic, ať by čichal, že by mu z toho upadl nos,“ dodal Pohodlný Sol. „Zvířata mají zkrátka a dobře docela jiné schopnosti než my, a tak to vlastně není žádný zázrak, když cítí ve svých kostech, že přijde něco, o čem my dosud nevíme.“

„Tak si aspoň vezměme příklad z veverek, králíků a ptáků,“ vmísil se do hovoru i Jim Hart, „starejme se, abychom měli teplou střechu nad hlavou, a hlavně abychom měli stále co jíst, až uhodí mrazy.“

„Jim má pravdu,“ přisvědčoval Henry. „Že přijdou mrazy, to je víc než jisté. Svědčí o tom nejen chování zvířat. Zdá se mi například, že mech na severní straně stromů je letos tlustší a hustší než jindy, a to znamená, že celá příroda se už připravuje na tuhou a dlouhou zimu.“

Zálesák je zvyklý jednat rychle a účinně, proto se ostrované rozhodli, že Henry, Tom a Sol odejdou příštího dne hned po snídani na druhý břeh na lov jelena. Dlouhý Jim měl jako správce domu zůstat na ostrově a Pavel, který by jindy rád doprovodil své tři druhy na hon, si vymyslel nějaké tajemství; když mu Henry navrhl, aby šel s nimi, odpověděl záhadně, že hodlá jiným způsobem doplnit společnou zásobárnu.

Ráno, sotva Henry, Pohodlný Sol a Tom Ross odjeli, pustil se do svého tajemného díla. Napřed si našel pěkný kousek tvrdého dřeva, kapesním nožem je přiřízl do tvaru jehly a potom, používaje místo nitě tenkých šlach z jelena, sešil z kůže velký pytel. Když byl hotov s touto prací, vstal a pytel si přehodil přes rameno.

„Pro všechno na světě, Pavle, kam jdeš s tím pytlem?“ ptal se Jim Hart udiveně.

„Taky jdu na lov, ale nebude to maso, co chci přinést. Jenom počkejte, Jime, a uvidíte,“ odpověděl Pavel.

S pytlem přes rameno vyběhl ze srubu a krácel pak k severnímu konci ostrova. Pavel byl odmalička zvědavý a všímavý chlapec; na ostrově ho zajímal především život zvířat, jejich zvyky, a tak si také už dříve povšiml, že veverky vyhledávají s oblibou tu severní část ostrova, k níž teď zamířil. Jednoho dne se sem vypravil a tu zjistil, jaká je příčina té obliby. Velký kus severní části ostrova byl zarostlý hustým, téměř neproniknutelným ořeším a zem tu byla všude pokryta ořechy, které spadly z větví, když udeřily první mrazíky.

Pavel vyhledal dva kameny, rozbil několik ořechů, ochutnal jejich jádra a shledal, že jsou velmi dobrá. Proto se sem dnes vypravil. Prodral se křovím a dal se ihned do sbírání. Brzy měl pytel tak napěchovaný, že se už do něho nevešel ani oříšek. Narovnal se a protáhl. Záda ho sice trochu bolela, ale úlovek stál za to! Hodil si těžký pytel na rameno a vracel se spokojeně domů.

„To se podívejme, koho by to napadlo!“ podívoval se Jim Hart, když Pavel shodil pytel na zem a ukazoval, co přinesl.

„Když si pomyslí, že ty krásné ořechy se válely někde v křoví a já o tom nevěděl, tak opravdu nevím, kam jsem dal hlavu.“

„To je tím, že máte příliš mnoho jiné práce, Jime, musíte se přece starat o celou naši domácnost,“ prohlásil Pavel. „Zato já nemám většinou co dělat, a proto mohu přemýšlet.“

„Ty člověka vždycky potěšíš, že se necítí jako hlupák,“ přiznal upřímně Jim Hart. Pavel se šťastně usmál.

„Vždyť jsem neřekl nic jiného než čistou pravdu. A teď, Jime, jdu pro druhou várku. Ořechů je tam ještě půl lesa. Myslím, že přinesu nejmíň šest plných pytlů. Zatím vymyslete, kam ořechy dáme.“

„Jen běž, chlapče, měl jsi opravdu šťastný nápad,“ pochvaloval si Jim Hart. „Tvoje ořechy nám po jelením a bizoním mase přijdou moc k chuti.“

Pavel sbíral celé dopoledne, a když konečně snesl do srubu všechny ořechy, byla jich v koutě pěkná hromada. Díval se na ni s pýchou a taky Jim Hart si nepřestával pochvalovat jeho nápad.

Odpoledne vzali Pavel a Jim Hart rýče, které si sami zhotovili z tvrdého dřeva, a šli

vykopávat kořeny, které se nazývají „indiánská řípa“.

„Není to zrovna nejlepší zelenina,“ přiznával Jim Hart, „k masu se však bude hodit, a kromě toho jsem slyšel, že Indiáni používají odvaru z tohoto kořene jako léku při horečce.“

Našli několik velkých kořenů, vyhrabali je a odnesli domů. Zbytek odpoledne potom věnovali další práci ve srubu. Přinesli z lesa velké kusy kůry, které připevnili na střechu a na vnější stěny srubu.

„Hezké to sice není,“ přiznával Jim Hart, „ale bude nás to chránit před deštěm a sněhem, a to je to hlavní.“

„Já bych tak přísný nebyl, Jime,“ nesouhlasil Pavel. „Náš dům vypadá docela pěkně. Splývá svým vzhledem s lesní divočinou a má svou vlastní krásu.“

Tři lovci, Henry Ware, Tom Ross a Solomon Hyde, se nevrátili ani večer, ani v noci, a tak Pavel a Jim Hart zůstali ve srubu sami. Jim Hart měl lehký spánek a krátce před svítáním se převálil na bok a uchopil Pavla za rameno. Pavel se okamžitě probudil:

„Co se stalo, Jime?“ ptal se starostlivě.

Ve srubu byla taková tma, že neviděl Jimovi Hartovi do obličeje, a proto jeho první, docela přirozenou myšlenkou bylo, že hrozí nějaké nové nebezpečí.

„Neslyšíš to houkání?“ zeptal se Jim Hart.

Pavel chvíli pozorně naslouchal: nakonec zaslechl, byť jenom velice nejasně, hluboký a měkký zvuk.

„Co je to, Jime?“

„Houkání divokých krocanů.“

„Myslíte, že to jsou Indiáni?“

„Ne, tentokrát jsou to opravdoví ptáci. Nějaký starý povídacový krocan oznamuje svým krutám, že se už blíží den. Je to od něho zbytečná námaha, protože krůty to vědí samy, ale on jim tím chce dokázat, jak je chytrý. A to je pýcha, která musí být potrestána. Vstaň, Pavle, půjdeme si pro něho a pro jednu nebo dvě krůty. Jejich maso je dobré, když se správně upeče.“

„A co myslíte, Jime, kde asi jsou?“

„V háji na severním konci ostrova. Snegli se tam večer na stromy, když přeletěli jezero. Ale teď už pojd'me, Pavle.“

Rychle se oblékli, vzali pušky, přesvědčili se, zda jsou nabity, a pak tiše vyklouzli ze srubu. Na východním obzoru se už začínalo ukazovat nejasné svítání, ale jinak byla ještě všude tma. Vzduch byl v těch časných ranních chvílích ledově mrazivý. Pavel se napřed roztrásl zimou, ale pak ho rozehrála lovecká vášeň.

„Musíš jít tiše jako kočka, Pavle, a dávej dobrý pozor, ať o nic nezakopneš,“ napomínal Jim Hart. „Nesmíme upozornit toho starého pana krocana, že se blíží jeho

poslední chvíle. Slyšíš ho? Je to starý blázen, vid'?' Jako by nás svým houkáním lákal přímo k sobě.“

Opět se ozvalo měkké krocaní zavolání: zvuk docela jasný a určitý v tichém vzduchu, a když se pak opatrně přiblížili k okraji háje na severním konci ostrova, Jim Hart se zastavil a ukázal vzhůru.

„Vidíš ho tam na větvi?“ zašeptal sotva slyšitelně. „Toho velkého chlapíka, který má peří lesklé jako ze skla? To je ten starý pan krocan, který nás sem k sobě přivolal, a ti menší ptáci se šedivým peřím, to jsou jeho krůty. Zastřelím krocana a ty, Pavle, zastřel krůtu, která sedí vpravo vedle něho. Krocan bude starý, ale je tak tučný, že má jistě měkké maso. Až řeknu teď, oba vystřelíme najednou.“

Zvedli pušky, pečlivě zamířili – a Jim Hart vykřikl. Zarachotily dva výstřely, oba téměř splynuly v jeden, tučný krocan spadl z větve jako kámen a už se ani nepohnul. Krůta také spadla, ještě se však zmítala na zemi. Ostatní ptáci se s velkým křikem zvedli, perutě zašuměly a už letělo celé hejno přes jezero. Pavel si pospíšil, aby ukončil trápení postřelené krůty; Jim Hart zatím zvedl krocana a s pýchou a obdivem si ho prohlížel.

„Viděl jsi už někdy většího krocana, Pavle?“ ptal se. „Jistě váží aspoň čtyřicet liber. A toho sádla, co má pod peřím. A podívej se na jeho péra. Jsou jako z modrého skla a jak se lesknou!“

Odnesli oba zastřelené ptáky na větev blízkého stromu, aby maso zmrzlo a tak se udrželo čerstvé.

Odpoledne se vrátili lovci z druhého břehu a radostně si prohlíželi plody Pavlovy a Jimovy vynalézavosti.

„Půjde-li to takhle dál,“ prohlásil Pohodlný Sol, „tak brzy budeme mít tak velké zásoby, že užijíme třeba celou armádu, jestliže ji totiž budeme potřebovat. Jsem rád, Pavle, že jsem už doma, protože jsem hrozně unavený a musím si pořádně odpočinout. Ještě dobře, že je tu Jim Hart, aspoň máme někoho, kdo mě bude obsluhovat.“

Večer se opět ochladilo, a tak rozdělali na ohništi ve srubu oheň větší než jindy. Velké červené plameny ozařovaly pět zálesáků i celý vnitřek srubu s jeho bohatými zásobami kožešin, ořechů a sušeného masa.

„Poslyš, Pavle,“ ozval se Pohodlný Sol, když chvíli seděli mlčky. „Ty jsi přečetl už mnoho knih. Vypravuj nám o některém z těch velkých chlapíků, kteří žili ve starých dobách. Rád se dám poučit o velkých mužích.“

„Chcete-li, Sole, budu vám vypravovat o Alexandrovi. Slyšel jste už někdy o něm?“

Pohodlný Sol zavrtěl hlavou a smutně vzdychl.

„Vidíš, přece jen nejsem tak vzdělaný člověk, jak jsem si o sobě myslel. Nadaný jsem, to je pravda, ale neměl jsem nikdy příležitost, abych se doopravdy vzdělával. Ne, Pavle, toho tvého Alexandra neznám.“

„Seznámím vás s ním, Sole,“ řekl Pavel.

Usadil se pohodlněji a začal:

„Alexandr Veliký žil před dávnými, pradávnými dobami. Byl Řek, či vlastně Makedonec, měl však v žilách také řeckou krev, i vzdělání měl řecké, a vedl Řeky a Makedonce do boje, prošel vítězně celou Malou Asií, a kdykoli se utkal v bitvě s Peršany, důkladně jim napráskal, ačkoliv Peršané byli vždycky v přesile, asi tak dvacet na jednoho.“

„A kdo psal zprávy o těch bitvách?“ přerušil Pavla Pohodlný Sol.

„Řekové, kdo jiný?“

„To jsem si hned myslel. A něco ti povím, Pavle,“ pokračoval Pohodlný Sol, „tuhle náš Jim Hart je jistě taky Řek. Protože když ten se rozpovídá o bojích, které prý prodělal, vždycky to dopadne tak, že on sám jediný napráskal nejméně dvaceti Indiánům.“

„Takovou hloupost jsem o sobě jakživ netvrdil,“ bránil se Jim Hart rozhořčeně.

„Vždyť my vám věříme, Jime,“ uklidňoval dlouhána Pavel. „Ale Sol snad má pravdu v tom, že Řekové se někdy příliš vychloubají. Jenže my to musíme přijímat, jak je to napsáno, protože jiné svědectví z té doby nemáme. Řekl jsem tedy, že Alexandr, ačkoliv byl ještě mladý, porážel Peršany v jedné bitvě za druhou, až konečně se jejich král Darius dal na útěk se všemi svými ženami.“

Pohodlný Sol si hvízdal:

„Chceš nám tím namluvit, Pavle, že ten král, který byl zřejmě také běloch, měl několik žen? Myslel jsem dosud, že několik žen mívají pouze náčelníci Indiánů.“

„Před dávnými dobami to býval obecně rozšířený zvyk,“ vysvětloval Pavel.

„No a vidíš, Pavle, tuhle náš Jim Hart nemá dosud ani jednu ženu.“

„Však ty taky ne, Sole Hyde,“ odsekl Jim Hart.

„Co já,“ prohlásil nedbale Pohodlný Sol, „já jsem na ženění ještě moc mladý!“

„Nevyrušujte Pavla pořád a nechte ho vyprávět o tom Alexandrovi, který, jak vidím, byl velký bojovník,“ napomínal je Tom Ross.

„Alexandr dobyl celou Malou Asii,“ pokračoval Pavel, „ale to mu stále nestačilo, stále nebyl spokojen, a čím více zemí dobyl, tím více toužil po nových.“

„To je zrovna tak jako s malým chlapcem, který jí o vánocích krocana,“ podotkl opět Pohodlný Sol. „Vždycky má větší oči než žaludek, a proto se nakonec dá do pláče. Ne, ne, Pavle, mně se zdá, že ten Alexandr přece jen nebyl velký muž.“

„Pokud se na to díváte takhle, Sole, pak máte pravdu,“ souhlasil Pavel. „Rozhodně však to byl znamenitý vojevůdce. Měl ale ještě taky jiné, opravdu velké chyby, o nichž jsem vám dosud nevypravoval. Když dobyl celý tenhle známý svět, začal mnoho pít a stále se hádal se svými nejlepšími přáteli. Jednoho dne zas tolik pil, až mu bylo nesnesitelné horko. Aby se trochu ochladil, skočil do řeky, kde byla voda studená jako

led. Dostal z toho horečku a brzy potom umřel. Bylo mu pouze dvaatřicet let.“

Pohodlný Sol se ušklíbl.

„Umřít ve dvaatřiceti letech!“ zvolal. „Tomu říkám neumět žít, dát se porazit. Člověk, který musí bojovat a ví, za co bojuje, se musí také umět šetřit, aby žil a mohl bojovat hodně dlouho. Já aspoň nehodlám umřít dřív, než mi bude sto let. Ten tvůj Alexandr byl slaboch, Pavle, nebyl to opravdový muž.“

„Musím říct, že Sol má tentokrát pravdu,“ prohlásil Tom Ross. „Má-li člověk před sebou nějaký úkol, chce-li něco dokázat, musí si taky podle toho počínat, a ne umřít ve dvaatřiceti letech následkem své vlastní hlouposti.“

Henry se zasmál.

„Je mi tě líto, Pavle. Příště si budeš muset vymyslet lepší příklady velikosti, budeš-li chtít uspokojit Sola a Toma.“

Ale Pavel se taky zasmál.

„Vypravuji, jak jsem to četl,“ prohlásil. „Ale možná, že Tom a Sol mají pravdu.“

Henry zamířil ke dveřím a vyšel ze srubu. Počasí bylo drsné, mrazivé. Vítr ohýbal holé koruny stromů, větve sténaly a naříkaly. Všude kolem byla tmavá divočina a ačkoliv Henry byl tělem i duší lovcem a zálesákem, přece jen byl rád, že má bezpečné přístřeší, kde může se svými přáteli sedět u příjemně hřejícího ohně.

Vrátil se do srubu, spustil těžkou bizoní kůži a přesvědčil se, zda dobře přiléhá, aby dovnitř nevnikal mrazivý vítr.

„Myslím, že uděláme nejlépe, vydáme-li se hned časně ráno na loveckou výpravu,“ řekl. „Velké sněhy přijdou co nevidět. Ten první sníh byl jen malou ukázkou toho, co nás ještě čeká.“

Vyrazili na loveckou výpravu ještě před svítáním. Pavel šel tentokrát s nimi a Jim Hart hospodařil doma sám. Přešli zamrzlé jezero, zamířili však raději k jihu, aby se vyhnuli náhodnému setkání se Šavany nebo s Miami. Štěstí jim přálo, ještě před polednem narazili na malé stádo bizonů. Jako rozumní lovci nezabíjeli zvířata bez účelu, vybrali jenom dvě mladé, tučné krávy; víc by ani neunesli.

Při zpáteční cestě Henry neustále starostlivě pozoroval oblohu a spokojeně si oddechl, když se konečně šťastně vrátili na ostrov. Obloha byla zatažena mraky, těžkými jako z olova, nezavál nejmenší větřík.

„Hleďte! Podívejte se!“ ukázal Henry. „Přichází velký sníh!“

Zamračená obloha se rozevřela, a když lovci dobíhali do srubu, padaly na ně první velké vločky sněhu.

Kapitola XVI

VÁNICE

Sněžilo hustě bez jediné přestávky po tři dny a po tři noci. Zálesáci si mohli blahopřát ke své prozíravosti, že se tak dobře připravili, neboť to byl opravdu velký sních.

„To není obyčejná sněhová vánice,“ tvrdil Pohodlný Sol „Nahoře bylo prostě tak velké množství sněhu, že dno oblohy to nevydrželo, prolomilo se pod tou tíhou a teď se to všechno sype dolů.“

Velké sněhové vločky nepřestaly padat ani na jediný okamžik. Jakmile se vyprázdnil jeden mrak, už vítr hnal na jeho místo mrak jiný, stejně velký, stejně těžký a stejně černý. Slunce nemělo nejmenší naději, že by jeho paprsky mohly proniknout černými mraky nebo hustým sněhovým závojem. Pohostinný ostrov duchů přestal být ostrovem, neboť obrovské kupy sněhu se nahromadily na zmrzlé hladině jezera a nebylo možno říci, kde končí suchá země a kde začíná voda. Holé větve stromů se ohýbaly a praskaly pod tíhou sněhu, který se na nich hromadil. Praskot lámajících se větví zněl jako výstřely z pušek.

Pavel pozoroval, jak před dveřmi srubu narůstá vrstva sněhové pokrývky. Napřed to byl pouze slabý bílý polštář, ale brzy museli sníh začít odklízet, aby mohli ven z domu. Také střecha se začala prohýbat a zlověstně praskat pod velkou tíhou sněhu. Museli znovu do sněhové bouře a dlouhými větvemi shazovat sníh ze střechy. Tuto práci, dost namáhavou a vysilující, opakovali pak v různých přestávkách ve dne i v noci; jinak ale neměli, kromě jídla a spánku, vlastně co dělat. Navrátili se tedy opět k šachům a Pavel musel vyprávět příhody, které znal z knih, a často také hovořil o svých přátelích a příbuzných ve Warevillu.

„Velký sníh nám přišel vhod,“ radoval se Henry. „Dokud sníh neroztaje, dotud také nehrozí nebezpečí bílým osadám. Sních nás tu sice uvěznil, zadržuje však také Šavany a Miami, nedovoluje jim, aby se vydali na válečnou výpravu. Kentucky, naše nová země, je před nimi prozatím bezpečna.“

Kvečeru třetího dne přestal sníh padat. Na rovině bylo sněhu vysoko na tři stopy, v úžlabinách ještě o něco víc. Vítr postupně zahnal všechny mraky a opět se objevilo slunce. Celý svět byl zase čistý a bílý a jasný a sníh měl lesk tak ostrý, že Pavla z toho zabořely oči.

„Musíme se chránit proti sněhové slepotě,“ prohlásil Pohodlný Sol. „Vymyslil jsem si něco, co nám jistě pomůže.“

Sáhl za loveckou košili a vytáhl čtyři kousky plochého dřeva. Přiložil vždy dva a dva k sobě, a to tak, že mezi nimi byla pouze úzká šterbina. Potom si je přiložil na oči jako

brýle a připevnil řemeny z jelení kůže, které uvázal na temeni hlavy. Tím se mu sice zúžil obzor pohledu, zato však byly jeho oči bezpečně chráněny před ostrým leskem sněhu. Pohodlný Sol takto nevědomky napodobil vynález, kterým si Eskymáci na Dalekém severu chrání oči před odrazem slunečních paprsků od věčného ledu a sněhu. Stejně ochranné brýle zhotovil Sol i pro své čtyři přátele. Nosili je několik dní, než si jejich oči zvykly na lesklý sních.

Chránění dřevěnými brýlemi vydali se Tom Ross, Henry Ware a Jim Hart hned k jezeru nachytat čerstvé ryby. Pavel s Pohodlným Solem zatím seděli u ohně.

„Velký sních potrvá ještě hodně dlouho, Pavle. A my tady musíme zůstat, dokud nezmizí úplně. Je pravda, že Indiáni se nemohou pro sních hnout, ale my také ne. Škoda že tu nemáme tři nebo čtyři z těch knih, které přinesli tvůj otec a pan Pennypacker přes hory do Warevillu. Mohl bys nám teď předčítat.“

„To je teda škoda,“ povzdychl si Pavel.

Vzpomínal si na všechny ty krásné knihy, které mu ukázal učitel pan Pennypacker, jehož byl oblíbeným a taky nejlepším žákem.

„S tím se musíme smířit, Sole,“ dodal odevzdaně. „Knihu neuvidím, dokud se nevrátíme. Musíme si vymyslet nějakou jinou zábavu.“

Pohodlný Sol, který dosud líně ležel na zemi, opíraje se zády o hromadu suchého dříví, se náhle vzpřímil a oči mu zajiskřily. Měl bystrý sluch a postřehl jakýsi podivný šramot na sněhovém kopci, jako by někdo těžce šlapal ve sněhu.

„Patrně je to některý z našich chlapců,“ usoudil, „jen bych rád věděl, proč nejde rovnou domů a raději se potácí ve sněhu.“

„Ano, taky ho slyším,“ potvrdil Pavel.

„Už je blízko,“ pokračoval Pohodlný Sol. „Ale – co je tohle...?“

Ozvalo se hněvivé zamručení, potom divoký dupot ve sněhu a v příštím okamžiku dopadla na plochou střechu ohromná tíha. Větve, kůra a kůže povolily a proraženou střechou spadlo na zem srubu obrovské černé tělo. Zůstalo ležet jako omráčené.

Také Pavel byl zpola omráčen. Ta obludná, černá masa ho při pádu udeřila do ramene a odhodila na hromadu kožešin. Pohodlný Sol odletěl na druhou stranu.

Když se oba za pár vteřin konečně zvedli ze země, vstalo současně s nimi i to velké černé tělo. Medvěd, který slídl okolo srubu, vylezl na hromadu sněhu a odtud na plochou střechu – ta však neunesla jeho tíhu. Teď se vztyčil na zadních nohou a mával dlouhými předními prackami, které byly vyzbrojeny strašnými drápy. Nemručel už, projevoval svůj hněv divokým řvaním.

„Uskoč, Pavle, uskoč!“ vzkřikl Pohodlný Sol. „Hleď se dostat ke dveřím a ven.“

Pavel, ačkoliv se ještě úplně nevzpamatoval z omráčení, přece jen už byl natolik při vědomí, že slyšel Solův rozkaz a pokusil se uprchnout: v poslední vteřince uklouzl

ocelovým drápům rozzuřeného dravce. Nepodařilo se mu však uprchnout až ke dveřím, pouze uskočil ke zdi a mohutné zvíře, bijící prackami kolem sebe, zůstalo mezi ním a dveřmi. Pohodlný Sol pobíhal mrštně sem a tam, aby se vyhnul smrtelnému objetí v náruči medvěda, nemohl se však stále dostat k puškám, které stály opřeny v koutě.

Medvěd zřejmě nevěděl, co se to s ním stalo a kde se to ocitl, a tak stál na zadních nohou na jednom místě a tloukl vztekle prackami do vzduchu, otáčeje se přitom dokola; přesto však, že se nehýbal z místa, Pavel a Pohodlný Sol byli stále v nebezpečí a museli poskakovat sem a tam, aby se vyhnuli strašlivým drápům. Ven ze srubu nemohli, neboť medvěd byl stále mezi nimi a dveřmi. Při tom otáčení a divokém mlácení prackami však medvěd přece jen pomalu změnil místo, dostal se do blízkosti ohniště a plamen, rozdmýchaný chladným vzduchem, mu ožehl bok. Medvěd zařval bolestí a sklonil hlavu, aby si olízl ožehnuté místo.

To byla vhodná příležitost, které Pohodlný Sol také hned využil. Skočil do kouta, popadl pušku a v příštím okamžiku se srub zachvěl dunivým výstřelem. Mohutný medvěd zanaříkal jako malé dítě, několikrát se udeřil prackami do klenuté hrudi, potom se pomalu složil na zem vedle ohniště, zhluboka vydechl a zcepeněl.

Pavel přestal poskakovat a rovněž si zhluboka vydechl.

„Bylo to právě včas, Sole,“ řekl. „Musím vám poděkoval.“

„Není za co, Pavle,“ odmítl díky Pohodlný Sol. „Byla to jenom náhoda, že mě medvěd pustil do kouta k pušce. Ale, povídám, Pavle, měli jsme tu pěknou návštěvu, vid’? Postrašil nás, obr, to si musíme přiznat, ale myslím, že měl chudák zrovna tolik strachu jako my.“

„Ale podívejte se, Sole, na náš dům!“ řekl Pavel lítostivě. „Střecha napůl rozbitá, kožešiny a zásoby přeházené...“

Zvenčí se ozvaly rychlé, měkké kroky ve sněhu. Rybáři u jezera zaslechli výstřel a pospíchali domů.

„To nic není, chlapci,“ hlaholil Pohodlný Sol, když Henry Ware, Tom Ross a Jim Hart vběhli do srubu. „Jakýsi gentleman, s kterým jsme bohužel neměli dosud tu čest, který je však asi rodákem z tohoto kraje, nás přišel navštívit bez pozvání. Chvíli s námi tančil a poskakoval a potom si lehl a usnul u ohně, protože se asi hrozně unavil. Tomu se ostatně vůbec nedivím, protože sám jsem taky hrozně unavený.“

Tom Ross ohmatal medvěda nohou.

„Ještě je tlustý, však taky zima dosud příliš nepokročila. Měl by tedy ještě být ve svém zimním brlohu. Byl z něho něčím vyhnán a zatoulal se přes zamrzlé jezero až k nám. Každý má zůstat tam, kam patří.“

„Kdyby Jim Hart byl zůstal tam, kam patří, doma u ohně – byl by medvěd spadl na záda jemu, a ne mně,“ podotkl Pohodlný Sol, ohmatávaje si pohmožděné místo.

„Vidíš, že jsem chytřejší než ty, a ty mi to nikdy nechceš věřit,“ zasmál se Jim Hart.

„Ten chlupáč rozmnožil sice naše zásoby, medvědí kýta a tlapy jsou výborné,“ prohlásil Henry, „ale na druhé straně nám způsobil pořádnou škodu. Budeme sebou muset hodit, abychom dali zase všechno do pořádku.“

Pustili se ihned do práce. Napřed odtáhli medvěda ven ze srubu a potom začali opravovat střechu. Rozhodli se však, že ji udělají tentokrát ještě pevnější a silnější, proto vyhledali v lese důkladné větve a také podťali tři nebo čtyři mladé stromky. Teprve na tento krov nakladli kůže a kůru a všechno zatížili kameny.

Střechou se zabývali všichni kromě Sola. Pohodlný Sol zatím stáhl medvěda z kožichu a prohlásil, že jako uznávaný krejčí a obuvník osady zhotoví pro všechny osadníky teplé prezůvky, vysoké až po kolena, ve kterých se klidně budou moci brodit sněhem.

V klidu a míru uplynul další týden. Na jeho konci si Pohodlný Sol, který byl toho dne už od rána neobyčejně vážný, odvedl Pavla do kouta světnice a požádal ho, aby s ním šel na procházku po prohrabané stezce do lesa na severním konci ostrova. Když ušli asi sto metrů, Pohodlný Sol se zeptal Pavla: „Víš, Pavle, jaký dnes máme den?“

„To nevím, Sole,“ přiznal Pavel. „A co na tom záleží?“

„Mnoho na tom záleží, Pavle, to mi můžeš věřit,“ ujišťoval Pohodlný Sol vážně. „Já vím, jaký dnes máme den, protože si od začátku vedu kalendář.“

Ukázal na jeden strom. Byla na něm dlouhá řada vrubů, vyřezaných do kůry Solovým ostrým loveckým nožem.

„Nezapomněl jsem ani na jediný den,“ pokračoval Pohodlný Sol pyšně, „a proto vím, že je dnes třiadvacátého prosince. A teď mi povězte, můj drahý Pavle Cottere, jaký den je zítra a co je na těch dnech zvláštního?“

„Čtyřiadvacátého prosince – vánoce!“

„Ano, vánoce. A nemyslíš, že bychom i my měli oslavit vánoce jako dobří křesťané, třebaže jsme v divokém pralese, odříznuti od našich lidí? Nevypadá to tu jako ta nejpravější vánoční krajina?“

Pavel se rozhlédl po jiskřivé, nádherné široširé divočině. Všude, všude byl sníh. Hladina jezera, kopce, lesy, všechno bylo oděno čistým sněhem, bez jediné poskvrnky. Byl to svět klidu, míru a krásy, opravdu vánoční krajina. V těchto chvílích se připravují ve Warevillu na vánoční svátky.

„Ano, Sole, máme vánoce a myslím, že bychom je měli oslavit.“

„To rád slyším, Pavle,“ řekl Pohodlný Sol spokojeně. „Chtěl jsem si o tom promluvit nejdříve s tebou, abych věděl, jak se na to díváš, než o tom řeknu ostatním chlapcům. Nevím, proč bychom se neměli i letos radovat – jako jsme se radovali každý rok. Jsme všichni živi a zdraví, nic nám vlastně nechybí, ačkoliv jsme prošli tolikerým nebezpečím.“

Jsem sice stále ještě trochu unaven, ale to není důvod, proč bychom neměli oslavit letošní vánoce.“

„Máte pravdu, Sole,“ přisvědčil Pavel.

„Tak pojďme domů a promluvíme si o tom s ostatními chlapci,“ rozhodl Pohodlný Sol.

Vrátili se do srubu, kde Pohodlný Sol slavnostně oznámil, že vánoce jsou přede dveřmi a že navrhuje, aby byly důstojně oslaveny. Všichni hned radostně souhlasili. To kouzelné slovo vánoce je hluboce dojímal. Ano, oslaví vánoce v rodinném kruhu, neboť opravdu tvořili jednu svornou rodinu.

„Musíme mít velkou, slavnou vánoční hostinu,“ prohlásil Jim Hart. „Ale o to se už postarám, na mě se můžete spolehnout.“

„A já ti pomohu, třebaže jsem hrozně unaven,“ sliboval Pohodlný Sol.

„Já vám taky budu pomáhat, Jime,“ nabídl se Pavel.

Toho večera se jako obvykle sesedli u ohně a rozprávěli: nikoli však o Indiánech, ani o honbě nebo rybolovu, nemluvili ani o sobě, nýbrž vyprávěli si o těch druhých lidech, kteří na ně čekají ve Warevillu. Pavel přimhouřil oči a snivě se zadíval do ohně. Viděl v žltorudých plamenech známé osadníky z Warevillu, jak se chystají k velké slavnosti vánoční, jak připravují dárky a jak děti večer jenom nerady odcházejí spát. Bylo to krásné a dojemné.

Oheň pomalu dohasínal, brzy zbylo jenom řěavé dřevěné uhlí a zálesáci se chystali k spánku. Než však ulehli, jeden po druhém položil vedle ohniště dárky pro své přátele, každý, co měl nejlepšího. Nikdo se však nesměl podívat dřív nežli druhý den ráno. Potom ulehli a brzy usnuli.

Probudili se, sotva se rozednilo, a hned si radostně začali prohlížet dárky. Pohodlný Sol daroval Jimu Hartovi na důkaz opravdového přátelství a velké úcty svůj kapesní nůž, věc velké ceny v lesní divočině, a skromný Jim Hart se těšil z dárku jako malé dítě.

Štědrovečerní hostina byla nebývalou a slavnou událostí v životě Jima Harta. Se dvěma tak dobrými pomocníky, jakými byli Pavel a Pohodlný Sol, pracoval po celý den, a když večer usedli osadníci na kožešiny, rozložené kolem ohně, předložil jim všechno, co může poskytnout prales: bizoní kýtu, jelení hřbet, králíka, ryby, krocana, placky upečené z indiánské mouky a jako zákusek ořechy, nasbírané Pavlem. Les a jezero se jim postaraly o tu nádhernou hostinu. Jedli toho večera jako Indiáni, až skoro nemohli dál, a byli veselí a šťastní jako pravé děti přírody.

„Nechápu, že někdo chce žít ve velkých městech, kde není les, velká řeka ani jezero,“ prohlásil Pohodlný Sol „Tady máme všechno, co potřebujeme. Obrovské prostory, kde může člověk volně dýchat, lesy, které nemají konce, kde je tolik lovné zvěře, že člověku postačí, aby si ukrojil, a už může jíst, a když jsem unaven a chci si odpočinout, tak si

lehnu a ležím.“

Pavel se usmál.

„A na něco zapomínáte, Sole – na Indiány!“

„Nic na světě není dokonalé, to bys už taky mohl vědět, Pavle,“ odpověděl Pohodlný Sol. „Říká se, že není růže bez trní, a je to svatá pravda. Naštěstí ten trn v naší růži je tak malý, že jej skoro ani není vidět. Indiáni, říkáš, Pavle? Tak dobře, tedy Indiáni. Hned ti řeknu, jak já se na ně dívám. Indiáni nás ovšem někdy obtěžují, ale to je jen tak pro zábavu, abychom příliš nezlenošili a nezhoustla nám krev, Pavle, protože hustá krev není zdravá. Řekni sám, neuklouzli jsme Indiánům, kdy se nám zachtělo?“

Bavili se a vyprávěli dlouho do noci a ulehli k spánku, až když na oblohu vyšel měsíc; stříbrný kotouč, jenž zaplavil jasným, měkkým světlem celou tu široširou divočinu.

Velký žlutý kuguár, vyhublý a vydlážděný hladem, plížil se po zasněžené hladině jezera. Jeho nozdry zachytily příjemnou vůni jídla. Dravec pozvedl hlavu a vztyčil uši. A když vítr přinesl nový závan této svůdné vůně, dravec zajiskřil očima, ohrnul pysky a vycenil dvě řady dlouhých bílých zubů. Táhl sněhem své dlouhé, pružné tělo, až se konečně ocitl na jedné z prohrabaných stezek, vedoucích z jezera na břeh. Jindy by se byl zcela jistě rychle vrátil, neboť na stezce zachytil silný pach neznámých a možná mocných tvorů. Byl to však kuguár opravdu mimořádně velký a odvážný, navíc měl té noci hrozný hlad – proto se plížil po stezce dál.

Stezka vedla přímo ke srubu. Kuguár se po ní pohyboval tiše jako duch, rudé oči mu žhnuly, hlad ho dráždil a pobízel, zvláště když se do toho neznámého a podezřelého pachu začaly mísit četné vůně, které dravec tak dobře znal: vůně bizoního masa, vůně masa jelena i jiných zvířat. Především ho však hnál hlad, který byl mnohem, mnohem silnější než vrozená opatrnost.

Připlížil se po stezce až ke dveřím srubu a tam se na okamžik zastavil. Rudá záře dohasínajícího ohně pronikala štěrbinou dveří a naplňovala srdce žlutého dravce hrůzou. Zachvěl se a z hrdla se mu vydralo tiché zavrčení.

Jeden z pěti spáčů ve srubu sebou trhl a posadil se. Pozorně naslouchal. Slyšel těžké oddychování za dveřmi. Vstal, tiše přikročil k ohni, vzal z něho ohořelou větev, mávl jí vzduchem, aby vzplála, po špičkách opatrně přistoupil ke dveřím, odsunul těžkou kůži a jedním skokem vyběhl ven, mávaje před sebou hořící větví. Kuguár, vyděšený k smrti, se jako blesk obrátil a pádil po stezce, přes zamrzlé jezero a hluboko do lesů na druhém břehu.

Henry Ware se tiše zasmál, uhasil větev ve sněhu, vrátil se do srubu a ulehl vedle svých přátel, kteří spali dál nerušeným spánkem spravedlivých.

Kapitola XVII

ŠLÉPĚJE VE SNĚHU

Osamělý, přitom však klidný a spokojený způsob života na strašidelném ostrově uprostřed hlubokých lesů našim pěti zálesákům zcela vyhovoval.

Velký mráz, který překvapil letos přírodu předčasně, držel pevně zemi ve svých spárech. Led na jezeře ještě zesílil a od lesů vanul přes něj ostrý vítr, který mrazil až do kostí. Bohudík měli na ostrově suchého dříví víc, než mohli spotřebovat, a proto nikdy nedovolili, aby úplně vyhasl oheň na Hartově ohništi v koutě srubu. Nebyl to ovšem oheň zbytečně vysoký, spíš hromada rozžhaveného dřeva, proměněného v uhlí, která vysílala příjemné světlo a teplo.

Tom Ross a Henry Ware se vydávali čas od času na druhý břeh, aby pátrali po Indiánech, spíš však jenom ze zvyku, než že by považovali takové výzvědné výpravy za naprosto nutné. Byli si jisti, že nebezpečí indiánského útoku nepřipadá v době tak tuhých mrazů v úvahu.

Pavel se stal v těchto dnech nejdůležitější postavou malé ostrovní osady. Dny byly krátké, večery dlouhé, a tak když večer usedli okolo ohně, v jehož slabém světle si sotva viděli do tváří, Pavel musel vyprávět. Vyprávěl ochotně a rád o tom, co vyčetl z knih o jiných dobách a o jiných zemích. Znal aspoň v základních rysech dějiny Starého světa a dovedl o nich vyprávět tak barvitě a živě, že posluchači, jejichž obrazotvornost byla podnícena tmou, do níž jen sem a tam proskočila rudá zář ohně, takřka viděli před očima všechna ta vítězství Hannibalova, Caesarova, Alexandrova, třebaže Alexandr, jako již jednou, opět u nich propadl a Pohodlný Sol i vážný Tom Ross ho přísně odsoudili.

„Když o tom tak přemýšlím,“ zauvažoval nahlas Pohodlný Sol, „tak se mi zdá, že ten Hannibal byl přece jen ze všech těch starých chlapíků nejlepší bojovník, jestliže musel do svého vojska najmout všelijaké cizáky a barbary, kteří jistě nebyli o nic lepší nežli ti naši Indiáni tady, a vedl tu smíšenou čeládku proti Římanům, kteří, jak jsi nám povídal, byli vojáci k pohledání, a přece jim napráskal, a k tomu ještě v jejich vlastní zemi, pak musím uznat, že byl ze všech těch starých chlapíků nejchytřejší. Nakonec se sice štěstí obrátilo proti němu, ale za to on nemohl, a když se takový opravdový hrdina ocitne v neštěstí, a přece se proti němu dovede postavit, tak z toho pro mě následuje, že je to opravdový muž.“

„Však si ho taky vážím a upřímně obdivuji,“ souhlasil Pavel.

„A co ti lidé tehdy jedli?“ zajímal se Jim Hart.

„Většinou jídla z mouky, zeleninu a ovoce,“ vysvětloval Pavel.

„Cože? To se tedy nedivím, že jsou mrtvi,“ prohlásil Jim Hart slavnostně. „Já bych

nemohl bojovat a vůbec dělat nic namáhavého, kdybych musel jíst jenom mouku, zeleninu a ovoce. Já musím mít maso.“

Načež Jim Hart povstal a důležitě obhlédl svou zásobárnu.

„Máme dostatek zásob aspoň na tři nebo čtyři týdny,“ prohlásil spokojeně. „Ještě tu ztloustneme a zlenošíme, když nebudeme dělat nic jiného než jíst, spát a poslouchat Pavlovo vyprávění.“

„Měl bys děkovat pánu bohu, že jsi tu s námi a můžeš se trochu poučit, Jime Harte,“ škádlil ho Pohodlný Sol. „Kdybychom si tě my dva, já a Pavel, vzali důkladně do práce a namáhali se s tebou několik desítek let, tak bychom snad přece jenom z tebe udělali něco, co by se aspoň zdaleka podobalo vzdělanému člověku. Ale dalo by nám to velkou práci, a než by se nám to povedlo, myslím, že bych byl z toho hrozně unaven.“

„Ty, a vzdělaný člověk!“ rozhořčil se Jim Hart. „Jak se můžeš tak nestydatě vychloubat? Číst něco tištěného nebo psaného, to je pro tebe horší práce nežli štípat dříví, a všichni lidé ve Warevillu o tobě říkají, že jsi tak líný, že si sám nikdy nerozštípneš ani pět polínek, i kdybys měl zmrznout.“

„Na tom nezáleží,“ prohlásil Pohodlný Sol lhostejně. „To já vím sám, že jsem nikdy neměl dost příležitosti, abych se vzdělal, jak bych chtěl, ale mám nadání k tomu, stát se vzdělaným člověkem, a na tom záleží, rozumíš, Jime Harte, na tom záleží. Já mám, jak se říká, otevřenou hlavu, a proto si dovedu všeho všímat, chytat myšlenky...“

„Když máš otevřenou hlavu, tak dej pozor, aby ti do ní jednou nenapršelo,“ zamručel Jim Hart.

„Přestaňte se hádat a mlčte už, ať Pavel může vyprávět,“ napomínal je Tom Ross.

A Pavel začal vyprávět. Vyprávěl tentokrát o trojské válce, když však vylíčil Hektorovu smrt, musel se opět na chvíli odmlčet, neboť Pohodlný Sol prohlásil, že k tomu musí něco říci. Hektor, stejně jako Hanibal, si získal přátelství a úctu těchto prostých zálesáků a Pohodlný Sol promluvil za ně za všechny, když prohlásil:

„Od té bohyně války, od té Minervy to nebylo správné, že se do toho pletla a pomáhala Achillovi, když Hektor mohl nad ním zvítězit v čestném boji. Co je vůbec ženským do válčení muže s mužem? To ti povídám, Pavle, a ty také, Jime Harte, dávej dobrý pozor na moje slova, ať se o něčem poučíš: když se ženy začnou plést do podobných věcí, vždycky pomáhají tomu, komu by pomáhat neměly. Vsadím se o všechno, co mám, a přidám k tomu ještě i to, co nemám, že například kdybych zápasil s Jimem Hartem a připletla se k tomu nějaká žena, jistě by pomohla jemu, a ne mně, ačkoliv Jim Hart, jak ho všichni znáte, je člověk nohatý, pihovatý a ošklivý, zatímco já jsem muž hezký a pohledný.“

„To já si zas těch starých Řeků a Trojanů příliš nevážím,“ ozval se Tom Ross a rozhovořil se obsírněji, než bývalo jeho zvykem. „Hlavně ten jejich způsob válčení byl takový nějaký divný. Představte si člověka, který zničehonic dostane chuť na bojování,

vystoupí před své vojsko, začne křičet a tlouct na měděný štít, že je z toho pekelný rámus, jako když spadne v kuchyni z police všechno nádobí, dívá se kolem sebe, kroutí očima a volá: Já jsem Achilles, já se vůbec nikoho nebojím, pobil jsem už mnoho Trójanů a jsem ten nejstrašnější bojovník na celém světě. Když chci, tak zvednu jednou rukou celou loď a hodím ji i se všemi námořníky daleko přes vysoký kopec. Když se podívám na slunce, slunce se ihned skryje za mraky, protože má ze mě strach. Nadělal jsem mnohem více vdov a sirotek než tisíc nejstatečnějších bojovníků dohromady! Víš, Pavle, to se mi od těch lidí nelíbí, že se tolik vychloubali. To od nich nebylo hezké, a tím horší to bylo, že většinou to byla samá lež. Každý, kdo se tolik vychloubá, většinou jenom lže. A také ten způsob jejich bojování, to byla přece hloupost. Představ si, Pavle, že dnes přijde nějaký takový pan Achilles, začne křičet a mlátit do kusu mědi, tak co se stane? Šavané nebudou poslouchat, jak se takový chlapík hloupě vychloubá, kdepak, první z nich mu prostřelí hlavu kulkou, a to tak snadno a lehce, jako by odstřelil králíka, a udělá dobře, takový mluvka nic jiného nezasluhuje.“

„Na trojské rovině nebyli Šavané a v těch dávných dobách ještě nebyly vynalezeny pušky a střelný prach,“ připomněl Pavel.

„Na tom vůbec nezáleží,“ pokračoval Tom Ross ve svém spravedlivém rozhořčení. „Ti lidé nebojovali počestně a správně. Je to tak, jak povídal Sol – proč se ty ženské, ty bohyně nebo co vlastně byly, do toho pletly a nenechaly mužům, aby si to vyřídili sami mezi sebou?! Jedině ten starý Jupiter, to byl slušný a rozumný bůh. Seděl si pěkně na svém zlatém trůně a chtěl, aby Řekové a Trójané bojovali mezi sebou, jak se sluší a patří. Možná že by to bylo šlo, nebýt těch darebných bohyň, které se do toho pořád pletly. Každá z nich měla – ať už mezi Řeky, nebo mezi Trójaný – nějakého oblíbence a tomu pomáhala. Stále čenichaly okolo a čarovaly, ano, Pavle, čarovaly. Co je to jiného než čarování, když taková bohyně dovedla udělat, že nepřítel jejího oblíbence viděl všechno dvakrát, nebo mu spustila na oči mrak z oblohy, takže neviděl vůbec nic, nebo mu vytáhla krev ze všech žil a dala mu do nich místo krve vodu? Povídám ti, Pavle, a mně můžeš věřit, že žádný indiánský bojovník, ať už z kmene Šavanů nebo Miamiů, nebyl by tak nečestný, aby využil podobných výhod nebo aby žádal squaw, aby mu pomáhala svým čarodějstvím. A ten Paris? Ten by nesměl zůstat u nás v Kentucky ani týden, toho bychom hnali!“

„Nezapomínej, Tome, že to všechno se událo před dávnou a dávnou dobou, kdy žili jiní lidé, kteří měli jiné mravy a zvyky,“ vysvětloval Pavel.

Henry naslouchal Pavlovým příběhům a výkladům, které po nich následovaly, vždy s nejvyšší pozorností. Rozuměl Pavlovi víc než ostatní, chápal, že mysl jeho přítele obepíná nejen ten kus divočiny, v níž právě žili, nýbrž celý svět, dívá se netoliko do přítomnosti, nýbrž i daleko do minulosti a možná že i do budoucnosti. Vážil si proto Pavla a měl ho rád láskou staršího, silnějšího bratra.

Po několika dnech se mráz opět zmírnil – ne sice mnoho, stačilo to však, aby sníh aspoň na povrchu změkkl, takže chůze po něm byla snazší. Henry a Ross podnikli novou výpravu přes jezero do lesů na druhém břehu, zčásti na výzvědy, zčásti na lov. Ulovili pěkného jelena, který uvázl ve sněhové závěži. Vyhledali silnou větev, svázali jelenovi přední i zadní běhy, zavěsili ho na větev, položili si ji na ramena a nastoupili zpáteční cestu. Z opatrnosti se drželi jen v nejpustší části lesa, kde zůstávali stále v úkrytu stromů a křoví, a tak postupovali sněhem mlčky a tiše jako duchové. Jelen byl sice velký, oba však byli silní a snadno nesli jeho tíhu.

Blížili se už k břehu jezera, když tu Henry, který šel první, se náhle zastavil a pozorně se zadíval na zem. Tom Ross následoval jeho příkladu; a nebylo ani třeba, aby si říkali, co viděli. Poznali to oba na první pohled.

„Dva Indiáni a jeden běloch,“ řekl Henry, ukazuje na stopy ve sněhu.

„Ano,“ přisvědčil Tom Ross. „Dva Indiáni a Braxton Wyatt. Ten odpadlík je stále ještě u Miami.“

„Je to tak – a pro nás to znamená zvýšenou opatrnost.“

Víc o tom nemluvili, oba však dobře věděli, jaké jim hrozí nebezpečí, jestliže Braxton Wyatt a Miamiové objeví jejich stopy, pak se tím jen utvrdí jejich podezření! To byla náhoda, s níž museli počítat a také s ní počítali a byli na ni připraveni. Zamířili spěšně hloub do lesa, na zádech stále uloveného jelena. Rozhodli se, že se ho nezřeknou, přestože jim teď hrozilo nebezpečí. Poznali podle jistých známek, že obleva nepotrvá příliš dlouho, že nejdéle s večerem se přizione ostrý mráz a pak povrch sněhu opět nepříjemně zledovatí a oni nebudou moci nějaký čas na lov.

Zůstali ukryti asi dvě hodiny v hustém křoví a pak nastoupili zpáteční cestu domů místy, kde byl sníh již opět zmrzlý; tak po sobě nezanechali žádné stopy.

Za večerního pološera dorazili na břeh jezera a pak spěchali po zamrzlé hladině rovnou k svému ostrovnímu domovu.

„Řeknu vám, co si myslím,“ zahájil Henry Ware poradu, k níž se po večeři sesedli kolem ohně. „Braxton Wyatt nás podezírá, že jsme tady. On ovšem nevěří v pověry Indiánů, a tak se mu možná podaří přemluvit Miami, aby prohledali náš ostrov.“

„A poněvadž sem teď mohou snadno přijít po ledě, bude to pro nás horší, než kdyby museli přeplavat jezero v člunech. Vidím, že to bude těžká práce, odrážet jejich útok, těžká práce pro unaveného člověka, jako jsem já,“ podotkl Sol.

Pavel mlčel; seděl v koutě srubu a pozorně naslouchal. Pak mu ale najednou zčervenaly tváře a oči zazářily zvláštním světlem, jako vždy, když ho znenadání napadla velká myšlenka.

„Jestliže se Braxton Wyatt pokusí přemluvit Miami tvrzením, že duchové na našem ostrově nejsou, pak bude naším úkolem dokázat jim, že duchové tady přece jenom jsou.“

„Jak to myslíš, Pavle?“ divil se Henry.

„Musíme jim ty duchy ukázat.“

Chvilí bylo ticho. Pak se ozval Pohodlný Sol.

„My jim je máme ukázat?“

„Ano, my,“ opakoval Pavel vážně.

Zálesáci se udiveně dívali jeden na druhého.

„A jak?“ nedal se Pohodlný Sol.

„Podniknou-li Miamové výpravu na náš ostrov, jistě přijdou v noci, abychom je už zdálky nezpозorovali. A v noci, jak je vám jistě známo, se zjevují duchové. Jednoho ducha budu dělat já, druhého Jim Hart. Vy ostatní zůstanete v úkrytu, připraveni použít pušek, kdyby toho bylo třeba.“

„Výborný nápad,“ souhlasil Henry Ware. „Myslím, že to půjde.“

Kapitola XVIII

CO SPATŘILI INDIÁNŠTÍ BOJOVNÍCI

Uplynuly tři dny a jedné temné mrazivé noci vyrazila z vesnice Miamů silná četa bojovníků. Vedl ji náčelník Žlutý kuguár a bílý odpadlík Braxton Wyatt a četa čítala třicet nejstatečnějších bojovníků kmene, většinou vrstevníků Žlutého kuguára. Šedivý bobr nepřál této výpravě, radil proti ní, neboť ji považoval za znesvěcení ostrova, který je sídlem duchů dávno zesnulých bojovníků. Žlutý kuguár však získal většinu bojovníků na svou stranu, a tak se starý náčelník nakonec musel podrobit a dát proti své vůli souhlas, aby se četa bojovníků vypravila na ostrov uprostřed jezera.

Braxton Wyatt nikdy nevěřil v duchy ani strašidla. Objevil ve sněhu šlépěje, poznal, že jsou to stopy bílých mužů, a tento náález potvrdil Braxtonovo podezření, že ti, které tolik nenávidí, se skrývají na ostrově uprostřed jezera. Zahořel znovu touhou, aby se konečně mohl pomstít Henrymu a všem jeho přátelům, předtím však musel podlomit vliv Šedivého bobra a přemoci velkou pověrčivost Indiánů.

Skoro si už zoufal, že se mu to nikdy nepodaří, když náhle objevil ve sněhu stopy – a byly to stopy, které vedly z lesa skoro až k okraji jezera. Považoval to za nejpádnější důkaz, že jeho podezření je správné, a naléhal na Žlutého kuguára, aby podnikl výpravu na ostrov. Připomněl Miamům tu srážku v lese nedaleko jezera i celou podivnou záležitost s posly míru. Zvlášť to druhé připomenutí na Miamy platilo, neboť za ten čas se už vystříдалo mezi Miamy a Šavany několik poslů, kteří potvrdili, že oba kmeny se staly obětí chytré a odvážné

Isti. Současně se upevnila autorita Braxtona Wyatta, kterému Indiáni opět plně věřili. A tak nakonec Braxton s vydatnou podporou Žlutého kuguára a několika jiných odvážnějších bojovníků přemohl odpor rozváznějších Miamů a válečná výprava se vydala na cestu.

Byla to četa třiceti vybraných bojovníků, dobře vyzbrojených nejen tomahavky a noži, nýbrž i puškami a střelivem, které si Indiáni koupili od kočovných obchodníků z Kanady. Braxton Wyatt je tak často, tak dlouho a tak důkladně přemlouval, že jejich pověřčivá víra v duchy na ostrově je pošetilá, až konečně mu přece jen začali věřit, a to tím ochotněji, že byli vydrážděni touhou po skalpech zálesáků.

Mráz byl ostrý a štiplavý a zmrzlý povrch sněhu klouzal jako led. Indiáni, kteří měli na nohou mokasíny ze silné bizoní kůže, vyložené uvnitř teplou kožešinou, však spěchali rychlými, bezpečnými kroky přímo k jezeru. Očekávali snadné, lehké vítězství, krev v žilách jim rozpalovala naléhavá, přesvědčivá slova Braxtona Wyatta a Žlutého kuguára.

Než doběhli k okraji jezera, večerní šero se proměnilo v noční tmu, a byla to tma hustá a černočerná. Bojovníci předvíдали, že noc bude taková, a právě proto si ji zvolili. Tmavá noc se znamenitě hodila pro jejich úmysl.

Zastavili se v těsné skupině jeden vedle druhého na břehu jezera. Ve tmě bylo ještě vidět bílou, sněhem pokrytou zmrzlou hladinu, ale pak už kromě nezřetelných temných obrysů ostrova nic jiného. Indiáni, ač to byli bojovníci stateční a zkušení, a jejich odvaha byla navíc vydrážděna touhou po snadném vítězství nad nepřítelem, přece jen pocítili v duších nepříjemnou tíseň. Příliš dlouho žili v zajetí pověr a báčorek, a z pověřčivosti se těžko léčí. Všichni znali dokonale ten ostrov uprostřed jezera, přesto však teď, když viděli v noční tmě jeho nezřetelné a zachmuřené obrysy, bylo to pro ně něco neznámého, co jim nahánělo tajemnou hrůzu.

Avšak Žlutý kuguár a Braxton Wyatt nedopřáli svým lidem příliš času k nebezpečným úvahám. Pobízeli je kupředu a sami jim hned dali příklad. Sestoupili z břehu na led a zamířili přímo k ostrovu. Indiáni jeden za druhým opouštěli bezpečí známého břehu a v semknuté skupině se pak ubírali za svými vůdci. Nebyl slyšet ani krok, měkké mokasíny ztlumily každý šelest a postavy Indiánů mizely ve tmě na vzdálenost třiceti yardů.

Před nimi vystupovalo ze tmy černé těleso ostrova s velkými stromy, které se teď tyčily do noční tmy s větší zřetelností, a poněvadž se dosud nestalo nic zvláštního, Indiánům se rychle navracela pokleslá odvaha.

Všichni dobře věděli, že staré pohřebiště je v severní části ostrova, a proto Braxton Wyatt a Žlutý kuguár vedli bojovníky k jižnímu konci, odkud zamýšleli prohledat postupně celý ostrov.

Braxton Wyatt očekával, že spatří někde mezi stromy světlo, sotva se přiblíží po zamrzlé hladině k ostrovu. Za tak velkých mrazů se přece bez ohně neobejdou a Henry Ware a jeho lidé, spoléhající se na ochranu duchů, jistě udržují pořádný oheň.

Necht' se však díval sebezpatravěji, nic neobjevoval, všude vládla pustá tma a užuž se začal obávat, že se snad přece jen mýlil. Jestliže však na ostrově nikdo není, pak poklesne, ba dokonce snad úplně zmizí důvěra, kterou mají Indiáni v jeho slova – a Braxtona Wyatta vyženou Miamové ze svých lovišť jako prašivého kojota. Potlačil proto raději všechny obavy a spolu se Žlutým kuguárem pobízel bojovníky k většímu spěchu. Už rozeznávali, třebaže jenom zatím nezřetelně, obrysy každého jednotlivého stromu v lese.

Nízký břeh ostrova byl od nich vzdálen již jen třicet, potom dvacet, potom deset yardů. Konečně byli zde, stačily už jenom dva tři kroky. A tu opět bojovníci zaváhali. Nikdo v kmeni Miamů ani v kmeni Šavanů či v jiném indiánském kmeni se nepamatoval, že by kdy lidská noha vstoupila na tento ostrov duchů, a to, co vězelo tak pevně v myslích Indiánů, se nedalo tak snadno odstranit.

Byl to opět Braxton Wyatt, kdo se ujal vedení a odvážně vkročil na obávanou půdu. A tu se stalo něco strašlivého. Indiáni spatřili pojednou dvě postavy, jež se krčily na větvích mohutného dubu. Tvarem se podobaly lidem, nebylo však vidět obrysy jejich rukou a nohou. Spíš se ty záhadné postavy podobaly tělům bojovníků, skrytým k věčnému odpočinku v kůžích bizonů a jelenů, do běla vybledlých stárím. A jak se tak kymácely na větvích dubu sem a tam, vypadaly jako z jiného světa, pohled na ně naplňoval srdce Miamů hrůzou před neznámým a tajemným. Všechn pověřčivý strach se jediným rázem navrátil do mysli vyděšených bojovníků. Ve tmě bylo vidět jenom ojíněné kmeny stromů a na jednom z nich dvě příšerné bytosti, jejichž oči se s krutou výtkou dívaly na smělce, kteří se opovážili svými lidskýma nohama zneuctít půdu ostrova zasvěceného Velkému duchu a těm, kdo už navěky opustili tento svět. A pak mírný vánek zanesl k uším Indiánů tiché zasténání.

V žilách bojovníků zchladla krev. Byli drceni, tlačeni k zemi svou pověřčivostí, pevnou vírou ve věci tajemné a neznámé, vírou, která se u nich dědila z pokolení na pokolení, dětem ji vštěpovaly staré ženy, muži o ní mluvili u táborových ohňů – a to všechno žilo a nedalo se přemoci, zvlášť když ty dvě příšerné postavy, či spíše jenom nezřetelné bílé tvary, něco neurčitého, přece však svou přítomností hrozného, upíraly na Indiány, na každého z nich zvlášť, vyčítavé, obviňující pohledy.

Statná těla bojovníků se zachvěla, shlukli se do houfu, pak všichni najednou vykřikli hrůzou, obrátili se a prchali v zděšeném zmatku po ledu k druhému břehu a strhli s sebou Žlutého kuguára i Braxtona Wyatta. Neodvážili se ohlédnout k ostrovu, neboť cítili, jak se jim do zad zarývají ty strašlivé oči dávno zemřelých bojovníků, jak jim hrozí duchové, na jejichž území se chtěli dopustit svatokrádeže. Byl to pro ně strašidelný ostrov – a tím měl zůstat navždy a nikdo nebude poslouchat to, co říkají Braxton Wyatt nebo Žlutý kuguár.

Asi v téže chvíli, kdy Miamové doběhli v překotném úprku po ledě na druhý břeh, Pavel Cotter a Jim Hart seskočili z větve dubu na zem a vysvlékli se z pytlů, zhotovených z bílé

vydělané jelení kůže, s velkými otvory pro oči.

„Uf,“ oddychl si dlouhý Jim, odhazuje rubáš na zem. „Jsem opravdu rád, že to máme za sebou. Dělat ze sebe ducha, to není tak lehké, jak si snad někdo myslí. Dlouho bych to dělat nechtěl. Hlavně jsem měl strach, abych špatně nesténal, aby to nebylo moc slabé nebo moc silné.“

„Ne, Jime, bylo to prostě dokonalé, musím ti k tomu jen blahopřát,“ pochvaloval si Henry, který byl až dosud skryt za stromem a teprve teď k nim přistoupil. „Ještě nikdy jsem neviděl dva tak znamenité duchy, jako jsi byl ty s Pavlem. Jsem pevně přesvědčen, že od této chvíle se žádný Indián neodváží vkročit na náš ostrov.“

„Ano, byla to moc pěkná podívaná, když se ti stateční bojovníci dali na útěk,“ pochvaloval si Pohodlný Sol. „Vsadím se, že by to byl zázrak, kdyby aspoň některý z nich se nesvalil na ledě a pořádně si nenatloukl hlavu.“

„Pavlův nápad udělal z našeho ostrova nedobytnou pevnost. Dokud tady budeme, dotud jsme před Indiány v bezpečí,“ prohlásil Tom Ross rozvážně.

„Ano, byl to výborný nápad, a jeho provedení bylo ještě lepší,“ souhlasil Henry.

Pavlův obličej zářil radostí. Těšilo ho každé slovo, které slyšel z úst svých přátel. Jeho živá obrazotvornost, která vždy byla velký skok před skutečností, zvlášť když se jednalo o nebezpečí, jim v tomto případě prokázala velkou službu, a Pavel byl šťasten. Ano, bojoval, ale nikoli puškou a nožem, nýbrž zbraněmi duševními – a zvítězil.

„A teď, když už je po všem a my jsme vyhráli,“ prohlásil Pohodlný Sol, „půjdu domů a udělám, co by na mém místě udělal každý unavený člověk: zabalím se do té nejměkčí kožešiny, lehnu si a budu spát a neprobudím se, až pozítří ráno.“

„Všichni půjdeme spát,“ rozhodl Henry. „Jak řekl Tom, jsme tu teď v bezpečí, v takovém bezpečí, jako bychom byli v kamenné pevnosti, a nepotřebujeme rozestavovat hlídky.“ A za necelou půlhodinu spalo všech pět statečných zálesáků tvrdým a klidným spánkem. Když pak příštího dne ráno vychutnávali teplou snídani, kterou jim připravil Jim Hart, ještě se několikrát srdečně zasmáli té velké události z minulé noci.

„Myslím, že pan Braxton bude mít těžkou práci, než dokáže Indiánům, že přece jen není tak hloupý, jak vypadá,“ smál se Pohodlný Sol. „To bylo už podruhé, co se napálili jeho vinou, a to mu tak brzy neodpustí.“

Následujícího dne se vypravili Henry Ware a Tom Ross už časně zrána na další výzvědnou výpravu, tentokrát však nikoliv k vesnici Miamů, nýbrž k Šavanům. Na ostrově zůstali Pohodlný Sol, Pavel a Jim Hart, který se jako obvykle staral o kuchaření, zatímco druzí dva připravovali v lese dříví. A když už neměli nic důležitějšího na práci, vypravili se všichni tři k jezeru, vysekali nové díry do ledu, a poněvadž trpělivost všech tří byla nekonečná, podařilo se jim chytit několik pěkných ryb, jimiž pak Jim Hart doplnil jídelní lístek.

Tak uplynul celý týden, než se oba stopaři vrátili. Přinesli několik důležitých zpráv. Braxton Wyatt se už vrátil k Šavanům, Miamové mu patrně naznačili, že přestal být vítaným hostem, bílý odpadlík je však stále odhodlán učinit vše, aby se spojily všechny indiánské kmeny, a chce je na jaře poštvat proti bílým osadám v Kentucky.

„Ted' v zimě už nic nepodniknou!“ prohlásil rozhodně Henry a Pavel si všiml, že jeho hlas není tak klidný, jako bývá obvykle. „Jakmile však přijde teplé počasí, chystají se nám zasadit smrtelnou ránu z boku.“

„Z boku? Jak to myslíš?“ divil se Pavel.

„Nějak se dozvěděli, že na jaře má přijít přes hory velká výprava, mnoho vozů vystěhovalců, kteří se chtějí připojit k našim osadám. Tím by se naše síla nejméně zdvojnásobila; Indiáni se však rozhodli, že tomu za každou cenu zabrání. Chtějí udělat velký oblouk k jihu a východu a udeřit na výpravu, jakmile opustí hory.“

„Mají to chytře vymyšleno,“ prohlásil Pohodlný Sol. „Mohou si být téměř jisti, že se jim podaří přepadnout vozy ve chvíli, kdy vystěhovalci nebudou mít nejmenší tušení, že jim hrozí nějaké nebezpečí, a proto nebudou připraveni k obraně.“

„Ano, nedostanou-li včas výstrahu,“ souhlasil Henry Ware.

„Tu výstrahu jim musíme dát my,“ dokončil za něj Pavel.

Zálesáci mlčky přikývli. Nebylo třeba dalších slov, postačilo němé přikývnutí, a všech pět mužů, z nichž dva byli vlastně ještě chlapci, bylo připraveno k novému úkolu, na němž závisela budoucnost Kentucky.

V příštích dnech se k té věci už nevraceli, Pavel však nemyslel na nic jiného. Napřed si tedy on a jeho přátelé vytkli za úkol zmařit velkou válečnou výpravu spojených indiánských kmenů a teď se chtěli postarat o to, aby posila, která přijde přes hory, se bezpečně dostala do svého nového domova.

Zima byla tuhá, vzdávala se své vlády jen pomalu a neochotně. Ostrov tedy zůstával i nadále domovem našich pěti osadníků, jen Henry a Ross podnikli tu a tam výzvědnou cestu do blízkého či širšího okolí. Na jedné z těchto výprav se setkali s bílým lovcem a požádali ho, aby vyřídil v osadách jižně od řeky Ohio, že jsou živi a zdraví.

Oba stopaři také vypátrali, že Miami povede na válečnou stezku Žlutý kuguár, vůdcem Šavanů že bude Rudý orel a k nim se připojí ještě několik dalších kmenů. Indiáni se chtěli vrhnout na novou výpravu vystěhovalců jako bouře, jako mrak. Nečekaně a se vší prudkostí. Po několikerych neblahých zkušenostech z vyjednávání s bělochy, kteří nedodrželi své slovo, měli k tomu nakonec důvod. Bílí přistěhovalci se tvářili jako pokojní farmáři – a přitom se z nich brzy stali nejen lovci zvěře, ale též lovci Indiánů. Stačilo malé nedorozumění, a už stříleli, vraždili a pálili. Neuvědomovali si, že jsou v odvěké vlasti Indiánů vlastně hosty, a že chtějí-li tu jednou najít klidný, a hlavně trvalý domov, musí s Indiány jednat – a ne je štvát jako zvěř.

To všechno Pavel Cotter věděl a věděli to i jeho přátelé. Doufali však, že nakonec se bílý muž domluví s Indiánem, a věřili, že se tak jednou stane i v Kentucky. Naneštěstí Šavané patřili k těm Indiánům, s nimiž smír zatím nebyl možný, a to v nemalé míře i díky štvání takových bílých odpadlíků, jakým byl i Braxton Wyatt.

Čím více se blížil konec zimy a počátek jara, tím čilejší byl ruch v indiánských vesnicích. Bojovníci se připravovali na velkou válečnou výpravu, všechno bylo podřízeno tomuto jedinému cíli. Pak ale padla na indiánské vesnice podivná, tajemná tíseň. Náčelník Miamiů Žlutý kuguár i náčelník Šavanů Rudý orel cítili, že jsou neustále pozorováni a střeženi. Ve sněhu se napřed objevily šlépěje neznámých nohou, podivné stopy, které jako by spadly z oblohy a pak stejně nečekaně zase skončily; stopy, jež neměly začátek ani konec, stopy, jež vedly odnikud nikam. Pak zase přinesli tři bojovníci, každý v jiný čas a z jiného místa, zprávu, že spatřili obrovskou postavu, která spěchala za měsíčního světla holým lesem. Pak našli v křovisku zabitého Šavana, jednoho z nejstatečnějších bojovníků kmene. Všude ve sněhu bylo možno vyčíst známky urputného boje, kdo však byl útočníkem a kdo se jenom bránil, to se zjistit nedalo. Stopy vítězného obra se pak po několika dlouhých skocích ztrácely v neznámu.

Tajemný strach se začal zmocňovat Šavanů a Miamiů.

Braxton Wyatt zuřil; měl své vlastní vysvětlení všech těch záhad, neodvažoval se však mluvit o tom veřejně ve vesnici Šavanů. Vždyť všichni věděli, že to byl on, kdo přemluvil Miamiy k svatokrádežnému vpádu na ostrov duchů, a nezdár výpravy zasadil velkou ránu vážnosti, kterou dosud měl mezi Indiány. Věděl, že mu dá velkou práci, než se mu podaří získat si opět ztracenou důvěru, a že v chystané válečné výpravě musí prokázat skutečně cenné, a hlavně úspěšné služby svým rudým přátelům. Proto moudře mlčel o ostrově duchů, tím podrobněji však vyprávěl vše, co věděl o bílých osadách, o cestě horskými průsmyky, a radil, jak nejlépe zařídit, aby výprava vystěhovalců byla úplně potřena ještě dřív, nežli začne něco tušit. V této chvíli byl Indiánům opravdu prospěšným spojencem a rádcem; dovedl popsat téměř do všech podrobností způsob pochodu vystěhovalců, jak jsou opatřeny jejich vozy, kolik asi bývá při takové výpravě žen a dětí a jak by se všech těch poznatků dalo využít.

Avšak ani zálesáci na ostrově duchů nezaháleli. Henry a Ross se setkali na jedné své výzvědné výpravě k severu s kočovným kanadským obchodníkem a koupili od něho střelivo, olověné kulky a prach, takže ačkoliv během zimy vypotřebovali značné množství prachu a olova, byli opět dobře zásobeni nejen pro zbytek zimy, nýbrž i pro celé jaro.

Zima byla dlouhá a tuhá. Znovu a znovu padal sníh, malý srub na ostrově někdy úplně zmizel ve sněhobílých závějích, jezero zamrzlo téměř až ke dnu, a když zavanul vítr, byl ostrý jako nůž.

Ale pak se jednoho dne vítr obrátil a začal vát od jihu. Pavel, který pracoval s Jimem Hartem venku, pocítil na tváři jemný, teplý dech jižního větru.

„Cítíte, Jime? Zima, jak se zdá, konečně odchází.“

„Máš pravdu,“ přisvědčil Jim Hart, „odchází, nebo se aspoň chystá k odchodu. Však mě už zima taky unavila a byl bych nejraději, kdybychom se ještě dnes vydali na tu velkou válečnou stezku.“

„Já taky, Jime,“ souhlasil Pavel.

„Já taky, mládenci,“ přidal se Pohodlný Sol, který právě vyšel ze srubu. „Ačkoliv když se to vezme kolem dokola, jsme na velké válečné stezce už nejmíň čtyři měsíce. Teď půjdeme jinam, to je všechno.“

Teplý jižní vítr váł ještě několik dnů, led na jezeře změkkl a sníh začal tát. Teplejší počasí už vytrvalo, voda z roztáleného sněhu tekla celými potoky, led na jezeře rozpukal, roztrhal se v kry a tříšť, i ta však postupně zmizela a zbyla jenom studená voda.

Potom začal padat teplý déšť; přšelo ve dne v noci, poslední kusy ledu a poslední sníh byly odplaveny. Zato bylo všude plno vody. Malá jezírka se změnila v jezera, potoky a říčky se proměnily v divoké bystřiny a voda v nich vystoupila z břehů.

Těch pár deštivých dnů byli zálesáci uvězněni ve srubu, jakmile však přestalo pršet, Henry a Ross usedli do kánoe, pádlovali k protějšímu břehu a zmizeli v pralese. Když se za dva dny vrátili z výzvědné cesty, vyprávěli, že velké vojsko spojených indiánských kmenů se co nevidět vydá na pochod.

Byl tedy už čas, aby i oni se chystali k odchodu.

Teplé slunce zářilo již několik dnů a země opět vyschla. Rozbouřené vody potoků a bystřin ustoupily opět do svých břehů a v lesní divočině se začínala objevovat, zatím jen jako jemný nádech, zelená barva.

„Necháme tu svůj dům, jak jsme ho postavili,“ rozhodl Henry. „Nikdo se ho nedotkne, leda by sem zabloudil nějaký běloch, a to není příliš pravděpodobné. Nevedlo se nám zde špatně...“

„Naopak,“ vskočil mu do řeči Pavel. „Byli jsme tu jako doma. Prožil jsem tady šťastnou zimu a rád bych se sem jednou vrátil...“

Pustili se do posledních příprav k odchodu, kterým měla započít druhá část boje o záchranu Kentucky. Vyspravili si šaty, uložili si do vaků zásoby potravin, především však zásoby střeliva, prohlédli si důkladně pušky, zda jsou v dokonalém pořádku... Konečně byli se vším hotovi.

Opustili srub na ostrově v noci. Když se pak blížili v kánoi k druhému břehu, všichni, jako by se byli domluvili, se ohlédlí k strašidelnému ostrovu, jenž se temně rýsoval v tmavé noci.

„Pro nás to nebyl ostrov strašidelný,“ prohlásil Pavel, „a jestliže opravdu jsou na něm duchové, jistě jsou to duchové dobří.“

Přistáli, ukryli kánoi v houštině, potom se vnořili do pralesa a jejich nohy spěchaly k jihovýchodu.

Kapitola XIX

VÝSTRAHA

Zatím však už procházeli pralesem váleční poslové od jednoho kmene k druhému, od Šavanů k Miamiům, od Ottawů k Wyandotům, od jedné indiánské vesnice ke druhé. Bylo s konečnou platností dohodnuto podniknout velký útok na onen předvoj bílého plemene, jenž se opovážil vniknout do nejkrásnějšího loviště indiánského plemene, do rozsáhlé zelené divočiny údolí řeky Mississippi až k řece Ohio, kde se po nesčetné generace potulovali a lovili jenom rudí bojovníci. Severní a jižní kmeny se často setkaly a sváděly mezi sebou boje v té krásné krajině, která byla nazývána Kejn-tuk-í, po boji však vždy ustoupili, buď k severu, nebo k jihu, a nechávali Kejn-tuk-í tím, čím byla dříve – zemí pralesů a prérií, obývanou pouze divokou zvěří.

Ted' však cítil každý Indián ve všech svých kostech, že ten bílý proud, valící se přes hory, přináší s sebou změnu, velkou a zhoubnou změnu pro ně pro všechny a že je třeba tento proud jednou provždy zarazit. Bílí lidé káceli lesy a z pokácených stromů si stavěli pevné domy; takové domy, o nichž nemohlo být pochyb, že jsou určeny pro trvalý pobyt. Ano, Indiáni tušili, zprvu sice jenom nejasně, čím dál však tím určitěji, že je ohrožováno nejen jejich oblíbené loviště, nýbrž i sám život indiánských kmenů.

Loni podnikli přímý útok na bílé osady a byli odrazeni; tyto bílé ostrůvky v širší divočině byly však stejně dříve nebo později odsouzeny ke zkáze – nedojde-li k nim ten

bílý proud, který se valí přes hory a přináší bílým osadám nový život, pomoc, podporu a sílu.

Indiánští zvědové vypátrali, že se blíží nová výprava vystěhovalců, velký počet vozů s muži, ženami a dětmi, a na tuto výpravu chtěli udeřit, překvapit ji v rozlehlé divočině, a to ve chvíli, kdy nikdo nebude nic tušit, že někde nablízku je třeba jen jediný Indián.

Velká porážka, kterou utrpěli loni u Warevillu, stále ještě Indiány páčila a živila v nich touhu po pomstě. Byli pevně přesvědčeni, že novou válečnou výpravou odvrátí od sebe pohromu a zároveň se pomstí.

Poslové spěchali hlubokými lesy od vesnice k vesnici s válečným poselstvím, překypovali horlivostí a všude naléhali, aby se urychlily přípravy k válce. Však také v každé, i té nejmenší vesnici byli přijímáni s otevřenou náručí. Válečná sekyra byla vykopána, tančily se válečné tance a zpívaly válečné písně a muži si začali malovat obličeje a těla válečnými barvami. Nebývalý ruch a šum zavládl v severozápadních krajích, ruch a šum válečných příprav a nadějí.

Sotva pět zálesáků, kteří se dosud skrývali na malém ostrově uprostřed jezera, zaslechlo ten ruch a šum, tak zlověstný pro budoucnost bílých osad, hned se vydali na dalekou cestu divočinou, aby včas přinesli výstrahu těm, kteří měli být zničeni.

Největší výprava vystěhovalců, jaká dosud překročila hory, aby vnikla do Kejn-tuk-í, se jen zvolna vlekla mezi kopci a úpatími vysokých hor, stále dál k severozápadu. Bylo to nejméně sto velkých vozů, všechny s plátěnými střechami a dobrou výstrojí, a v těch vozech na pět set lidí, z nichž asi polovina byli muži a chlapci schopní nosit zbraň, ostatní pak byly ženy a děti.

Dívali se na hory, kopce, lesy, řeky a potoky se stejným nadšením jako kdysi Henry a Pavel, když se stěhovali do této země, nebloudili však jenom nazdařbůh neznámou divočinou, jak museli bloudit svého času první vystěhovalci, kteří pak založili Wareville.

Tito noví vystěhovalci, kteří přišli se svými rodinami a vozy přes hory a nyní pomalu sestupovali mezi kopci na rovinu, měli před sebou cíl už zcela určitý. Měli se připojit ke svým bratřím ve Warevillu a v Marlowe a zdvojnásobit svým počtem sílu těchto prvních bílých osad. Došel jim do jejich starých domovů za horami vzkaz, že tyto malé přední stráže bílého plemene v divočině žijí a kvetou a že půda je tam dobrá a úrodná. Kromě toho pak že v nových osadách čekají na jejich silné paže. Wareville a Marlowe toužily po nich zrovna tak, jako oni toužili po Warevillu a po Marlowe.

Každým dnem bylo tepleji, jaro zahalilo svým hávem celou zemi. Daniel Poe, vůdce výpravy vystěhovalců, si však jen málo všímal jeho krásy. Byl to muž už skoro šedesátiletý, stále však v rozkvětu tělesných a duševních sil; muž statné, vysoké postavy, široký v ramenou, jehož hlava i obličej byly zarostlé černými vlasy a vousy. V jeho očích byl neustále pozorný, pátravý pohled. Když procházeli horami, nezahlédl jediného

Indiána a také nespatriili nic, co by mohlo nasvědčovat, že se Indiáni skrývají někde nablízku. Daniel Poe však velmi dobře věděl, že procházejí zemí velkého neklidu a velkého nebezpečí a že on odpovídá za životy pěti set lidí.

„Říkáš, Dicku, že nám nehrozí nebezpečí?“ ptal se starostlivě už poněkolkáté Dicka Saltera, jednoho ze stopařů, kteří je provázeli.

„Nevím, proč bychom o tom měli pochybovat,“ odpověděl Dick Salter. „Indiáni jen málokdy přijdou do těchto končin. Vesnice severozápadních indiánských kmenů jsou odtud vzdáleny asi tak tisíc mil, a kromě toho Šavané, rudoši, kteří jsou z nich nejvýbojnější, byli loni poraženi, když se pokusili o útok na Wareville.“

„To je sice pravda, Dicku,“ řekl Daniel Poe zamyšleně, „ale nesmíme zapomínat, že nejde jenom o nás dva, že máme na starosti mnoho lidí, celé rodiny, jen se podívej na naše ženy a děti!“

Před chvílí skončila jejich denní pouť; karavana se připravovala k nočnímu táboření. Vyhledali si k němu vhodné místo, širokou a mělkou úžlabinu, na všechny strany volnou a otevřenou, a tu se začaly vozy seřazovat v kruh. Ženy a děti se procházely v trávě a vlahý večerní vzduch byl naplněn jejich veselými, důvěřivými hlasy. Všichni se už těšili jako malé děti, že se setkají se svými příbuznými a známými, kteří před nimi odešli do Warevillu. Neměli strach před obrovským pralesem, muži byli stateční svou vírou a ženy se spoléhaly na jejich silné paže.

„Je to milá podívaná,“ usmál se Dick Salter. „Zažil jsem už mnoho takových večerů a doufám, že jich ještě hodně zažiji. Jsem si jist, že všechny naše lidi dovedeme šťastně do Warevillu.“

„To také doufám,“ řekl Daniel Poe vážně.

Vozy se pomalu seřadily v kruh a vystěhovalci začali rozdělovat večerní ohně; právě ve chvíli, kdy velké rudé slunce naposledy zazářilo nad západními kopci.

Tu náhle Daniel Poe položil těžkou ruku na rameno Dicka Saltera.

„Co je to, Dicku?“ zeptal se a ukazoval levicí k západu.

Na vrcholku kopce, přímo před zapadajícím sluncem, se objevila černá postava. Dick Salter si zaclonil oči dlaní a dlouho, starostlivě se tam díval.

„Je to muž,“ prohlásil konečně, „a dovedu-li posoudit lidi, a to myslím dovedu, aspoň podle toho, jak vypadají, pak je to v každém směru chlapík. Jen se na něj dobře podívej, Dane.“

Zdálo se, že postava, temně se rýsující na rudém pozadí, roste a blíží se. I jiní ji už spatřili a za malý okamžik se na ni pozorně a zvědavě dívaly všechny oči. Vystěhovalci viděli vzpřímenou, statnou postavu, postavu muže zřejmě ještě mladého, avšak urostlého a nad průměr vysokého. Oblečen byl ten mladík po zálesáckém způsobu – měl na sobě legginy a loveckou košili lemovanou třásněmi a na hlavě měl kožešinovou čepici. Stál

rovně jako svíce a v ruce držel štíhlou, dlouhou hlaveň pušky, která pažbou spočívala na zemi. Jak tak stál na vrcholu kopce, zezadu ozařován zapadajícím sluncem, byla to postava opravdu zvláštní, tichá a tajemná, bylo v ní něco vznešeného a neskutečného.

„Je to běloch, to je jisté,“ prohlásil Dick Salter.

„A vypadá jako nějaký bůh lesní divočiny,“ zamručel Daniel Poe do vousů.

„Podívejte se!“ zvolal Dick Salter. „Ještě jeden.“

Opravdu, druhá postava se náhle objevila vedle první, a opět to byl mladý muž. Nebyl už tak vysoký a statný jako jeho druh, stál však také vzpřímeně a bez hnutí jako socha a díval se na tábor vystěhovalců.

„A třetí,“ zvolal Daniel Poe.

„A čtvrtý a pátý,“ dodal Dick Salter. „Už je jich tam pět.“

Tři další postavy se objevily na vrcholku kopce a zdola se zdálo, že povstávají ze země jako švihnutím kouzelného proutku. Pět mužů stálo teď na kopci v jedné řadě vedle sebe. Bez hnutí, mlčky se dívali na tábor vystěhovalců a každý z nich svíral v pravici dlouhou kentuckou pušku.

Také vystěhovalci mlčeli: a dýchali tak tiše, jako by se báli, že by i svým dechem mohli porušit posvátné mlčení. Všichni, muži, ženy i děti, vyběhli před vozovou hradbu a teď tam bez hnutí stáli. V tom náhlém zjevení pěti mužů, kteří jako by vyrostli ze země přímo před zapadajícím sluncem, jež vykreslilo obrysy jejich těl do všech podrobností a zvětšovalo jejich postavy do obrovských rozměrů, bylo něco tajemného a tísnivého. Pouze na těchto západních kopcích vládlo ještě světlo, celý ostatní svět divoké země, plné neznámých hrůz a skrytých tajemství, byl již ve tmě, neboť se kvapem blížila noc.

„To je znamení, že nám hrozí nebezpečí,“ řekl Daniel Poe tiše. „Však jsem to stále cítil, cítil jsem to ve všech kostech.“

„Musíme zjistit, co to znamená,“ prohlásil Dick Salter.

Sotva to dořekl, první postava vysokého, urostlého muže vykročila – a zdálo se, že vystupuje přímo z rudého kotouče zapadajícího slunce – a za ním v jedné řadě vykročili ostatní. Pět mužů sestupovalo v indiánském pochodu po svahu kopce přímo k táboru vystěhovalců. Vystěhovalci si zhluboka oddychli; tajemné kouzlo bylo prolomeno a zbyla jenom zvědavost a obdiv k těmto pěti mužům.

Všichni byli statní, svalnatí, v obličeji tak osmahlí, že se pletí skoro podobali Indiánům, jejich oči byly bdělé, ostrážité a oblek těchto pěti mužů, celý z kůže a kožešiny, připadal vystěhovalcům stejně podivný jako malebný. Zdálo se, že ti muži přicházejí z jiného světa.

Daniel Poe, jenž vynikal nejen rozvahou, nýbrž i upřímným pohostinstvím, jim první vykročil vstříc.

„Přátelé,“ řekl, když se přiblížili na doslech. „Jako běloši – neboť za ty vás máme – buďte vítáni!“

Vůdce těch pěti, ten vysoký, urostlý mladík, silný v ramenou, se usmál.

„Ano, jsme běloši, ačkoliv snad podle toho nevypadáme,“ odpověděl jasným, zvučným hlasem, „a přišli jsme k vám z dálky skoro tisíce mil.“

„K nám?“ opakoval Daniel Poe překvapeně, zatímco Dick Salter si říkal v duchu, dívaje se na jiného z těch pěti mužů: „Ať visím, jestli to není Tom Ross!“

„Ano,“ opakoval Henry Ware důrazně, „šli jsme k vám, vás jsme hledali. Jsme z osady Wareville, ačkoliv jsme po celou zimu nebyli doma a přicházíme teď od severu. Jmenuji se Henry Ware, tohle je Pavel Cotter, Tom Ross, Solomon Hyde a Jim Hart. Neseme vám důležitou zprávu, ale řekneme ji jenom vám, je to přísně důvěrné.“

Tom Ross a Dick Salter, dva staří přátelé, si už tiskli ruce. Henry Ware pohlédl na vystěhovalce, kteří se k nim blížili ve velkém houfu, a musel se znovu usmát: bylo mezi nimi i mnoho zvědavých dětských obličejů.

„Řekněte jim, ať zatím zůstanou, kde jsou,“ žádal Henry Daniela Poea. „Opakuji, že si s vámi musím promluvit důvěrně, aby nás nikdo neslyšel.“

Daniel Poe se obrátil, pokynul vystěhovalcům, aby se zastavili, a pak odešel s Henrym stranou.

„Přišli jsme,“ začal Henry tichým a vážným hlasem, „abychom vás varovali, protože kmeny severozápadních Indiánů se spojily a vypravily silnou válečnou četou, která vás chce přepadnout. Nevím, kolik jich je, ale jistě jich bude mnohem víc než vás a všichni budou

dobře ozbrojeni. Jsou odhodláni zabránit tomu, abyste se dostali do Warevillu a do Marlowe, nechtějí dopustit, abyste rozmnožili sílu obou bílých osad. Chtějí vás přepadnout ve chvíli, kdy to budete nejméně očekávat, kdy nebudete připraveni a boj s vámi bude lehký. Naštěstí se nám podařilo zjistit včas jejich úmysly.“

Daniel Poe byl muž statečný a nebojácný, přesto však se při těchto slovech zachvěl; bál se nikoliv o vlastní život, nýbrž o životy těch pěti set lidí, kteří se svěřili jeho péči.

„Děkuji vám za výstrahu,“ řekl, když se vzpamatoval z prvního zděšení. „Nepochybuji o tom, že tato výstraha je ve všem pravdivá, a ujišťuji vás, že dovedeme bojovat.“

„Zůstaneme s vámi,“ pokračoval Henry Ware. „Vyznáme se v lesní divočině a myslím, že vám budeme moci pomáhat jak v bitvě, která se jistě přivalí, tak i před ní a po ní.“

„Odrazíme jejich útok,“ prohlásil Daniel Poe sebevědomě.

„Ano, odrazíme jejich útok,“ přisvědčil Henry Ware. „Musíte říci všem mužům, co se chystá, mezi ženy a děti ať se však zpráva rozšíří jenom postupně, aby se příliš nepolekaly.“

Daniel Poe se vrátil se svými hosty do vozového tábora a povolal k sobě několik mužů, kterým vysvětlil, že Indiáni na ně chystají útok, a požádal je, aby to sdělili i ostatním mužům a ti aby o tom uvědomili své ženy.

Zálesáci byli v táboře brzy jako doma. Povzbuzovali vystěhovalce a ujišťovali je, že Indiáni budou poraženi. Tu si zvlášť horlivě počínal Pavel. Chodil od jedné skupiny ke druhé, žertoval a vyprávěl o různých událostech ze starých dějin, které se podobaly obléhání, na něž se připravovali, a předpovídal slavné vítězství.

„Před dávnými a dávnými dobami žil národ, jehož mužové byli neobyčejně stateční,“ vyprávěl Pavel. „Podnikali četné válečné výpravy a jejich vojsko se vždy na noc zakopalo v opevněném táboře. Žádný nepřítel nemohl dobýt takový opevněný tábor Římanů. My teď budeme následovat jejich příkladu.“

Vysvětlil jim, jak vypadal takový opevněný římský tábor, a potom se všichni za jeho vedení dali do práce.

Přes dvě stě párů silných rukou stavělo motykami a lopatami hradbu z hlíny, která, ač byla vysoká pouze půldruhého metru, přece jen poskytovala dobrou ochranu a táhla se okolo celého tábora.

Henry Ware si spokojeně prohlížel výsledky práce.

„Myslím, že znám Indiány,“ prohlásil, „ale nedovedu si představit žádnou jejich válečnou čet, která by mohla vzít útokem takovou hradbu, když ji bude hájit dvě stě nebo tři sta pušek. Myslím, pane Poe, že byste teď měl rozestavit hlídky, a ostatní ať jdou spát...“

Minul večer a nastala noc, černá tma se snesla na tábor, z něhož zářil vysoko do vzduchu sloup světla četných ohňů. Pak se tu a tam na obloze objevily hvězdy, nebylo jich

však mnoho a blikaly, jako by chtěly zhasnout. Jarní vítr jemně oddychoval mezi novým listím v lese. Hlasy žen a dětí pomalu umlkaly.

„Co si myslíte, Henry, jak jsou Indiáni teď odtud daleko?“

„Asi tak padesát mil,“ odpověděl Henry. „Jak jsem už řekl, nevím přesně, kolik jich je, ale odhaduji jejich počet na tisíc bojovníků. Vyzvěděli jsme, že vás chtěli přepadnout, jakmile se setmí, jistě však sem napřed vyslali vyzvědače, a ti jim teď povědí, že jste se opevnili, a uvidí-li pak, že se opevňujete vždy na noc, nezbude jim nic jiného, než aby se někde skryli a pokusili se přepadnout vás ve dne, až budete na pochodu. Určitě se o to pokusí.“

„O tom nepochybuji,“ přisvědčil Daniel Poe. „A nesmíme proto ani na okamžik slevit z opatrnosti.“

„Budeme vám pomáhat. Moji přátelé, Dick Salter a já budeme hlídat za vás – budeme jako vaše oči,“ ujišťoval Henry. „Budeme se dívat za vás.“

„Díky bohu, že jste tady,“ řekl Daniel Poe.

Noc minula zcela tiše a klidně, avšak Henry, Ross a Pohodlný Sol, kteří odešli na výzvědy hluboko do lesů, našli různá znamení, která jim říkala docela jasně, kudy prošli indiánští bojovníci. „Určitě zaútočí,“ tvrdil Henry.

„To je jisté, jakože po noci přijde den,“ přisvědčil Tom Ross. „A proto musíme vypátrat, kdy asi se to má stát.“

Henry přikývl a všichni tři pak obešli ještě několikrát v širokém kruhu tábor. Teprve k ránu ulehli u jednoho ohně, aby si alespoň trochu zdřímli.

Když se vystěhovalci probudili a viděli, že se v noci nic nestalo, hned byli zase o poznání klidnější a spokojenější. Nic se nestalo, a tedy se nic nestane, říkali si a dodávali, že Indiáni se jich bojí, protože už vědí, jak jsou silní a jak dobře jsou vyzbrojeni. Jitro bylo v táboře mnohem veselejší než večer.

Po snídani se opět vydali na pochod. Postupovali však jenom pomalu; vozy jely ve třech řadách těsně vedle sebe a po obou stranách kráčeli muži, vyzbrojení dobrými puškami.

Daniel Poe však dobře věděl, že jejich hlavní oporou jsou oči zálesáků. Pevně důvěřoval jejich zkušenosti, odvaze a obratnosti.

Vozy vystěhovalců si pomalu razily cestu vysokou a hustou trávou této dosud nedotknuté země. Daniel Poe a Dick Salter kráčeli v čele karavany.

„Někdy zítra dorazíme k řece,“ řekl Dick Salter. „Je to hluboká řeka a těžko se přes ni přebrojíme.“

„Kéž bychom už byli na jejím druhém břehu,“ povzdychl si Daniel Poe.

„To bych si taky přál,“ přisvědčil Dick Salter.

Ale i tento den minul stejně klidně a pokojně jako předešlá noc. Nic zvláštního se

nepřihodilo. Bezpečně prošli mezi kopci předhoří a otevřela se před nimi rozvlněná prémie, mírné pahorky a lesy. Půda tu byla čím dál tím plodnější, z houštiny vyběhla co chvíli zvěř, což byl nejlepší důkaz, že lidská noha jen málokdy vkročí do těchto míst.

Den byl opravdu překrásný, nad hlavami vystěhovalců zářila modrá obloha bez jediného obláčku a pod jejich nohama byla svěží, zelená tráva. Od jihu vanul teplý, mírný vítr. Těžko uvěřit, že v krajině tak líbezně a nevinně se skrývalo smrtelné nebezpečí!

Daniel Poe a Dick Salter však věděli, že je to pravda. „Oči“ karavany, kterým nic nemohlo ujít, objevovaly znovu a znovu stopy Indiánů. Tváře pěti zálesáků byly vážné.

„Tato výprava má mnoho statečných mužů,“ prohlásil Henry. „Však také bude potřebovat každého z nich.“

„A jestliže i některé jejich ženy umějí střílet, tím lépe pro všechny,“ dodal Tom Ross.

Toho večera se opět utábořili na prerii a opět vykopali zákop okolo hradby svých vozů. Ženy a děti již zapudily všechn strach a byly v nejlepší náladě. Vždyť jejich výprava byla tak silná! Indiáni se nikdy neodváží útočit na tábor, který hájí tři sta dobrých střelců – dvě stě padesát mužů a nejméně padesát žen, které dovedou střílet stejně dobře jako jejich muži. Proto už nikdo nemluvil tichým, ulekaným hlasem, naopak, všichni se smáli a žertovali.

Pavel seděl v trávě před jedním táborovým ohněm, zády se pohodlně opíral o kolo vozu a okolo něho se rozesadil hlouček malých chlapců a děvčat. Žebroni, aby jim vyprávěl o životě v těch velkých, tmavých lesích, o bojích, které on a jeho přátelé museli svádět s indiánskými bojovníky.

A Pavel popisoval svým malým posluchačům to nové město Wareville, útulné hnízdečko bílých lidí, obklopené hlubokými lesy. Vyprávěl jim také o velké bitvě, která se loni strhla před jeho dřevěnými hradbami, jak Indiáni byli konečně odrazeni a jak potom ještě celou noc řádil ve tmě a dešti nelítostný boj.

Vyprávěl jim, jak sám byl zasažen kulkou a jak ho jeho věrný přítel Henry Ware odnesl z boje a tak ho zachránil. Potom jim vyprávěl o životě pěti zálesáků v této zimě, nezmínil se však ani slovem o ostrově duchů, který měl zůstat zachován pouze jeho čtyřem

přátelům a jemu.

Oči dětí přímo visely na jeho ústech, tiše a bez dechu mu naslouchaly. Zamilovaly si toho chlapce, který uměl tak pěkně, živě vyprávět; tak živě, že to všechno viděly přímo před sebou.

„Ale už jsem vám toho pověděl dost,“ prohlásil Pavel konečně. „Musíte jít spát, protože ráno časně vstáváme a hned po snídani vyrážíme. Rychle spát, děti, ať už vás nevidím.“

„Vidíte něco?“ zeptal se Pavel jednoho strážce.

„Ne, nevidím a taky nic neslyším. Všude tma a ticho.“

Pavel kráčel dál, tu se však najednou ze tmy mezi stromy zvedla postava ještě černější, a když se k ní přiblížil, poznal Pohodlného Sola.

„Je něco nového, Sole?“

„Ano,“ odpověděl Solomon Hyde. „Už třikrát jsme narazili na jejich stopy, myslím však, že hlavní síla jejich válečné výpravy ještě nepřišla. Počítám s tím, že si ještě chvílku počkáme. Ale to ti musím říci, Pavle, jakou mám hroznou radost, že jsme přišli ještě včas a můžeme pomáhat zachraňovat ty ubohé ženy a děti.“

„Já jsem taky moc rád,“ přiznával Pavel a rozhlížel se přitom po černém lese. „Ale ještě není konec, ještě jim hrozí velké nebezpečí.“

„Ano, velké nebezpečí, které se rychle blíží,“ přisvědčil Pohodlný Sol vážně.

Tu noc se ale opět nic nepříhodovalo, minula v klidu a míru. Strážé vystěhovalců byly bdělé, přesto však po celou noc neměly jedinou příčinu, aby volaly na poplach. Ženy a děti klidně spaly ve svých vozech nebo u svých ohňů. Konečně vzešlo čisté jitro, zprvu stříbrné a potom zlaté pod modrou oblohou.

„Oči“ vystěhovalecké výpravy udělaly té noci totéž co předešlé. Vystřídaly se v krátkém spánku a už časně ráno byli všichni zálesáci vzhůru a opět v lese. Po snídani se chopili vozkové biče, vesele pobídlí koně a vozy se rozjely ve třech těsných řadách.

„K řece přijedeme asi kolem poledne,“ řekl Dick Salter, který opět kráčel s Danielem Poem před vozy.

„Mohu jen opakovat, co jsem řekl už jednou: kéž bychom byli už na jejím druhém břehu,“ odpověděl Daniel Poe vážně.

„Ano, ano, kéž bychom už měli řeku za sebou,“ přisvědčil Dick Salter starostlivě.

Tři řady vozů se zvolna šinuly kupředu, kola se pravidelně otáčela a ženy, které už dávno zapomněly na svůj první strach, tiše zanotovaly píseň svých starých domovů na východě. Děti pobíhaly bezstarostně mezi vozy a pokřikovaly na sebe.

A zatímco karavana bílých vystěhovalců pokračovala spořádaným, mírumilovným pochodem přívětivou zelenou krajinou, nebezpečí se stále blížilo a blížilo.

Kapitola XX

NEBEZPEČNÝ BROD

„Brod přes řeku není vzdálen víc než asi hodinku pomalého pochodu a cesta k němu vede po otevřené rovině,“ prohlásil Dick Salter.

„A dosud jsme nenarazili na větší sílu Indiánů, jen tu a tam jsme našli stopy menších skupinek,“ odpověděl Daniel Poe. „Možná tedy, že naši noví přátelé se přece jenom mýlili.“

Ale Dick Salter zavrtěl hlavou.

„V takových věcech se Tom Ross nikdy nemýlí,“ ujišťoval, „a ten chlapec Henry Ware by se nespletl, ani kdyby chtěl. Je to výjimečný člověk.“

„To máš pravdu, Dicku,“ souhlasil Daniel Poe. „Je chytrý, statečný a přitom rozvážný, je čiperný jako malý kluk a rozumný jako dospělý muž. Také ten druhý, Pavel, se mi líbí. Chtěl bych mít takového syna.“

„Všichni naši lidé si ho oblíbili a děti by chtěly, aby jim vyprávěl od rána do noci, ani spát by nešly.“

Oba muži se podívali na Pavla, který krácel kousek od nich. Usmáli se, když viděli hlouček chlapců a děvčat, kteří ho obklopovali. Henry Ware věděl dobře, proč požádal Pavla, aby zůstal mezi vystěhovalci. Pavlovým úkolem bylo, aby rozveseloval, posiloval a povzbuzoval, zejména teď, kdy už se po karavaně rozeslo, že výprava se blíží k nebezpečnému brodu.

Byl to úkol, který se Pavlovi zamlouval, a chlapec se svědomitě snažil, aby všude šířil ovzduší sebedůvěry.

Teď však Pavel náhle zrychlil krok, opustil hlouček dětí a spěchal před první vozy, kde kráčeli Daniel Poe a Dick Salter. Oba vůdci se starostlivě dívali k lesu, který byl před nimi. Byl to poslední les před řekou. Z lesa právě vyběhla postava vysokého muže – i na dálku dobře poznali, že je to Henry Ware.

„Indiáni na nás číhají?“ zeptal se Pavel, když Henry doběhl až k nim.

„Ano, jsou v houštinách u řeky, sotva dvě míle odtud.“

Daniel Poe se zachvěl obavami o těch pět set životů, které byly svěřeny jeho péči a odpovědnosti. Hned se ale zase vzpamatoval. Dlouhé, tísnivé čekání skončilo, teď před nimi byl boj. A Daniel Poe volil raději boj než ustavičné obavy.

„Máme se tu zastavit?“ zeptal se Henryho.

Mimoděk už i on uznával za skutečného vůdce karavany tohoto mladého, statečného stopaře.

„Ne,“ prohlásil Henry rozhodně. „Dřív nebo později se musíme přebrodit na druhý

břeh, a Indiáni mohou přece čekat tak dlouho jako my, ne-li ještě déle. Přechod přes řeku si musíme vynutit a také si jej vynutíme.“

Mluvil sebevědomě a rozhodně. Odvaha tryskala z jeho hlasu jako jiskry a zapalovala oheň v srdcích mužů.

„Tak tedy kupředu,“ prohlásil Daniel Poe pevně. „Vynutíme si přechod přes řeku.“

„Všechny děti a také všechny ženy, které nebudou bojovat, ať jdou do vozů a tam si lehnou na podlahu,“ pokračoval Henry. „Muži ať se rozestaví po obou stranách vozů. Moji přátelé jsou už před námi a budou na nás čekat blízko řeky.“

Poe uložil svým lidem, co kdo má dělat, a všichni ochotně uposlechli, neboť si dobře uvědomovali, do jakého teď půjdou nebezpečí. Napřed uložili do vozů děti, pak se do jejich ochrany uchýlily také všechny slabší ženy. Asi třicet statečných amazonek se pak rozestavilo po obou stranách vozů po bok svých mužů.

Potom se vozy znovu pomalu rozjely. Všichni mlčeli, ozýval se jen rachot kol a občas tiché mlasknutí, jímž vozkové pobízeli koně. Pochodovalo se jim teď snadno, neboť cesta vedla volnou, parku podobnou krajinou. Pak muži v čele zahlédli světlý pruh, kterým byl tento park proříznut. Pruh byl zprvu stříbrný, potom modrý a velkým obloukem se táhl mezi pahorky od severu k jihu.

„Řeka!“ vydechl Daniel Poe a pevně zaťal zuby.

Řeka se rozšířila, modř její vody ztemněla a z vyššího místa, po němž se teď ubírali, viděli nízký protějščí břeh, hustě zarostlý křovím.

Pak z podrostu vystoupili tři muži. Byli to Tom Ross, Pohodlný Sol a Jim Hart. Pohodlný Sol se díval kolem sebe líně a nedbale, Jim Hart, jak se protahoval, vypadal ještě delší a hubenější než jindy.

„Brod jsme našli, Henry,“ hlásil Tom Ross. „Je to něco přes míli k jihu a dospělým mužům tam bude voda sahat asi k pasu.“

„Výborně, máme štěstí,“ pochvaloval si Henry.

Ujal se vedení, vydal několik stručných a rychlých rozkazů, které všichni poslechli, jako by se to rozumělo samo sebou. Daniel Poe zůstal vůdcem vozů, ale Henry Ware, ačkoliv byl tak mlád a vystěhovalci ho znali sotva několik dnů, se stal vrchním velitelem v chystané bitvě.

„Vezměte padesát mužů,“ řekl Rossovi, „kteří se přihlásí dobrovolně, ale ať jsou to dobří střelci a vytrvalí bojovníci. S nimi přebrodíte řeku. Potom se na druhém břehu tiše proplížíte houštinou a napadnete Indiány, jakmile oni napadnou nás.“

Pavel se s obdivem díval na svého staršího přítele. Zdálo se mu, že Henry se v těchto osudových chvílích proměnil v jednoho z těch starověkých hrdinů, o nichž čítával v knihách, a stejně jako všichni vystěhovalci mu pevně důvěřoval.

Tom Ross si zatím vybral padesát mužů, shromáždil si je za vozy a potom tato četa,

vedená Rossem a Jimem Hartem, zmizela v lese. Pohodlný Sol zůstal s Henrym a Pavlem. „A teď kupředu!“ rozkázal Henry Ware.

Karavana vyrazila. Před nimi byla řeka, a jak se k ní blížili, zdálo se jim, že roste do šířky a modrá barva jejích vod je čím dál tím temnější. Děti a ženy nemohly ovšem nic vidět, neboť se krčily na dně vozů, avšak vozkové, z nichž každý měl na kozlíku vedle sebe pušku, prokázali v těchto chvílích opravdovou statečnost, neboť jim hrozilo první a největší nebezpečí.

„Pomalů!“ zadržoval Henry vozky prvních vozů. „Musíme poskytnout Rossovi a jeho mužům dost času, aby se dostali k místu, kde chtějí překročit řeku.“

Řeka byla v místě, kam mířili, opravdu široká, a brod byl tedy mělký. Aspoň pět vozů mohlo vjet do brodu současně a Henry nařídil, aby se seřadily za sebou po pěti vozech v řadě.

„Jakmile přijedete k vodě,“ řekl vozkům, „popohánějte koně, co budete moci. A my, ty, Sole, vy, Dicku, a já, půjdeme na výzvědy.“

Vyběhli vpřed a porostem se plížili k řece. Byl to tichý, mírumilovný proud pod tichou, mírumilovnou oblohou. Pokud oko mohlo vidět, na druhém břehu nebylo živé duše. Avšak oči Henryho Warea nebyly obyčejné. Mohlo se právem říci, že to byly nejbystřejší oči na americkém západě. Nemusel se dívat ze svého úkrytu v zeleném listí dlouho, a postřehl v houštině na druhém břehu pohyb; sice jen nepatrný, přece však postačující k tomu, aby poznal, že to není pohyb přirozený. Vítr vanul k severu, ale Henry zahlédl, jak se větve ohnuly k jihu, tedy proti větru. Připlížil se ještě blíže ke břehu řeky, a tu spatřil měděné obličejy a divoké, jiskřivé oči, které se dívaly z houštiny.

Henry se vrátil k místu, kde na něho čekali Pohodlný Sol a Dick Salter.

„Naříd' vozům, aby se rozjely,“ rozkázal Solovi.

Pohodlný Sol chtěl hned odkvapit, Henry Ware ho však ještě zadržel.

„Vezmeš padesát střelců a skryješ se s nimi tamhle v té houštině, na nejvyšším místě tohoto břehu,“ ukazoval. „Tam zůstanete. Co máš dělat, to víš nejlíp sám.“

„To teda vím,“ potvrdil Pohodlný Sol. A bylo to k nevíře – všechna jeho lenost a lhostejnost z něho jediným rázem zmizela, jako švihnutím proutku se z něho stal, jako ostatně vždy ve chvílích nebezpečí, dokonalý zálesák, pohotový a nebojácný, ochotný zasáhnout na nejohroženějším místě.

Henry Ware a Dick Salter osaměli. Chvíli bylo úplné ticho, pak Henry zaslechl rachocení vozů. Neohlédl se však a stále se díval k protějšmu břehu.

„Jedou dost rychle?“ zeptal se Dicka.

„Ano. Ale dal jsem jim rukou znamení, aby jeli ještě rychleji. Za tři minuty vjedou do vody. Slyšíte, jak vozkové práskají biči?“

Biče hlučně zapráskaly a koně se klusem blížili k brodu. A tu Henry Ware náhle

přiložil pušku k líci – krátce zamířil – a vystřelil na jednu z těch měděných hlav, které se skrývaly v houští na protějším břehu. Ozval se smrtelný výkřik zraněného bojovníka.

Zatím už vjely do řeky první vozy – a bojovníci spojených indiánských kmenů zahájili útok. Z houštiny na protějším břehu vyskočila měděná těla, bylo vidět divoké, válečnými barvami pomalované obličejy, ozval se výhružný pokřik, který ozvěnou opakovalo široké údolí řeky. Zarachotily pušky, napřed jen ojedinělé výstřely, ale brzy již celé salvy. Olověné kulky hvízdaly vzduchem, temně narážely na lidská těla i na dřevo vozu, ale většinou dopadaly jenom do vody. Ozvaly se první bolestné výkřiky, jež však hned přehlušilo bojovné volání vystěhovalců, plné statečného vzdoru. A ve všeobecném zmatku se rozpoutal nemilosrdný boj na život a na smrt.

Nad řekou se brzy vznesla hustá, bílá a modrá mlhovina kouře, v níž blýskaly výstřely z pušek, a z té mlhoviny se ozýval pokřik bojovníků na obou stranách. A pak najednou ze zvýšeného místa nad řekou na břehu, které právě opustila výprava přistěhovalců, když sjela do řeky, zarachotila strašlivá salva: padesát pušek vystřelilo najednou, padesát olověných kulek vlétlo mezi Indiány, a ti vykřikli bolestí a zlostí.

„Výborně, starý Sole!“ křičel Henry Ware. „Kupředu, žeňte je!“

A pak zarachotila ta neočekávaná salva podruhé a příval kulek nemilosrdně řádil mezi Indiány. Henry Ware se osvědčil jako opravdový vojevůdce. Byla to jeho myšlenka, aby se Pohodlný Sol s padesáti muži ukryl v křoví na pahorku, odkud mohli s úspěchem střílet shora dolů. A Pohodlný Sol se dokázal zhostit svého úkolu dobře. On i jeho střelci, pobízeni prvním úspěchem a vědomím, že teď jde o všechno, stříleli a nabíjeli, nabíjeli a stříleli.

První vozy vjely hlouběji do vody, před nimi a za nimi byly husté oblaky kouře. Ozval se nelidský výkřik – bolestné ržání koní, kteří byli zasaženi kulkami.

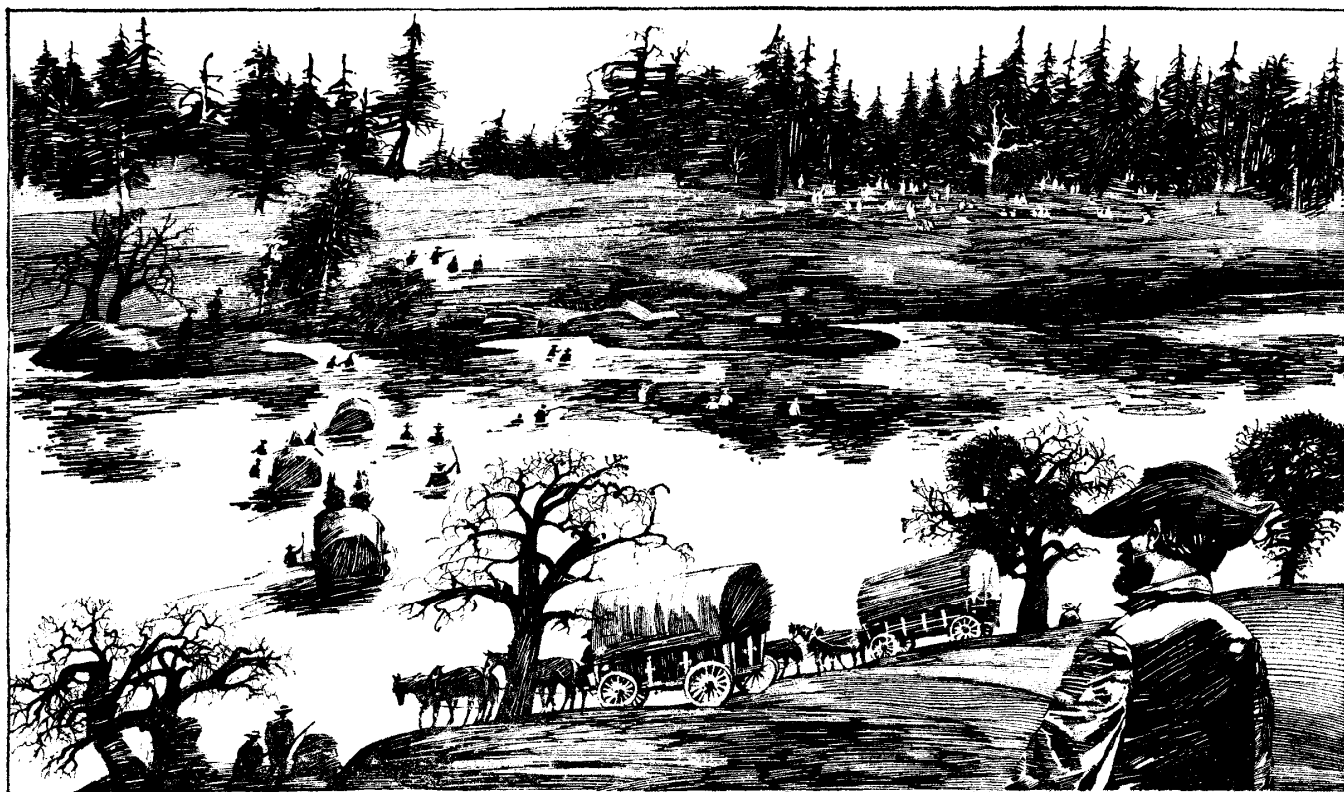
„Přeřežte postraňky, přeřežte postraňky!“ volal Henry Ware. „A vpřed, stále vpřed!“

Obratné ruce přeřízly řemeny a vozy pokračovaly v cestě, taženy třebas jediným koněm nebo jen tlačeny vozy zadními. Indiáni na druhém břehu nepřestávali křičet, nad jejich válečný pokřik se však vznášelo povzbuzující volání a rázné rozkazy mladého bílého vojevůdce.

Byli skoro uprostřed řeky a Pohodlný Sol je podporoval vydatnou palbou. Olovění sršni z pušek padesáti střelců na pahorku rozhněvaně bzučeli nad hlavami vystěhovalců a řádili mezi Indiány.

„Ted’! Ted’!“ šeptal si Henry Ware zatínaje zuby. Modlil se v duchu, aby do boje zasáhl i Tom Ross a jeho padesát mužů; a Tom vyslyšel jeho prosbu.

Z houští na druhém břehu vyletěly plameny a zaburácely výstřely. Olověné kulky však neletěly proti vozům vystěhovalců; Indiáni byli napadeni z boku a tento útok na ně působil jako blesk z čisté oblohy. Palba ze tří míst, od vozů vystěhovalců, z pahorku a teď i z boku

na jejich vlastním břehu – to bylo i na nejzkušenější indiánské bojovníky příliš. Zachvěli se pod strašlivým přívalem olovené smrti, zakolísali. Do srdcí Šavanů, Miamů a Wyandotů se vloudil strach. Marně pobíhali Žlutý kuguár a Rudý orel, oba stateční válečníci, z místa na místo, marně se snažili dodat odvahy svým bojovníkům.

„Ustupují! Ustupují! Vítězíme! Vítězíme!“ opakovali radostně stateční střelci.

Vozy poskytovaly vystěhovalcům skutečně výbornou ochranu. Henry Ware zařídil, aby postupovaly v těsně sevřených řadách, a výsledek toho byl, že se pohybovaly jako celek, zčásti unášený setrvačností. Kdyby Indiáni měli tak dobrého vojevůdce, jako měli jejich odpůrci, určitě by byli zaměřili palbu především na koně, a snad by se jim tak podařilo vyvolat zmatek a zarazit postup vozů přes mělkou řeku. Indiáni si však vzali na mušku jenom lidi, snad se také domnívali, že koně ukořistí, a tak padlo jen několik málo zvířat, tak málo, že postup vozů tím nemohl být zadržen. A vozy se zatím proměnily v pohyblivou pevnost, která dštila oheň a smrt.

Pravda byla, že ani vystěhovalci nebyli ušetřeni ztrát. Tu a tam některý střelec klesl, utonul v řece. Mnozí pak byli raněni, a to i ženy a děti. Rozhodující však bylo, že pohyblivá pevnost vystěhovaleckých vozů se stále jistěji blížila k západnímu břehu.

„Vidíte, hoši,“ křičel Pohodlný Sol na svých padesát střelců. „Už se dávají na útěk!“

Současně přitřhl blíž k boku indiánských vojsk oddíl Toma Rosse. Zavanul vítr a rozehnal na chvíli oblaky kouře. Henry Ware zahlédl, že rudí bojovníci opět zakolísali a

mnozí se obracejí na útěk. Křikl na vystěhovalce, aby ho následovali, a rozběhl se vpřed. Řady Šavanů, Miamů a Wyandotů se přes zuřivé rozkazy Žlutého kuguára a Rudého orla rozlomily a daly se na útěk. Zastavili se sice ještě jednou, znovu se postavili k zoufalému odporu, to však bylo naposledy. Nedokázali víc odporovat soustředěné palbě, znovu se obrátili a pak prchali v divokém zmatku od břehu k lesu.

„Vpřed! Vpřed!“ volal Henry Ware. „Utíkají! Utíkají!“

Pohyblivá pevnost vozů jako by se pozvedla posledním křečovitým, vítězným napětím všech sil. Pohodlný Sol a jeho padesát střelců seběhli z pahorku a vrátili se do řeky. Tom Ross a jeho lidé jim spěchali z houštiny vstříc. A vozy, z nichž proudem tekla voda, vozy zakouřené a zakrvavělé, vyjely z řeky na západní břeh. Nebezpečný brod byl dobyt.

Kapitola XXI

DLOUHÝ JIM BĚŽÍ

Nebezpečný brod byl tedy dobyt, řeka překročena, Henry Ware však velmi dobře věděl, že toto cenné vítězství je jenom dočasné a že úplnou jistotu před Indiány ještě zdaleka nemají. Indiánští bojovníci podlehli okamžitému zděšení a dali se na zmatený ústup, protože Tom Ross je napadl z boku a Pohodlný Sol na ně střílel shora, ale jistě se dříve nebo později vzpamatují a potom se vrátí.

Jak rozkázal Henry Ware, vozy vyjely na volné prostranství mezi břehem řeky a pralesem a tam se seřadily v kruh. Jakmile byly všechny vozy seřazeny v kruh, muži začali opevňovat tábor a ženy i děti vyběhly z vozů a připojily se k nim. Měli všichni samozřejmě radost, že se jim podařilo zvítězit nad Indiány, do této radosti se však mísil také pocit hlubokého zármutku. Vždyť tam za sebou, v řece, zanechali několik svých mrtvých druhů a jiné mrtvé si přivezli do tábora s sebou.

Pro ně teď taky uprostřed kruhu, obklíčeného vozy, naposledy pracovalo šest mužů s motykami a rýči. Kopali hlubokou jámu. Když byli hotovi, přinesli těla mrtvých vystěhovalců a položili je vedle sebe na kraj společného hrobu. Daniel Poe předstoupil, pomodlil se za všechny a ženy zazpívaly žalm. Nad prérií nádherně zářilo na čisté obloze slunce, když ukládali padlé druhy k poslednímu spánku.

Pavel se ujal svého obvyklého úkolu: těšil a povzbuzoval. V bitvě o přechod přes řeku se bil jako lev a teď líčil dětem, jak veliký to svedli boj, a ještě větší že svedou, bude-li třeba. Z vyprávění ho vyrušil Pohodlný Sol.

„Pracoval jsem teď nejmíň hodinu rýčem,“ prohlásil hlasem, v němž se ozývalo

hluboké rozhořčení, „a teď jsem z toho unaven opravdu až k smrti. Ještě že vím, jak to napravit. Lehnu si pěkně k ohni a budu spát až do rána, ale musíte mi všichni slíbit, že budete ticho, abyste mě neprobudili, protože to já nemám rád.“

Odpověděl mu srdečný smích.

„Slyšela jsem, pane Hyde,“ ozvala se jedna amazonka, „že vám říkají Pohodlný, ale to asi bude omyl, protože jsem viděla na vlastní oči, jak statečně jste si počínal v boji.“

„To bylo něco docela jiného,“ vysvětloval Pohodlný Sol pomalu a rozvážně. „Když je člověk zahrán do úzkých jako krysa do kouta, tak se ovšem brání a bojuje o svůj život. Ale jinak by mi vůbec nevadilo, kdybych po celý život nemusel pracovat.“

„Dnes jste si zasloužil odpočinek a spánek,“ prohlásila amazonka. „Pojďte sem, pane Hyde, tohle je nejlepší místo u ohně. Pěkně se natáhněte a za chvíli budete spát.“

„To si lehnu a natáhnu se,“ ujišťoval Pohodlný Sol, „ale spát ještě nebudu, protože mám hrozný hlad.“

Splnil své slovo, natáhl se pohodlně u ohně, hladověť však nemusel, neboť jídlo mu nabízeli hned z několika stran. Pohodlný Sol jedl, poslouchal Pavlovo vyprávění a odpočíval.

Zatím Henry s Danielem Poem dokončovali poslední přípravy k obraně opevněného tábora. Vybrali sto mužů, na jejichž sluch a zrak se mohli plně spolehnout; polovina měla hlídkovou službu do půlnoci, druhá polovina od půlnoci do rána. Ostatní měli spát, aby se posílili a osvěžili na to, co snad přinese příští den.

Slunce konečně zapadlo za kopci a po krátkém večerním šeru rychle přikvapila tmavá noc. S nocí se snesl na tábor podivný klid a mír, zprvu vážný a tajemný, s houstnoucí noční tmou, kterou nemohly rozptýlit ani rozdělané ohně, však tísnivý a zneklidňující. Neviděli ani neslyšeli nepřítel, skrytého v lese, a tak se začali utěšovat, že Indiáni, zdrceni porážkou u brodu, přece jen odešli a nechají je už na pokoji.

Henry Ware jim tuto domněnku vyvrátil:

„Ne, dosud neodešli,“ řekl. „A neodejdou dnes v noci ani zítra. Až se vydáme ráno na pochod, z našich vozů musí být opět pevnost na kolech!“

Daniel Poe si povzdychl. Naučil se věřit slovům Henryho Warea a vyhlídka na nové boje ho nijak nelákala, protože stále musel v obavách myslet na ženy a děti.

Polovina noci minula a nic se nestalo. Ale pak, krátce po půlnoci, náhle zarachotila z temného lesa prudká palba. Vystěhovalci se probudili, muži sáhli po zbraních, ženy a děti poděšeně vyskočily. Indiáni zaútočili na tábor od lesa. K zákopu se však nedostali. Padesát mužů, kteří měli hlídky od půlnoci, byli všichni na svých místech a uvítali útočníky dobře mířenou palbou a brzy se k nim připojili i ostatní vystěhovalci, nejen muži, ale i statečné amazonky.

Rudý orel a Žlutý kuguár doufali, že se jim podaří překvapit obležený tábor náhlým

útokem, když však byli uvítáni tak smrtonosnou palbou, rychle ustoupili zpátky do lesa.

„Měl jste pravdu,“ řekl Daniel Poe. „Indiáni se ještě nevzdali naděje, že nás dostanou.“

„A nevzdají se té naději, dokud je nepoučíme, že je to marné,“ předvídal Henry. „Aspoň jsme jim ale ukázali, že jsme stále připraveni.“

Celý tábor, kromě rozestavených hlídek, opět uleh ke spánku a zbytek noci uplynul už klidně a tiše.

Den vzešel opět čistý, bezmračný, byl však od rána poznamenán nepříjemným nočním zážitkem. Vystěhovalci znovu nastoupili na pochod – a Indiáni je sledovali po celý den po obou stranách vozů nemilosrdně a vytrvale jako dvě velké smečky vlků.

Henry s úzkostí pozoroval, že nálada v karavaně viditelně poklesla. Tento nekonečný pochod mezi dvojí smrtí, jednou zprava, druhou zleva, začínal být nad síly těchto lidí, jistě statečných a odhodlaných, přitom však přece jen málo otužilých a zkušených. Takhle to dál nešlo. Přece bude třeba něco vymyslet. A pak bleskla Henrymu hlavou spásná myšlenka, prozatím však neřekl nikomu ani slovo.

Potřetí se utábořili na malé prérii uprostřed lesa a potřetí si vybudovali opevněný tábor. Po večeři Henry Ware svolal poradu vůdců.

„Takhle nemůžeme dál pokračovat,“ prohlásil. „Indiáni se nás drží s neobvyklou houževnatostí a obávám se, že vytrvalost našich lidí má své meze.“

Daniel Poe smutně přikývl. Opravdu, duševní síla vystěhovalců začínala ochabovat. Několik lidí bylo toho dne zraněno záludnou střelbou z lesa a nálada většiny vystěhovalců byla nedobrá. Pavel se sice stále snažil povzbuzovat, jeho úsilí se však začínalo míjet účinkem.

Nadcházela noc, temná a zlověstná. Vzduch byl ještě dusnější než ve dne a obloha se pokryla tmavými mraky. Z černého lesa tu a tam zablýsklo nízko při zemi. Nálada vystěhovalců byla právě tak chmurná jako ty mraky na obloze. Zraněný kůň pronikavě zaržál hlasem skoro lidským a pak zcepeněl.

„Musíme zkrátka něco udělat,“ pokračoval Henry. „Odtud do Warevillu je to asi sto padesát mil, a jestliže nás Indiáni nenechají na pokoji, nikdy se tam nedostaneme.“

„Co tedy navrhuje?“ zeptal se Daniel Poe.

Henry Ware se vzpřímil. Světlo poradního ohně zazářilo na jeho vážném obličejí.

„Mám svůj plán. Zítra můžeme dorazit ke kopci, který znám. Není porostlý lesem a na jeho svahu je pramen. Tam se zastavíme a postavíme se na odpor. Naše zásoby potravin jsou velké, vody budeme mít dost, takže se snadno budeme moci hájit. Zatím pošleme do Warevillu žádost o pomoc. Posel musí odejít ještě dnes v noci. Jsi připraven, Jime Harte?“

Jim Hart, jenž až dosud seděl skrčen na kmenu padlého stromu, vyskočil a vztyčil se v celé své výšce. Stál hubený, kostnatý, jako složený z pružných per a drátů, a čekal na další příkazy.

„Příroda stvořila Jima Harta pro rychlost,“ pokračoval Henry Ware. „Jim dovede utíkat s větrem o závod a poběží po celou cestu odtud až do Warevillu. Odejde asi tak za půl hodiny, než vyjde měsíc.“

„Indiáni ho polapí,“ namítl Daniel Poe.

„To se jim nikdy nepodaří,“ prohlásil Henry rozhodně. „Přivedeš, Jime, z Warevillu všechny muže, kteří jsou schopni nosit zbraň, a napadneš Indiány, až nás budou obléhat u Tabulové hory.“

Víc pokynů Jimovi dávat nemusel. Neměli už válečné barvy, proto nemohli pomalovat Jimův obličej po indiánském způsobu, pouze mu přičesali vlasy tak, jak je nosí Šavané. Naštěstí měl Jim černé vlasy a jeho obličej byl tak důkladně osmahlý sluncem a ošlehán větrem, že ho v noční tmě mohli Indiáni klidně považovat za jednoho ze svých.

Noc byla právě nejtemnější, když Jim Hart proklouzl pod jedním vozem, přelezl zákop a tiše se vplížil do prémie. Těžké mraky na obloze zhoustly, zahřměl hrom.

Jim Hart se ponořil do temného křoví a po několika metrech vklouzl do lesa. Tam už číhali Indiáni. Dva bojovníci se po něm zvědavě ohlédli, když běžel tmou okolo nich, třetí ho dokonce oslovil, avšak Jim Hart jen netrpělivě pohodil hlavou, jako by přinášel nějaký důležitý vzkaz a nechtěl být zdržován. Jeho bystré oči viděly všude v lese Indiány, někteří stáli a polohlasem hovořili, jiní tiše leželi na zemi. Proběhl okolo jedné skupiny bojovníků, okolo druhé a třetí, a to už byl vzdálen od tábora aspoň míli.

Běžel dál, když tu se ze tmy nedaleko něho vynořili tři muži, kteří spolu tiše rozmlouvali. Všimli si Jima Harta všichni tři současně a jeden z nich mu pokynul rukou. Dlouhý Jim se tvářil, že pokyn nevidí, a chtěl běžet dál. Jeden z mužů na něho hněvivě křikl a Jim Hart poznal hlas Braxtona Wyatta.

Dlouhý Jim se zarazil, horečně přemýšlel co udělat.

Ale to už k němu Braxton Wyatt přistoupil a uchopil ho za rameno. V lese sice byla tma, odpadlík však přesto ihned poznal známou postavu a obličej.

„Jim Hart!“ vzkřikl.

Pravice dlouhého Jima pevně svírala pušku, levici však měl volnou. Zvedl ji a udeřil Braxtona Wyatta přímo do obličeje. Odpadlík se bez hlesu svalil k zemi. Dlouhý Jim běžel dál, běžel, co mu dlouhé nohy stačily, přeskakoval nízký podrost a pádil mezi vysokými stromy, podoben spíš přízraku než lidské bytosti. Za ním se zvedl pokřik a zarachotilo několik výstřelů. Ucítit na rameni žhavé bodnutí, pak horkou krev, jež mu stékala po paži. Bylo to však naštěstí jen škrábnutí, jež ho spíš pobídlo k větší rychlosti.

Jim Hart sklonil hlavu a pádil tmavým lesem; zdálo se, že síla jeho nohou vzrůstá každým skokem. Proběhl okolo dvou nebo tří bojovníků, byly to zadní hlídky; než se Indiáni vzpamatovali z překvapení, byl Jim Hart už ten tam.

Olovené kulky hvízдалy vzduchem okolo něho, ale dlouhá, hubená postava prořezávala

tmu jako šíp ve větru. Za ním běželo několik bojovníků, Jim Hart však už proběhl podle posledních hlídek a dupot nohou jeho pronásledovatelů byl čím dál tím slabší. Jim Hart otevřel ústa a vyrazil z hrdla protáhlý, vzdorný výkřik: odpověď na křik Indiánů.

V dálce ještě občas zarachotil hrom, jednou dvakrát se i zablýsklo. Vítr přinesl přival deště, běžec však pádil ve tmě a dešti stále kupředu, míli za mílí.

Pak začal svítat zachmuřený den, a Jim Hart stále ještě běžel. Běž, Jime Harte, pět set lidských životů závisí na rychlosti tvých nohou!

Kapitola XXII

POSLEDNÍ BOJ

Henry Ware a jeho přátelé v táboře všechno slyšeli. Napřed hulákání Indiánů, výstřely a pak o něco později ojedinělý, vzdorovitý výkřik, který odpovídal na jekot Indiánů.

„Je to Jim Hart,“ zvolal Henry Ware radostně. „Proběhl už mezi Indiány. Škoda, že ho nemůžeme vidět. Určitě běží jako vítr a nezastaví se až ve Warevillu.“

V noci podnikli indiánští bojovníci nový útok na opevněný tábor – i ten však obránci snadno odrazili.

Po tmavé, deštivé noci vzešlo sychravé a vlhké jitro. Na stromech, keřích i na trávě se leskly kapky dešťové vody, obloha byla šedivá, zatažená a nevlídná. Vystěhovalci jenom stěží rozdělávali ohně z mokrého dříví a byly ty ohně jak churavé. Ženy a děti ani pořádně nesnídaly, stále bojácně pozorovaly okraj mokrého lesa, který obklopoval jejich tábor ze všech stran. Ještě že tu byl Pavel: jako obvykle procházel po táboře a povzbuzoval sklíčené vlídnými slovy. Vyprávěl, že dlouhý Jim, jehož svaly i duch jsou jako z ocele, opustil v noci tábor a teď že už běží k Warevillu, odkud brzy přivede pomoc. Řekl také, že se vydají na pochod k Tabulové hoře a tam zůstanou, dokud nepřijde posila. Schýlené hlavy se pomalu zvedaly a nálada se vůčihledě zlepšovala.

Asi hodinu po snídani se vozy opět seřadily v obvyklém pořádku a vystěhovalci nastoupili další pochod. Avšak toto zoufale dlouhé dopoledne se brzy proměnilo v jedinou nepřetržitou šarvátku. Indiáni neustále útočili ze všech stran a bylo třeba největší bdělosti a přesnosti střelců, aby mohli být vždy včas odraženi. Jeden vystěhovalec byl zabit, několik jich bylo zraněno.

Už se blížilo poledne, když konečně spatřili před sebou kopec, jehož vrchol byl skalnatý a plochý, takže se zdálky podobal tabuli. Z jeho svahu tekla na rovinu potůček.

„To je Tabulová hora!“ zvolal Henry Ware radostně. „Tam se opevníme a tam se

ubráníme třeba stonásobné přesile.“

Vystěhovalcům radostně zabušilo srdce, vozy zrychlily jízdu. Indiáni, jako by se rozhodli, že vystěhovalci se za žádnou cenu nesmějí dostat k Tabulové hoře, zahájili nový útok, prudší než všechny dřívější. Po krátkém divokém boji byli však opět odraženi a vozy pomalu a vítězoslavně vyjížděly do kopce.

Bylo to místo opravdu ve všem takové, jak Henry Ware o něm tvrdil; nejlepší místo pro vybudování opevněného tábora, jež se dalo snadno hájit a nesmírně těžko dobýt. Celý jeho povrch nebyl skalnatý, bylo tam dost trávy, na níž se mohli napást koně, a pramen, který vyvěral mezi kameny na vrcholu kopce, dával hojně čisté vody pro lidi i zvířata.

Jakmile vozy vyjely až na plochý vrchol kopce, vystěhovalci se ihned pustili do opevňovacích prací. Mělo to však být opevnění mnohem důkladnější nežli všechna dřívější, proto vykopali hlubší zákopy, nahodili vyšší hliněné hradby a zdvojnásobili stráž. Suchého dříví bylo na kopci víc, než potřebovali, proto Henry Ware nařídil, aby rozdělali větší ohně.

Ohně vzplály a s jejich plameny se vrátila do tábora dobrá nálada, ženy a děti se opět rozpovídaly.

„Dlouhý Jim určitě doběhne až do Warevillu a přivede nám pomoc,“ prohlásil Henry Ware, když si prohlížel s Danielem Poem opevnění.

„Kéž by bůh dal!“ vzdychl Daniel Poe.

Pohodlný Sol se líně přiblížil k jednomu ohni a tam usedl vedle Pavla.

„Konečně si unavený člověk jako já může zase jednou pořádně odpočinout,“ prohlásil. „Však jsem to už potřeboval. Ale musím ti říci, Pavle, že se mi tu moc líbí. Nemusíme pranic dělat, jenom sedět, pěkně si odpočívat a čekat, až přijdou naši lidé z Warevillu, zaženou Indiány a odvedou nás s sebou domů. Ti divoši by se měli umoudřit, nechat toho a odejít, dokud je čas. Ale víš co, Pavle, tak mi to tu připadá jako to obléhání Tróje, o kterém jsi nám kdysi vypravoval, jenže my sem nepustíme žádného dřevěného koně.“

„Ano, určitá podobnost tu je,“ uznával Pavel.

„To bych řekl! A starý Tom Ross měl pravdu, když říkal, že ti Řekové a trojští bojovníci bojovali mezi sebou jako hlupáci. Dovedeš si například představit mě, že bych vzal velkou poklici, začal do ní bouchat kusem dřeva, šel dolů z kopce a křičel přitom, aby ten největší mluvka mezi Indiány přišel ke mně a začal se mnou zápasit? Ne, to bych teda v životě neudělal, protože bych neušel ani deset kroků a už by mě prošpikovala kulka, a to bych ještě mohl mluvit o štěstí, kdyby byla jenom jedna.“

Noc byla deštivá, ale i v tak pokročilém jarním období přece jen chladná. Henry Ware uvítal špatné počasí. Věděl, že Indiáni skrývající se v houštinách budou trpět mnohem víc nežli vystěhovalci, chránění vozy a táborovými ohni. Vystěhovalci spali dnes klidněji, jenom hlídky poctivě bděly.

Kolem půlnoci se Indiáni připlížili k táboru a začali střílet, postačilo však několik výstřelů ze zákopů, a útočníci se stáhli do lesa.

Nastal druhý den a potom třetí. Indiáni nezháleli, ustavičně podnikali drobné, celkem však jen nepatrné útoky. Indiáni se připlížili křovím, vystřelili a utíkali zase do bezpečí hustého lesa. Škoda z těchto ojedinělých útoků nebyla skoro žádná, přestřelky však ukazovaly vystěhovalcům s dostatek jasně, že jsou bezpečni jenom tak dlouho, dokud zůstávají ve svém opevněném táboře. Nepřijde-li pomoc, nikdy nebudou moci opustit tento skalnatý kopec.

Čas se pomalu vlekl a na lidi začala opět doléhat tíseň. Ženy a děti se mlčky schoulily ve vozech a také srdce mužů byla obtížena starostmi. Kruh obléhajících Indiánů se zúžil a nejedna olověná kulka už dopadla mezi vozy. Pavel a Pohodlný Sol měli plné ruce práce, když chtěli potěšit a povzbudit všechny sklíčené. Všeobecný rozklad šel tak daleko, že na jedné poradě navrhlo několik vystěhovalců, aby se raději vzdali Indiánům, že by si tím snad zajistili slušné zacházení.

„To nás nesmí ani napadnout!“ rozhorlil se Henry. „Všichni muži by byli pobiti a ženy a děti odvečeny do otroctví. Víte přece, co my běloši děláme se zajatými Indiány. Proč bychom tedy od nich čekali nějakou milost?“

Avšak odvaha indiánských bojovníků stále vzrůstala. Zdálo se, že jsou pevně přesvědčeni o svém konečném vítězství.

Stávalo se teď, že i ve dne vyběhli na kraj lesa, hrozili vystěhovalcům a posmívali se jim.

Daniel Poe se mračil a smutně potřásl hlavou.

„Jestli nepřijde pomoc co nejdříve, bojím se, že odvaha našich lidí klesne úplně a že příští útok rudochů skončí naší zkázou.“

„Pomoc přijde docela jistě!“ ujišťoval Henry Ware.

Nastala opět noc, nejhorší ze všech. V táboře byla úplná tma, neboť vystěhovalci byli už tak otupělí, že ani nerozdělali ohně. Nakonec to za ně museli udělat Tom Ross a Pohodlný Sol. Rozdělali vysoké ohně, náladu tím však vystěhovalcům nijak nezlepšili. Pavel si lehl asi okolo půlnoci a spal několik hodin. Noc byla neklidná: Indiáni opět nezháleli. Každou chvíli zableskly v houštině plameny výstřelů a olověné kulky zahvízdaly vzduchem.

Pavel se probudil za prvního svítání, vstal a odešel k hliněné hradbě. Byl bledý, neklidný a starostlivý. Přistoupil k Henrymu, který probděl celou noc a stále byl na stráži. Obloha byla čistá, slunce právě vycházelo nad východními kopci. Rodil se krásný, zářivý jarní den.

„Dokud jsme tady, mám raději den nežli noc,“ řekl Pavel.

Henry Ware však neodpovídal; zato pozorně poslouchal.

„Co slyšíš, Henry?“

Henry zvedl ruku, aby ho umlčel. Stál, ani se nehýbal. Všechny jeho nervy byly napjaté, oči mu však zářily.

„Neslyšíš to?“ vykřikl. „Jsou to výstřely z pušek, ještě slabé, ale blíží se k nám. Dlouhý Jim přichází a s ním naši lidé z Warevillu.“

A tu uslyšel i Pavel: slabé, vzdálené, přerývané zarachocení, nejkrásnější zvuk, jaký kdy zaslechlo lidské ucho.

Celý jako by se proměnil, tváře se mu rozzářily a oči se zaleskly živým světlem. Vyskočil na násep a volal hlasem, jenž se zvučně rozléhal celým táborem:

„Vzhůru, všichni vstávejte! Dlouhý Jim a střelci z Warevillu přicházejí!“

V táboře nastal čilý ruch. Vystěhovalci vyběhli na násep, všichni opět připraveni k boji. Vzdálená palba se zatím přiblížila, proměnila se v zuřivou bitvu a z toho povyku vynikalo radostné volání bílých bojovníků.

„Dlouhý Jim je napadl zezadu!“ volal Henry nadšeně. „Všichni do útoku, překvapíme Indiány z boku!“

V několika okamžicích se obránci vyhrnuli z tábora a vrhli se na Indiány. Dlouhý Jim a s ním dvě stě střelců z Warevillu útočili z druhé strany. Bitva byla tuhá, ale krátká. Indiáni, překvapení a přepadení ze dvou stran, zakolísali a dali se na ústup. Ještě několik minut trvala střelba a divoký křik, potom Indiáni začali utíkat a nezastavili se až na druhém břehu řeky Ohio. Z kouře a dýmu vyběhla vysoká, hubená postava.

„Dlouhý Jim!“ vykřikl Henry Ware a běžel dlouhánovi vstříc. „Zachránil jsi nás, Jime!“

Za Jimem vystoupil z oblaku kouře jiný muž, muž jemného, ušlechtilého obličeje, reverend Silas Pennypacker, který hned láskyplně objal svého milovaného žáka, Pavla Cottera. Potom se přihrnuli všichni ti stateční muži z Warevillu a s nimi i někteří z Marlowe, vítali nové osadníky, které už tolik potřebovali a kteří tolik potřebovali je.

Když se trochu utišil radostný halas a šum, Daniel Poe prohlásil slavnostně:

„Prohlašuji přede všemi, že tito muži nás zachránili.“ Ukazoval přitom tam, kde stálo pět statečných zálesáků: Henry Ware, Pavel Cotter, Tom Ross, Pohodlný Sol a dlouhý Jim Hart zvaný Tyčka. Celý tábor vystěhovalců propukl v bouřlivý jásot.

Příštího dne se vozy opět rozjely, tentokrát však už v plném klidu a míru.

Uplynul měsíc; přiblížilo se léto. Celá lesní divočina byla sytě zelená, na malých prériích a osamělých paloucích, všude tam, kam mohly proniknout sluneční paprsky, hrály divoké květiny všemi barvami.

Dva mládenci, skoro ještě chlapci, nakládali na koně hnědé pytle, plné až k prasknutí.

„Vida, náš střelný prach vydržel v suchu po celou zimu,“ pochvaloval si starší mladík.

„Ano, Henry,“ přisvědčil druhý. „Štěstí nám nakonec přálo všem. A teď odvezeme prach do Marlowe.“

„Kentucky, naše nová vlast, je zachráněna!“ odpověděl Pavel. „A konečně snad zavládne v této zemi mír. Braxton Wyatt padl v bitvě pod Tabulovou horou a s ním byla, doufejme, pohřbena i všechna nenávist mezi naším a indiánským plemenem. Nesmíme už nikdy dovolit, aby odpadlíci z našich řad štváli Indiány proti nám. Musíme se s Indiány v klidu a míru dohodnout. Místa je tu v té krásné zemi dost pro nás i pro ně. A střelný prach bude nám v budoucnu sloužit už jen na trhání skal.“

Zahvízdali na koně a vyrazili na pochod zeleným pralesem k městu Marlowe.

JOSEPH A. ALTSHELER • STRÁŽCI PRALESA

Svazek 126

Řídí Hana Krubnerová

Ilustroval Ervín Urban. Graficky upravil Jan Hejda. Obálku navrhl James Janíček. Z anglického originálu *The Forest Runners*, vydaného roku 1908, přeložila a upravila Taťána Tilschová. V Mezinárodním roce dítěte a v roce 30. výročí svého založení vydal jako svou 5847. publikaci Albatros, nakladatelství pro děti a mládež, v Praze roku 1979. Odpovědná redaktorka Jarmila Rosíková. Výtvarný redaktor Jaromír Zápal. Technická redaktorka Jitka Pavlíková. Ze sazby písma Public vytiskla Severografia, n. p. závod 01, Liberec. 13,80 AA (text 11,78, ilustrace 2,02). 14,05 VA. Náklad 75 000 výtisků. 2. vvdání. 13-782-79 14 64 Brožovaný výtisk 7,- Kč

© Albatros, 1979 Translation © Taťána Tilschová, 1974 Illustrations © Ervín Urban, 1974